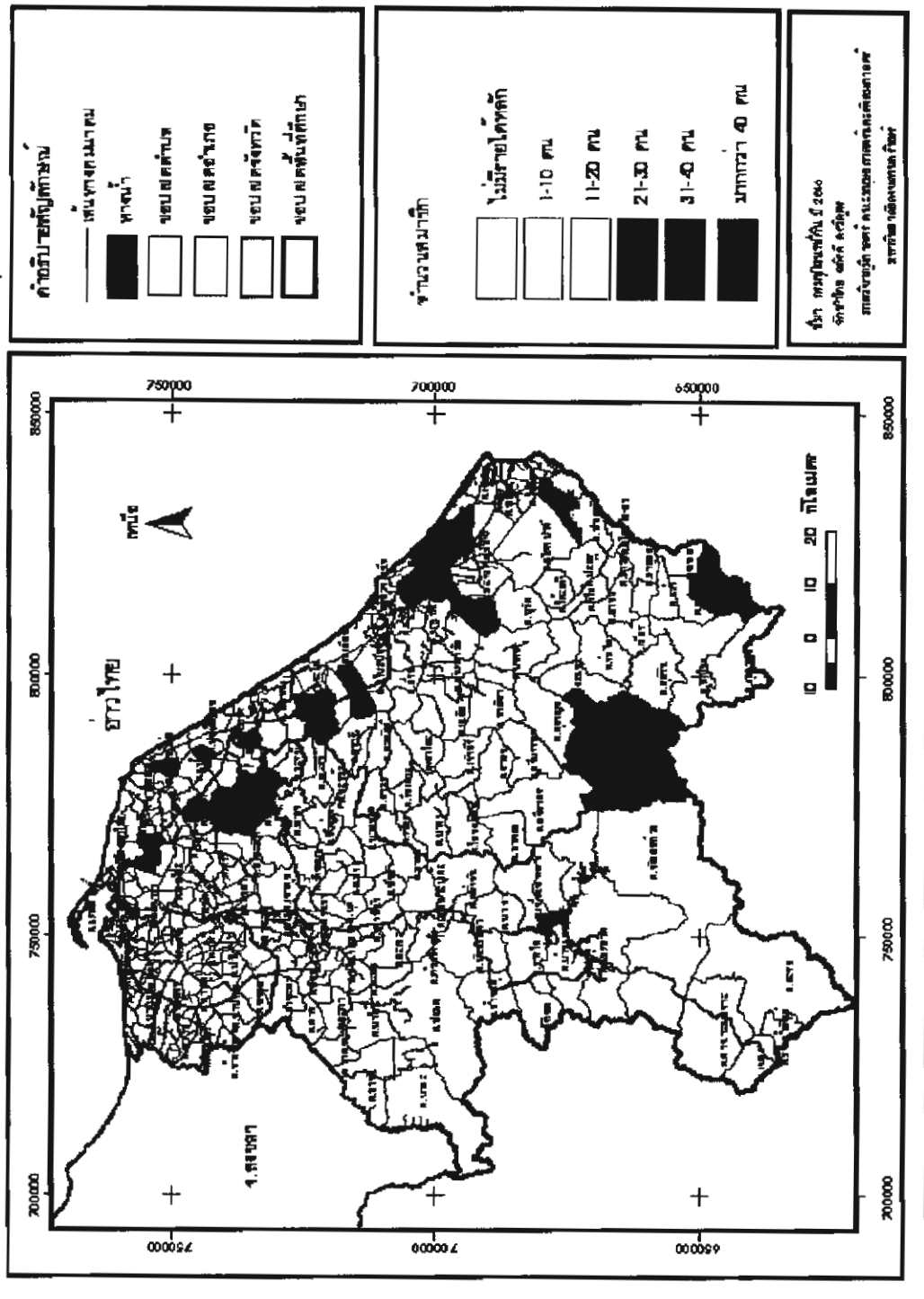

แผนที่ 9 จำนวนสมาชิกที่มีรายได้หลักจากการผลิตภาคอุตสาหกรรม

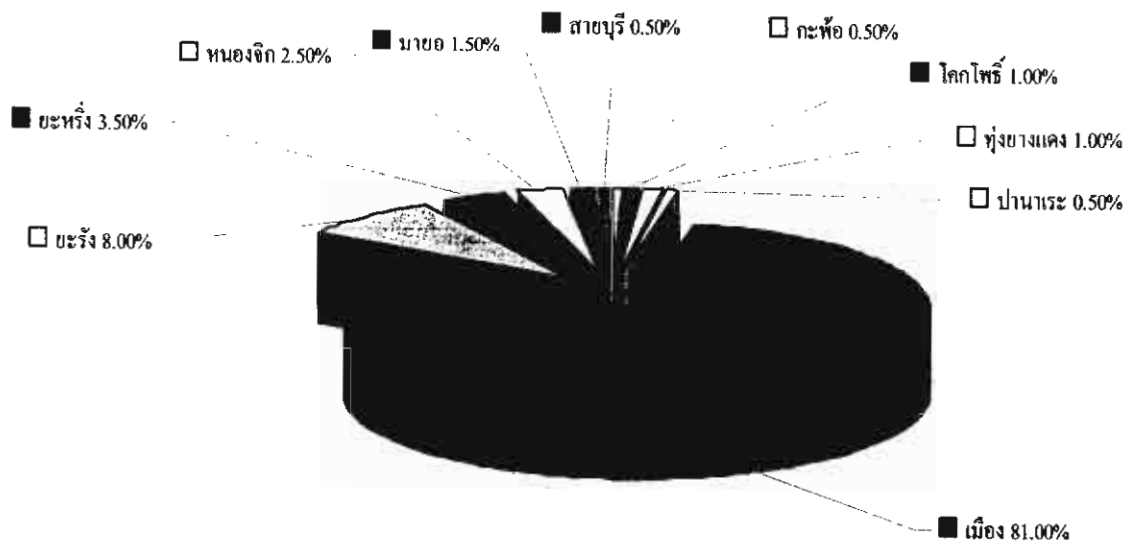
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มผลิตภัณฑ์

2.1 จำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกที่ผลิตกบปิยะะห์

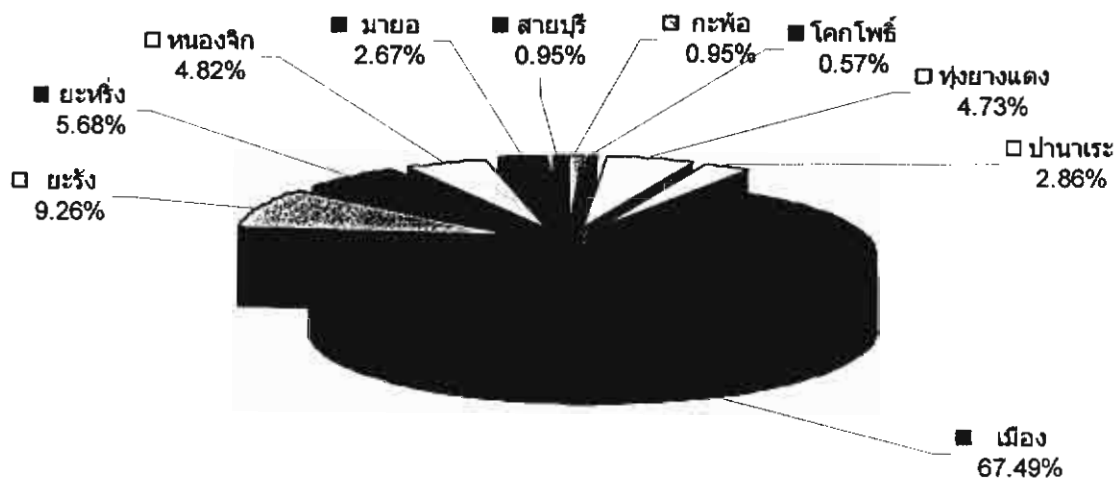
ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงจำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกของกลุ่มผลิตภัณฑ์กบปิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนกลุ่มผลิตภัณฑ์กบปิยะะห์และจำนวนสมาชิกในจังหวัดปัตตานีปี พ.ศ. 2548

อำเภอ	ตำบล	จำนวนกลุ่ม	จำนวนสมาชิก	จำนวนกลุ่ม	จำนวนสมาชิก
กะพ้อ	ปล่องหอย	1	20	1	20
โคกโพธิ์	นาเกตุ	1	6	2	12
	บางโกระ	1	6		
ทุ่งยางแดง	น้ำคำ	1	1	2	99
	พิเทน	1	98		
ปะนาเระ	บ้านนอก	1	60	1	60
เมือง	กะมียอ	98	1,141	138	1,414
	คลองมานิง	23	142		
	บานา	2	22		
	ปูยู	15	109		
ยะรัง	คลองใหม่	1	23	16	194
	วัด	1	5		
	สะดาวา	14	166		
ยะหริ่ง	บางปู	3	24	7	224
	แหลมโพธิ์	1	5		
	ตาเกาะ	2	60		
	ราตาบันยัง	1	30		
หนองจิก	ดุยง	3	56	5	101
	บางเขา	1	30		
	ลิปะสะโง	1	15		
มายอ	ปะโด	1	50	3	56
	ลูโปะยิไร	2	6		
สายบุรี	บือระ	1	20	1	20
รวม		184	2,072	184	2,072

แผนภูมิที่ 42 แสดงร้อยละจำนวนกลุ่มที่ผลิตกบปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานี

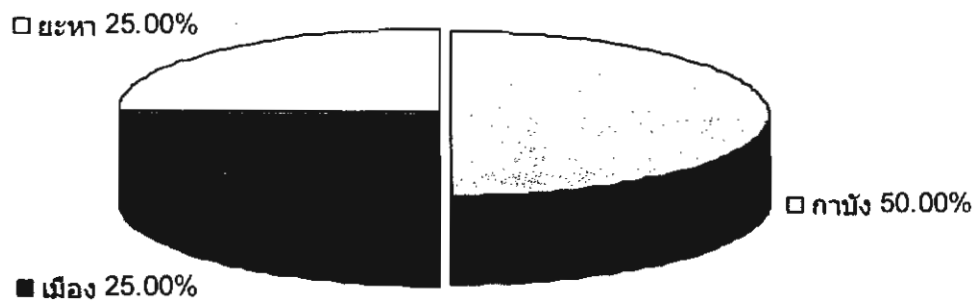

แผนภูมิที่ 43 แสดงร้อยละจำนวนสมาชิกที่ผลิตกบปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานี

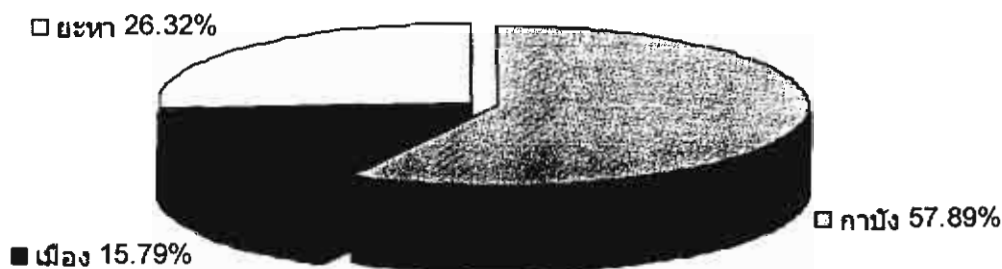
จากข้อมูลตารางที่ 27 พบว่าจำนวนกลุ่มที่ผลิตกบปิยะะห์จังหวัดปัตตานีมีทั้งหมด 184 กลุ่ม เรียงลำดับจากมากไปน้อยใน 3 ลำดับแรกคืออำเภอเมืองร้อยละ 81.00 อำเภอยะรังร้อยละ 8.00 อำเภอยะหริ่งร้อยละ 3.50 มีสมาชิกทั้งหมด 1,121 คน เรียงลำดับจากมากไปน้อยใน 3 ลำดับแรกคืออำเภอเมืองร้อยละ 67.49 อำเภอยะรังร้อยละ 9.26 และอำเภอยะหริ่งร้อยละ 5.68

ตารางที่ 28 แสดงจำนวนกลุ่มผลิตกบปิยะะห์และจำนวนสมาชิกในจังหวัดยะลาปี พ.ศ. 2548

อำเภอ	ตำบล	จำนวนกลุ่ม	จำนวนสมาชิก
กาบัง	กาบัง	2	55
เมือง	สะเตงนอก	1	15
ยะหา	ละแอ	1	25
รวม		4	95

แผนภูมิที่ 44 แสดงร้อยละจำนวนกลุ่มกบิเยะห์ในจังหวัดยะลา

แผนภูมิที่ 45 แสดงร้อยละจำนวนสมาชิกที่ผลิตกบิเยะห์ในจังหวัดยะลา

จากตารางที่ 28 พบว่าจังหวัดยะลามีกลุ่มผลิตกบิเยะห์ทั้งหมด 4 กลุ่มใน 3 อำเภอ คืออำเภอกาบัง 2 กลุ่ม อำเภอเมือง 1 กลุ่มและอำเภอยะหา 1 กลุ่ม สำหรับจำนวนสมาชิกมีทั้งหมด 95 คน เรียงลำดับจากมากไปน้อย คืออำเภอกาบังร้อยละ 57.89 อำเภอยะหาร้อยละ 26.32 และอำเภอเมืองร้อยละ 15.79

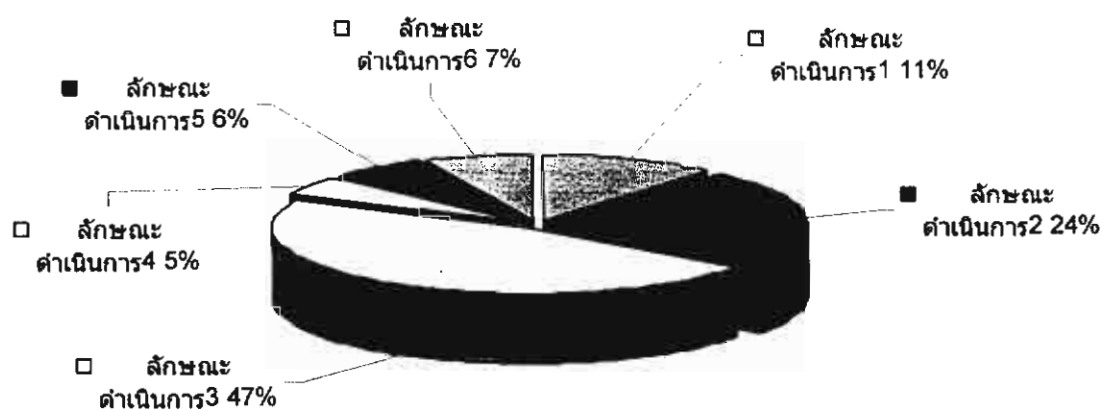
2.2 ลักษณะการดำเนินงานของกลุ่มผลิตกบิเยะห์

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงลักษณะการดำเนินงานของกลุ่มกบิเยะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

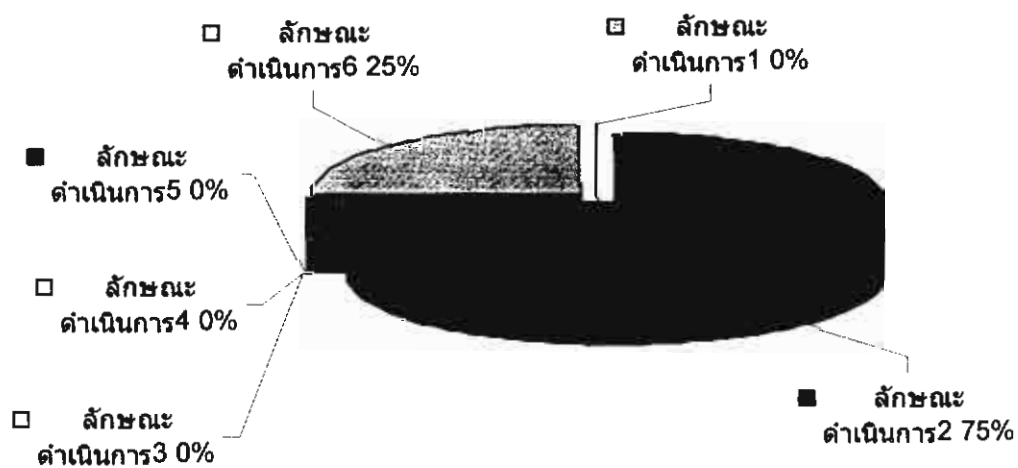
ตารางที่ 29 แสดงลักษณะการดำเนินงานของกลุ่มที่ผลิตกบิเยะห์ในแต่ละจังหวัดปี พ.ศ. 2548

ลักษณะการดำเนินงานของกลุ่ม	ร้อยละ		
	ปัตตานี	ยะลา	ภาพรวม
1 = รับจ้างทำโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุน	11	0	10
2 = ผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม	24	75	25
3 = ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน	47	0	46
4 = รับจ้างทำโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุน (1) +ผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม (2)	5	0	6

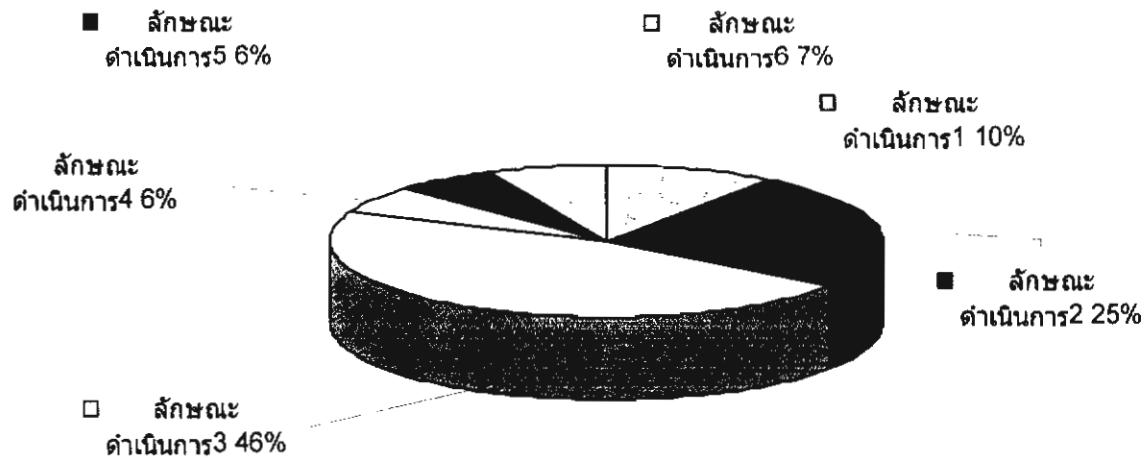
ลักษณะการดำเนินงานของกลุ่ม	ร้อยละ		
	ปัตตานี	ยะลา	ภาพรวม
5 = รับจ้างทำโดยวัตถุดิบเป็นของนายทุน (1) +ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน (3)	6	0	6
6 = ผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่ม (2) +ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน (3)	7	25	7

แผนภูมิที่ 46 แสดงร้อยละลักษณะดำเนินการการผลิตปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานี

แผนภูมิที่ 47 แสดงร้อยละลักษณะดำเนินการการผลิตปิยะะห์ในจังหวัดยะลา

แผนภูมิที่ 48 แสดงร้อยละลักษณะดำเนิการการผลิตปิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในภาพรวม

หมายเหตุ

ลักษณะดำเนิการตามหมายเลขต่าง ๆ ในแผนภูมิวงกลมกำหนดความหมายดังนี้

ลักษณะดำเนิการ 1 คือ รับจ้างทำโดยวัตถุดิบเป็นของนายทุน

ลักษณะดำเนิการ 2 คือ ผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่ม

ลักษณะดำเนิการ 3 คือ ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน

ลักษณะดำเนิการ 4 คือ หมายเลข 1 + หมายเลข 2

ลักษณะดำเนิการ 5 คือ หมายเลข 1 + หมายเลข 3

ลักษณะดำเนิการ 6 คือ หมายเลข 2 + หมายเลข 3

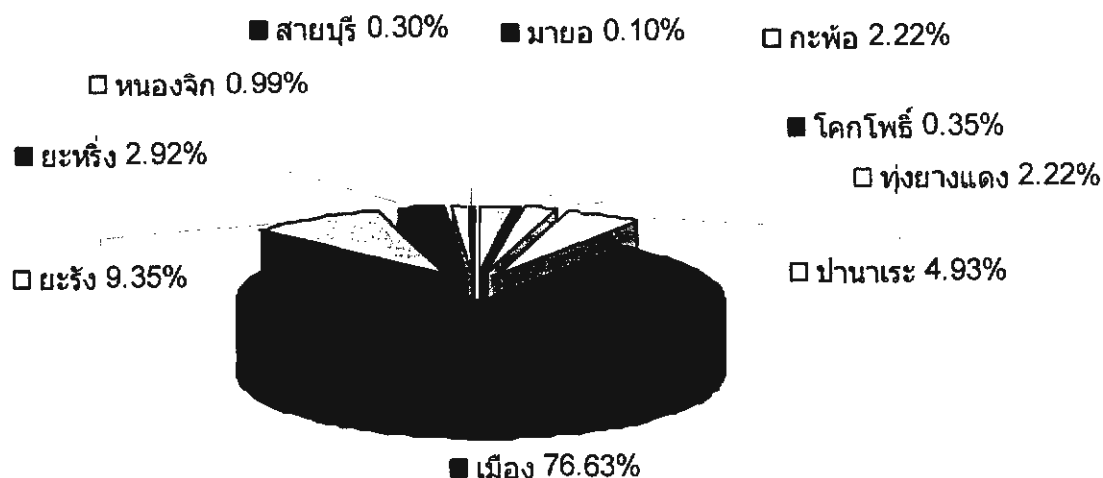
จากตารางที่ 29 พบว่าลักษณะการดำเนิงานการผลิตปิยะะห์ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 46 ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน รองลงมาร้อยละ 25 สมาชิกในกลุ่มร่วมลงทุนเอง และประมาณร้อยละ 10 นายทุนเป็นผู้ลงทุนให้ ส่วนกรณีจังหวัดยะลานั้นเนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีจำนวนกลุ่มผลิตปิยะะห์อยู่น้อย ลักษณะการลงทุนการผลิตจึงมีความแตกต่างไปจากจังหวัดปัตตานี

2.3 ปริมาณการผลิตกบิเยะห์

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงปริมาณการผลิตกบิเยะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 30 แสดงปริมาณการผลิตกบิเยะห์ในจังหวัดปัตตานีปี พ.ศ. 2548

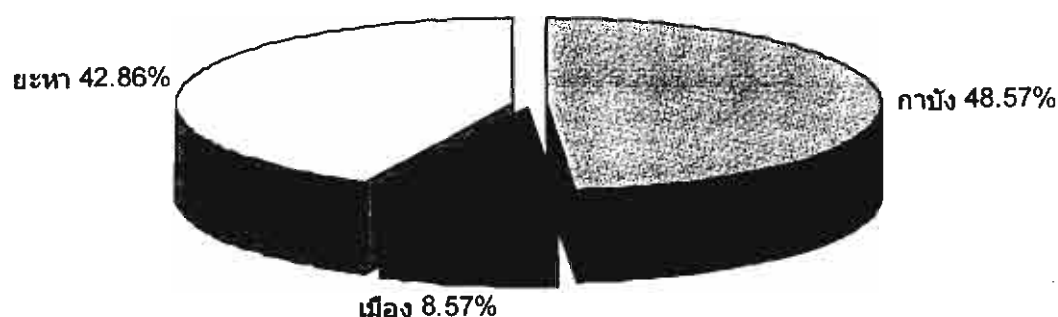
อำเภอ	ตำบล	จำนวน(กบิ/ปี)	ผลรวม (กบิ/ปี)
กะพ้อ	ปล่องหอย	4,500	4,500
โคกโพธิ์	นาเกตุ	300	700
	บางโกระ	400	
ทุ่งยางแดง	น้ำดำ	2,000	4,500
	พิเทน	2,500	
ปะนาเระ	บ้านนอก	10,000	10,000
เมือง	กะมียอ	109,800	155,350
	คลองมานิง	22,150	
	บานา	1,500	
	ปูยู	21,900	
ยะรัง	คลองใหม่	2,500	18,950
	วัด	500	
	สะตาวา	15,950	
ยะหริ่ง	บางปู	1,630	5,930
	แหลมโพธิ์	100	
	ตาแกะ	3,200	
	ราตาบันยัง	1,000	
หนองจิก	ตุง	1,000	2,000
	บางเขา	500	
	ลิปะสะโง	500	
มายอ	ปะโด	150	210
	ลูโปะยิไร	60	
สายบุรี	บือเระ	600	600
รวม		202,740	202,740

แผนภูมิที่ 49 แสดงร้อยละการผลิตกบิยะหะห์ในจังหวัดปัตตานีแยกตามอำเภอ

ตารางที่ 31 แสดงปริมาณการผลิตกบิยะหะห์ในจังหวัดยะลาปี พ.ศ. 2548

อำเภอ	ตำบล	จำนวน(กบิ/ปี)	ผลรวม (กบิ/ปี)
กาบัง	กาบัง	1,700	1,700
เมือง	สะเตงนอก	300	300
ยะหา	ละแอ	1,500	1,500
รวม		3,500	3,500

แผนภูมิที่ 50 แสดงร้อยละการผลิตกบิยะหะห์จังหวัดยะลาแยกตามอำเภอ

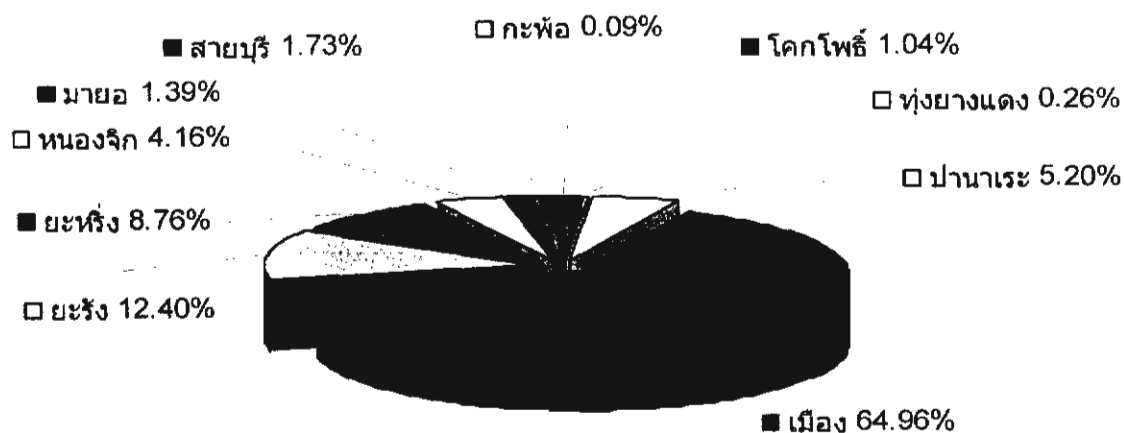
จากตารางที่ 30 และ 31 พบว่าปริมาณการผลิตกบิยะหะห์ในจังหวัดปัตตานีเรียงลำดับพื้นที่การผลิตจากมากไปน้อยใน 3 ลำดับแรก คือ อำเภอเมืองร้อยละ 76.63 อำเภอยะรังร้อยละ 9.35 และอำเภอปะนาละร้อยละ 4.93 สำหรับเขตพื้นที่อำเภอเมืองซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีการผลิตมากที่สุดนั้นพบว่าเฉพาะตำบลกามียอเพียงตำบลเดียวมีกำลังการผลิตถึงร้อยละ 53.92 ของผลผลิตในจังหวัดทั้งหมด ส่วนจังหวัดยะลาถือว่ามีปริมาณการผลิตที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดปัตตานี กล่าวคือมีปริมาณการผลิตประมาณร้อยละ 1.70 ของผลผลิตกบิยะหะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.4 ปริมาณของเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกบิยะะห์

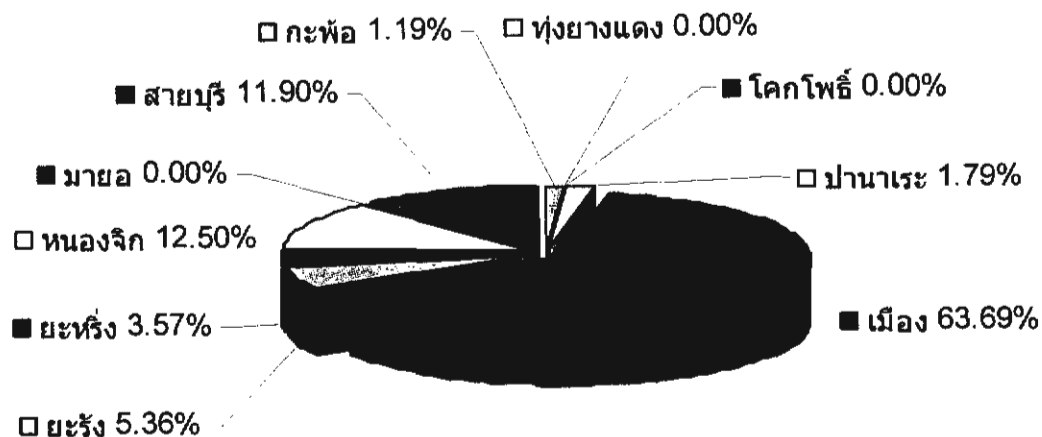
ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงปริมาณเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกบิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 32 แสดงปริมาณเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกบิยะะห์ในจังหวัดปัตตานีปี พ.ศ. 2548

อำเภอ	ตำบล	จำนวนจักร	จำนวนเครื่องตัดผ้า	จำนวนจักรรวม	จำนวนเครื่องตัดผ้ารวม
กะพ้อ	ปล่องหอย	1	2	1	2
โคกโพธิ์	นาเกตุ	6	0	12	0
	บางโกระ	6	0		
ทุ่งยางแดง	น้ำดำ	1	0	3	0
	พิเทน	2	0		
ปะนาเระ	บ้านนอก	60	3	60	3
เมือง	กะมียอ	551	94	749	107
	คลองมานิง	152	7		
	บานา	10	2		
	ปูยู	36	4		
ยะรัง	คลองใหม่	7	1	143	9
	วัด	5	0		
	สะดาวา	131	8		
ยะหริ่ง	บางปู	23	2	24	2
	แหลมโพธิ์	1	0		
	ตาเกาะ	47	4	77	4
	ราตาป็นยัง	30	0		
หนองจิก	ตุง	41	20	48	21
	บางเขา	4	1		
	ลิปะสะโง	3	0		
มายอ	ปะโด	15	0	16	0
	ลูโปะยิไร	1	0		
สายบุรี	บือระ	20	20	20	20
รวม		1,153	168	1,153	168

แผนภูมิที่ 51 แสดงร้อยละของจำนวนจักรที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ของจังหวัดปัตตานี แยกตามอำเภอ

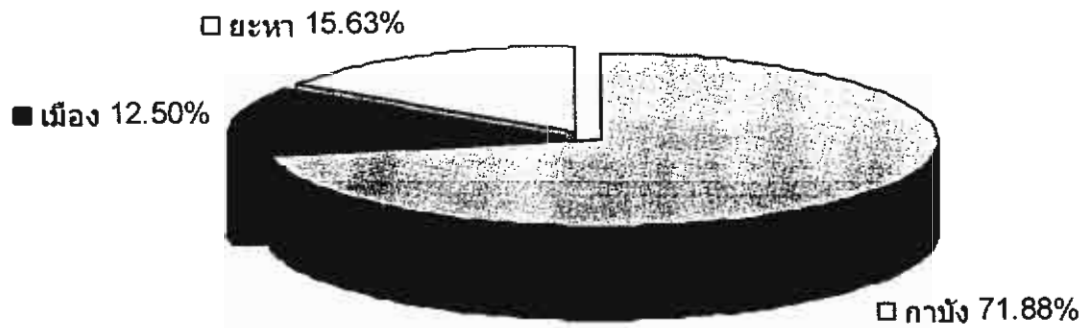

แผนภูมิที่ 52 แสดงร้อยละของปริมาณเครื่องตัดผ้าที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ของจังหวัดปัตตานี แยกตามอำเภอ

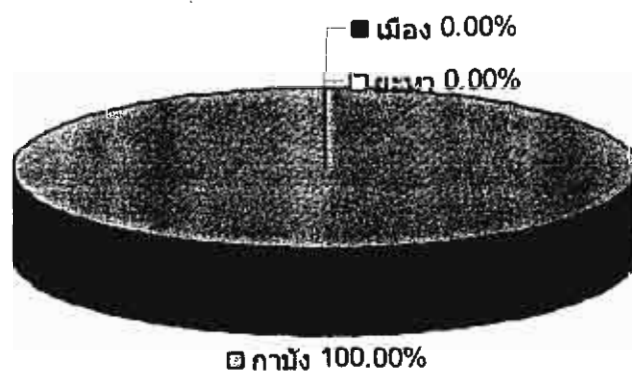
จากตารางที่ 32 แสดงปริมาณเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์พบว่าปริมาณเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตมีความสอดคล้องกับปริมาณกปิเยาะห์ที่ผลิตได้ในรอบปี

ตารางที่ 33 แสดงปริมาณเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดยะลาปี พ.ศ. 2548

อำเภอ	ตำบล	จำนวนจักร	จำนวนเครื่องตัดผ้า	จำนวนจักรรวม	จำนวนเครื่องตัดผ้ารวม
กาบัง	กาบัง	23	2	23	2
เมือง	สะเตงนอก	4	0	4	0
ยะหา	ละแอ	5	0	5	0
รวม		32	2	32	2

แผนภูมิที่ 53 แสดงร้อยละของจำนวนจักรที่ใช้ในการผลิตปิยะะห์จังหวัดยะลาแยกตามอำเภอ

แผนภูมิที่ 54 แสดงร้อยละของจำนวนเครื่องตัดผ้าที่ใช้ในการผลิตปิยะะห์จังหวัดยะลาแยกตามอำเภอ

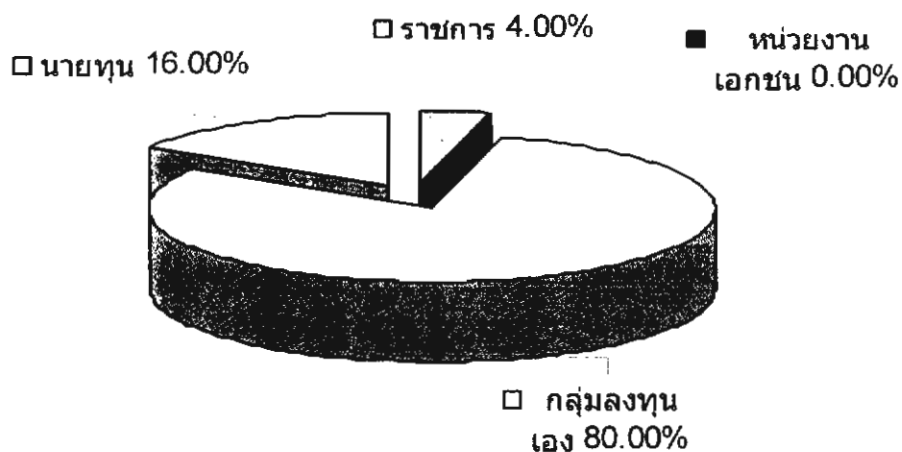
จากตารางที่ 33 พบว่าจำนวนเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตปิยะะห์ของจังหวัดยะลาส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอกาบังคือร้อยละ 71.88 รองลงมาอำเภอยะหาร้อยละ 15.63 และอำเภอเมืองร้อยละ 12.50

2.5 หน่วยงานที่สนับสนุนเครื่องมือ

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงหน่วยงานที่สนับสนุนเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตปิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 34 แสดงหน่วยงานที่ลงทุนเครื่องมือในการผลิตปิยะะห์ปี พ.ศ. 2548

ผู้ลงทุน	ร้อยละ
หน่วยงานราชการ	4
หน่วยงานเอกชน	0
กลุ่มลงทุน	80
นายทุน	16

แผนภูมิที่ 55 ร้อยละของหน่วยงานที่สนับสนุนเครื่องมือการผลิตปิยะะห์

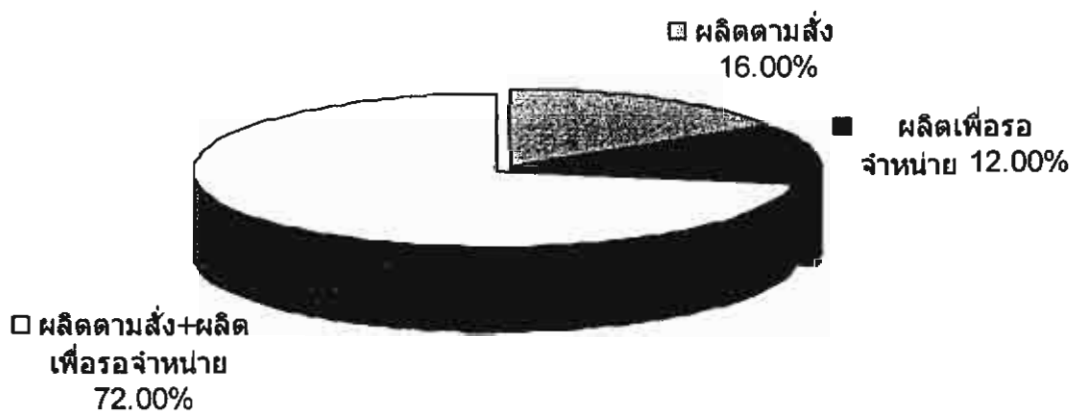
จากตารางที่ 34 พบว่าผู้สนับสนุนเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตปิยะะห์นั้นกลุ่มลงทุนเองร้อยละ 80 นายทุนลงทุนให้ร้อยละ 16 ส่วนหน่วยงานราชการเข้ามาสนับสนุนเครื่องมือการผลิตเพียงร้อยละ 4

2.6 ลักษณะการผลิตปิยะะห์

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงลักษณะการผลิตปิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 35 แสดงลักษณะการผลิตปิยะะห์ใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี พ.ศ. 2548

ลักษณะการผลิต	ร้อยละ
ตามสั่ง	16
รอจำหน่าย	12
ตามสั่ง+รอจำหน่าย	72

แผนภูมิที่ 56 แสดงลักษณะการผลิตปิยะะห์ของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

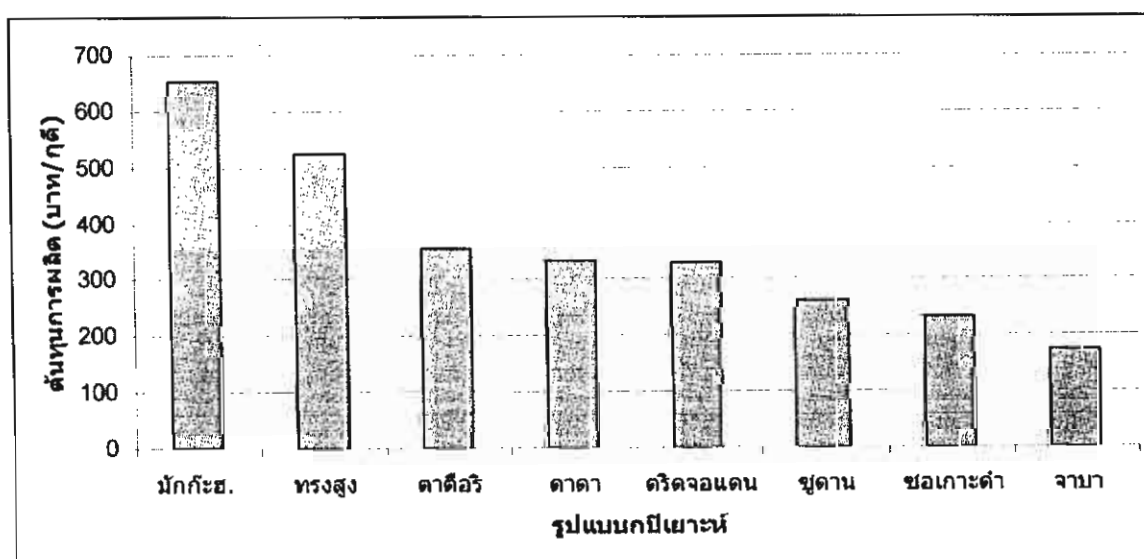
จากตารางที่ 35 พบว่าการผลิตปิยะะห์เพื่อจำหน่ายมีอยู่ 3 รูปแบบคือ ผลิตตามสั่ง ผลิตเพื่อรอจำหน่าย และผลิตตามสั่งและเพื่อรอจำหน่าย จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 72 ลักษณะการผลิตจะมีทั้งผลิตตามสั่งและเพื่อรอจำหน่าย ส่วนที่ผลิตตามสั่งอย่างเดียวมีประมาณร้อยละ 16 ส่วนอีกร้อยละ 12 เป็นการผลิตเพื่อรอการจำหน่ายอย่างเดียว

2.7 ต้นทุนการผลิตปิยะะห์

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงต้นทุนการผลิตปิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้แต่ละรูปแบบ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 36 แสดงต้นทุนการผลิตปิยะะห์ใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี พ.ศ. 2548

รูปแบบ	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/กิโล)
มักกะฮ์	656
ทรงสูง	525
ดาดีอริ	356
ดาดา	335
ดริตจอนแดน	331
ชูดาน	262
ชอเกาะด้า	232
จาบา	175

แผนภูมิที่ 57 แสดงต้นทุนการผลิตปิยะะห์ในแต่ละรูปแบบ

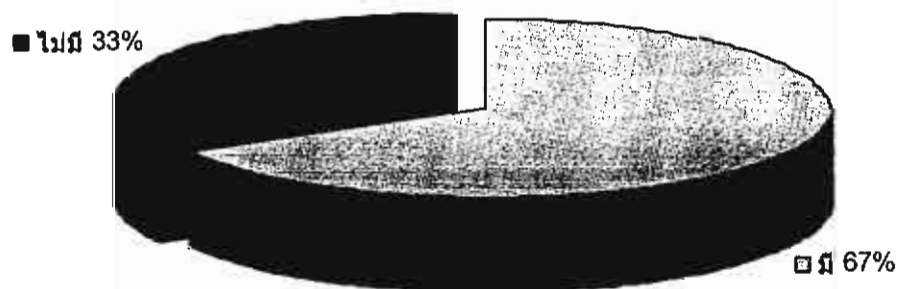
จากตารางที่ 36 พบว่าต้นทุนในการผลิตปิยะะห์รูปทรงมักกะฮ์ มีต้นทุนสูงสุดคือประมาณ 656 บาท/กิโล รองลงมาคือ ทรงสูง 525 บาท/กิโล ส่วนที่มีต้นทุนการผลิตต่ำสุดคือรูปทรง จาบา ที่มีต้นทุนอยู่ที่ 175 บาท/กิโล

2.8 การบรรจุภัณฑ์ผลิตภัณฑ์สินค้ากปิเยาะห์

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงการบรรจุภัณฑ์ผลิตภัณฑ์กปิเยาะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 37 แสดงลักษณะการบรรจุกปิเยาะห์ใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี พ.ศ. 2548

การบรรจุภัณฑ์	ร้อยละ
มี	66.67
ไม่มี	33.33

แผนภูมิที่ 58 แสดงร้อยละของการมีบรรจุภัณฑ์ผลิตภัณฑ์กปิเยาะห์

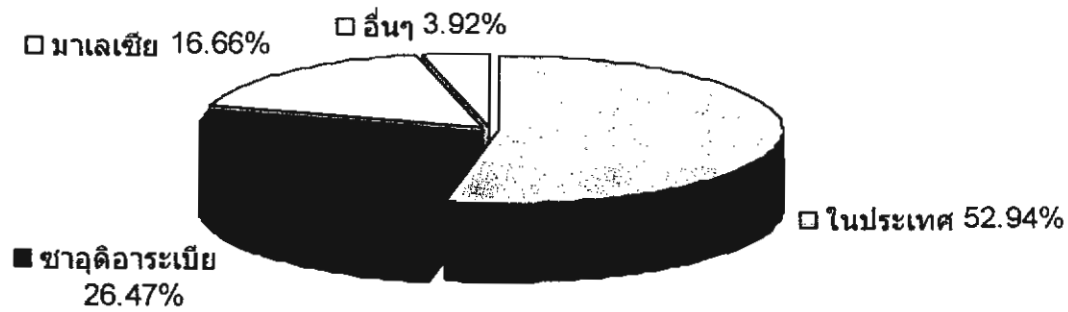
จากตารางที่ 37 พบว่าผลิตภัณฑ์กปิเยาะห์ที่ผลิตออกจำหน่ายสู่ท้องตลาดมีปริมาณร้อยละ 66.66 ที่มีการบรรจุภัณฑ์ ขณะที่ยังมีปริมาณถึงอีกร้อยละ 33.33 ที่ยังไม่มีบรรจุภัณฑ์

2.9 ตลาดรับซื้อผลิตภัณฑ์กปิเยาะห์

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลตลาดรับซื้อผลิตภัณฑ์กปิเยาะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 38 แสดงปริมาณกปิเยาะห์ที่จำหน่ายจำแนกตามตลาดที่รับซื้อในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี 2548

ตลาดรับซื้อ	ปริมาณ (กิโลกรัม)	ร้อยละ
ในประเทศ	107,340	52.94
ซาอุดีอาระเบีย	57,159	26.47
มาเลเซีย	33,785	16.66
อื่นๆ	7,956	3.9
รวม	206,240	100

แผนภูมิที่ 59 แสดงร้อยละปริมาณกบิยะะห์ที่จำหน่ายตามตลาดต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ

จากตารางที่ 38 พบว่าตลาดจำหน่ายกบิยะะห์ที่ใหญ่ที่สุดคือตลาดภายในประเทศซึ่งมีปริมาณจำหน่ายร้อยละ 52.94 ส่วนที่เหลือจะถูกจำหน่ายในตลาดต่างประเทศ ซึ่งเรียงลำดับปริมาณจากมากไปน้อยคือประเทศซาอุดีอาระเบียร้อยละ 26.66 ประเทศมาเลเซียร้อยละ 16.66 และตลาดประเทศอื่นๆ เช่น จอร์แดน อียิปต์ บรูไน ร้อยละ 3.9

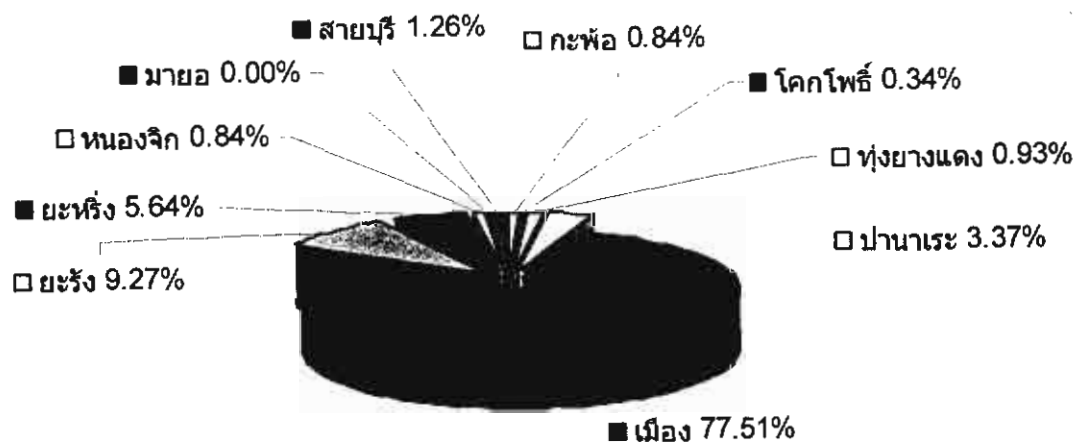
2.10 จำนวนผู้มีรายได้หลักและรายได้เสริมจากการผลิตกบิยะะห์

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงจำนวนผู้มีรายได้หลักและรายได้เสริมจากการผลิตกบิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

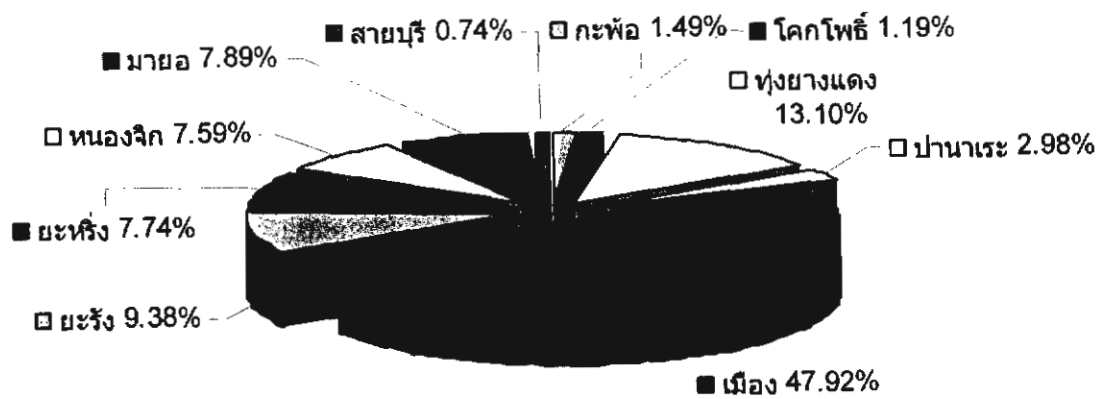
ตารางที่ 39 แสดงจำนวนผู้มีรายได้จากการผลิตกบิยะะห์ในจังหวัดปัตตานีปี พ.ศ. 2548

อำเภอ	ตำบล	จำนวนสมาชิกที่มี รายได้หลัก	จำนวนสมาชิกที่มี รายได้เสริม
กะพ้อ	ปล่องหอย	10	10
โคกโพธิ์	นาเกตุ	2	4
	บางโกระ	2	4
ทุ่งยางแดง	น้ำดำ	1	0
	พิเทน	10	88
ปะนาเระ	บ้านนอก	40	20
เมือง	กะมียอ	702	279
	คลองมานิง	112	18
	บานา	22	0
	ปูยุด	84	25
ยะรัง	คลองใหม่	10	13
	วัด	3	2
	สะตาวา	97	48
ยะหริ่ง	บางปู	24	0
	แหลมโพธิ์	0	5
	ตาแกะ	33	27
	ราตาปันยัง	10	20

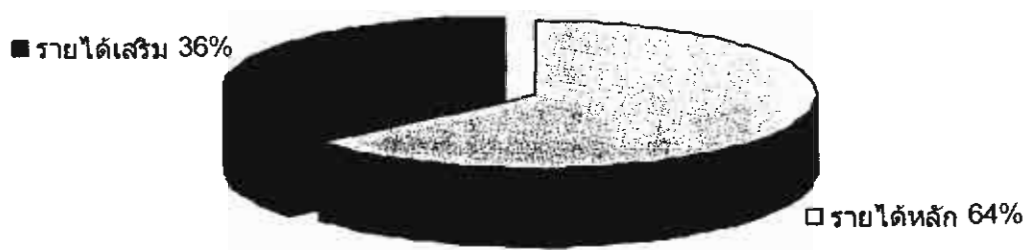
อำเภอ	ตำบล	จำนวนสมาชิกที่มี รายได้หลัก	จำนวนสมาชิกที่มี รายได้เสริม
หนองจิก	ต.ยง	6	10
	บางเขา	4	26
	ลิปะสะโง	0	15
มายอ	ปะโค	0	50
	ลูโปะยือไร	0	3
สายบุรี	บือระ	15	5
รวม		1,187	672

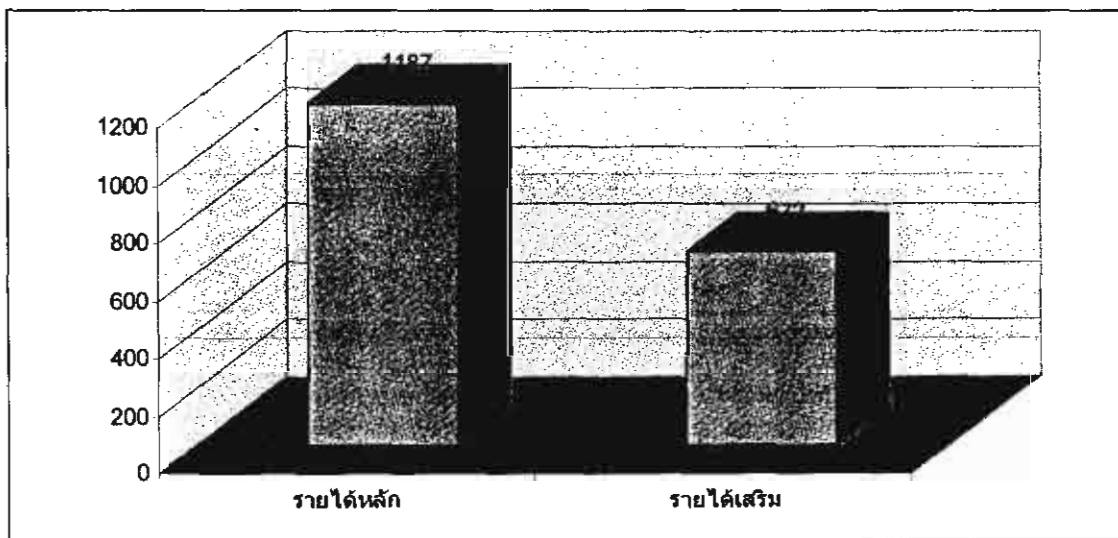
แผนภูมิที่ 60 แสดงร้อยละของผู้ผลิตปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานีที่มีรายได้หลักจำแนกตามพื้นที่อำเภอ

แผนภูมิที่ 61 แสดงร้อยละของผู้ผลิตปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานีที่มีรายได้เสริมจำแนกตามพื้นที่อำเภอ

แผนภูมิที่ 62 แสดงร้อยละของผู้ผลิตปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานีที่มีรายได้หลักและรายได้เสริม

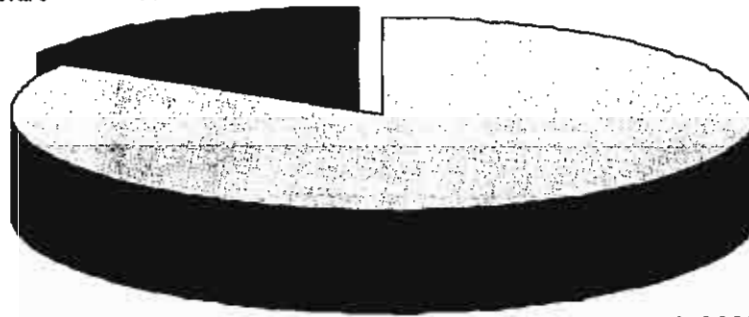

แผนภูมิที่ 63 แสดงจำนวนของผู้ที่มีรายได้หลักและรายได้เสริมจากการผลิตปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานี

ตารางที่ 40 แสดงจำนวนผู้มีรายได้หลักและรายได้เสริมจากการทำปิยะะห์ในจังหวัดยะลาปี พ.ศ. 2548

อำเภอ	ตำบล	จำนวนสมาชิกที่มี รายได้หลัก	จำนวนสมาชิกที่มี รายได้เสริม
กาบัง	กาบัง	25	30
เมือง	สะเตงนอก	5	10
ยะหา	ละแอ	0	0
รวม		30	40

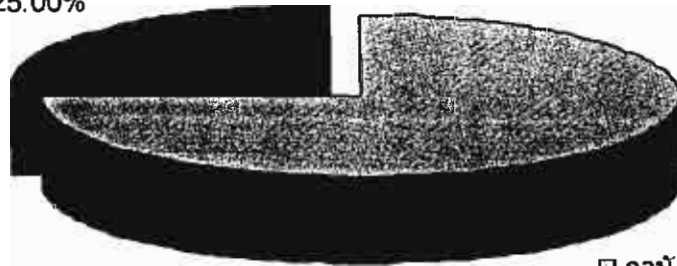
เมือง 16.67%

กาบัง 83.33%

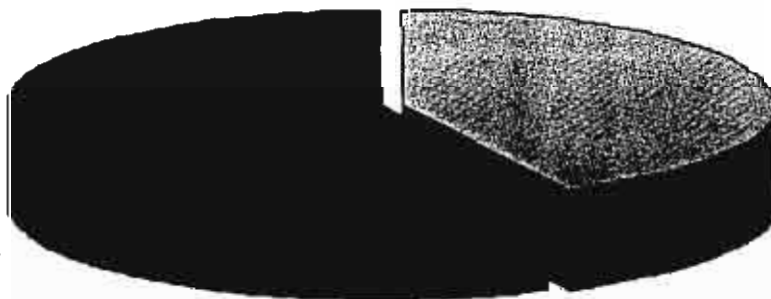
แผนภูมิที่ 64 แสดงร้อยละของสมาชิกผู้ผลิตกปิเยะห์ในจังหวัดยะลาที่มีรายได้หลัก
จำแนกตามพื้นที่อำเภอ

■ เมือง 25.00%

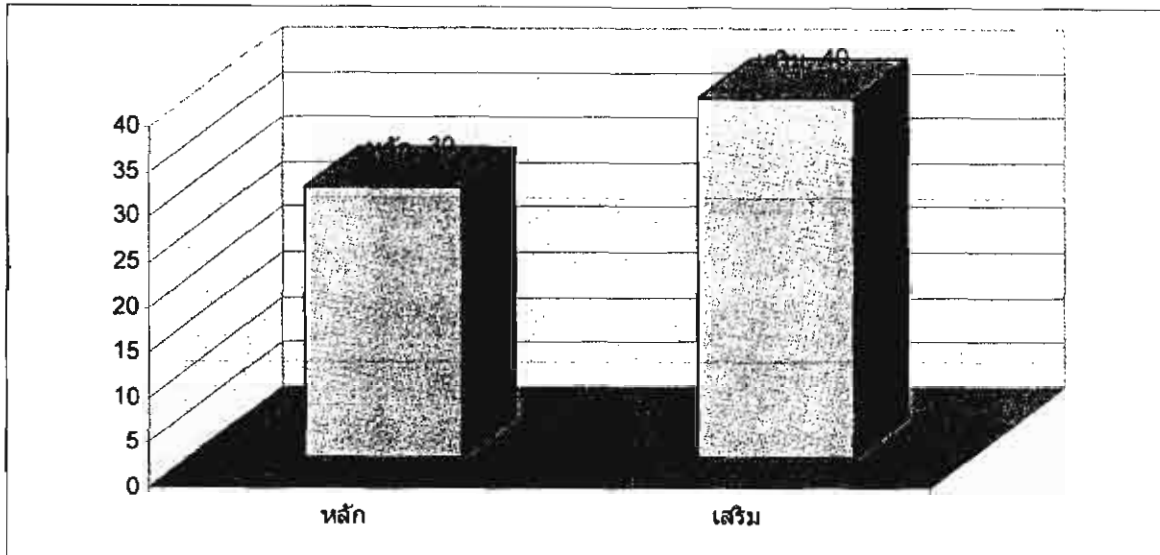

□ กาบัง 75.00%

แผนภูมิที่ 65 แสดงร้อยละของสมาชิกผู้ผลิตกปิเยะห์ในจังหวัดยะลาที่มีรายได้เสริม
จำแนกตามพื้นที่อำเภอ

■ เสริม
57.14%□ หลัก
42.86%

แผนภูมิที่ 66 แสดงร้อยละของสมาชิกผู้ผลิตกปิเยะห์ในจังหวัดยะลาที่มีรายได้หลักและรายได้เสริม

แผนภูมิที่ 67 แสดงจำนวนของผู้ที่มีรายได้หลักและรายได้เสริมจากการผลิตปิยะะห์ในจังหวัดยะลา

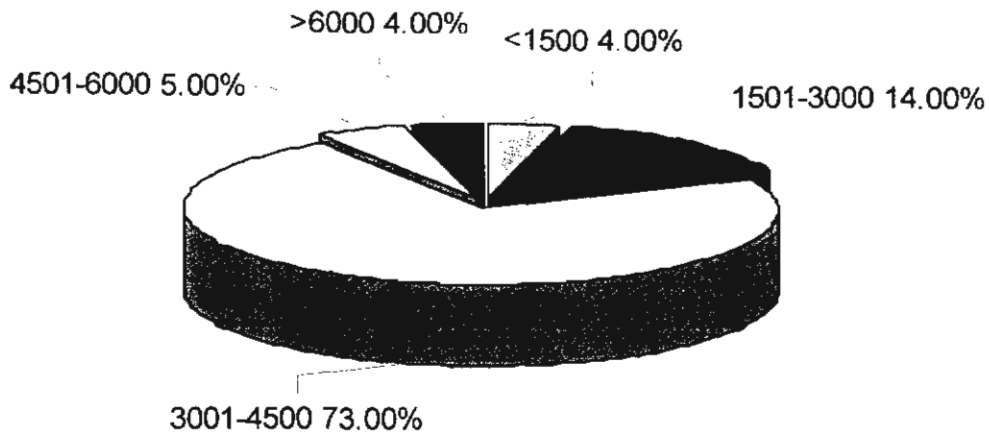
จากตารางที่ 39 และ 40 พบว่าผู้ผลิตปิยะะห์เพื่อการจำหน่ายมีทั้งที่ผลิตเพื่อประกอบเป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริม ในส่วนของจังหวัดปัตตานีสมาชิกประกอบเป็นอาชีพหลักร้อยละ 64 เป็นอาชีพเสริมร้อยละ 36 ในขณะที่จังหวัดยะลาสมาชิกประกอบเป็นอาชีพเสริมมากกว่าคือประมาณร้อยละ 57.14 และประกอบเป็นอาชีพหลักร้อยละ 42.86

2.11 ช่วงของรายได้หลักและรายได้เสริมของกลุ่มผลิตปิยะะห์

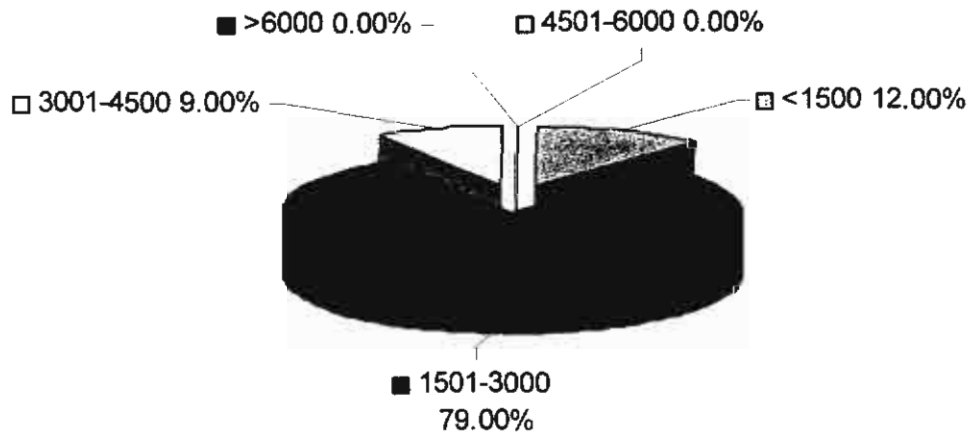
ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงช่วงของรายได้หลักและรายได้เสริมของสมาชิกกลุ่มผลิตปิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 41 แสดงร้อยละของช่วงรายได้หลักและรายได้เสริมของสมาชิกกลุ่มที่ผลิตปิยะะห์ใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี พ.ศ. 2548

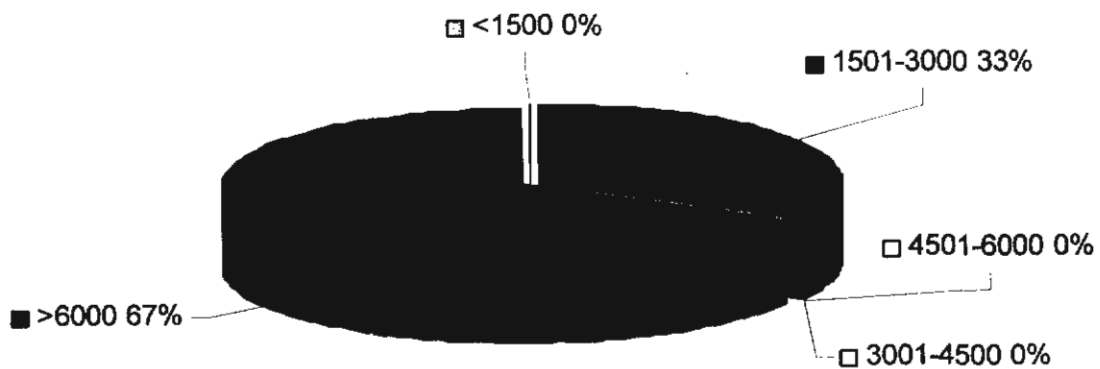
จังหวัด	รายได้/เดือน	ร้อยละของช่วงรายได้หลัก ของสมาชิก	ร้อยละของช่วงรายได้เสริม ของสมาชิก
ปัตตานี	<1500	4	12
	1501-3000	14	79
	3001-4500	73	9
	4501-6000	5	0
	>6000	4	0
ยะลา	<1500	0	33
	1501-3000	33	33
	3001-4500	0	33
	4501-6000	0	0
	>6000	67	0

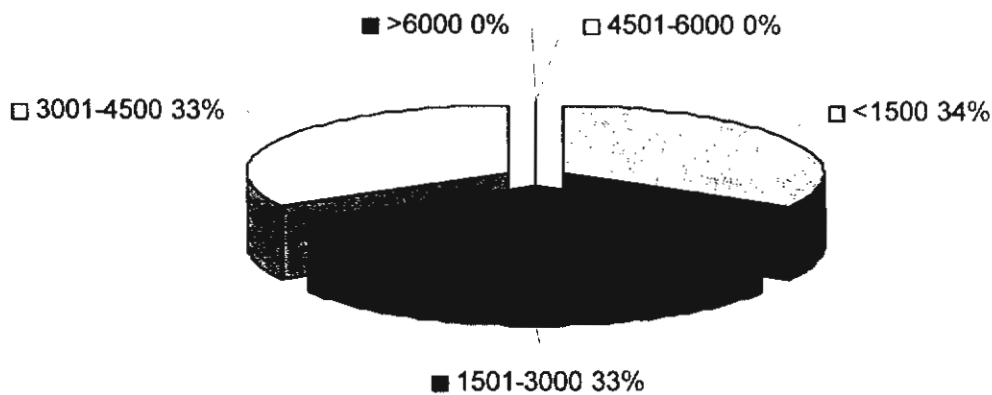
แผนภูมิที่ 68 แสดงร้อยละของช่วงรายได้หลักของสมาชิกกลุ่มที่ผลิตปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานี

แผนภูมิที่ 69 แสดงร้อยละของช่วงรายได้เสริมของสมาชิกกลุ่มที่ผลิตปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานี

แผนภูมิที่ 70 แสดงร้อยละของช่วงรายได้หลักของสมาชิกกลุ่มที่ผลิตปิยะะห์ในจังหวัดยะลา

แผนภูมิที่ 71 แสดงร้อยละของช่วงรายได้เสริมของสมาชิกกลุ่มที่ผลิตปิยะะห์ในจังหวัดยะลา

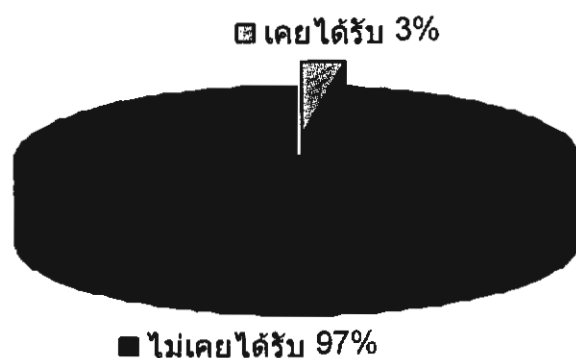
จากตารางที่ 41 พบว่ากลุ่มผลิตปิยะะห์ในจังหวัดปัตตานีที่ประกอบเป็นอาชีพหลักร้อยละ 73 มีรายได้ในช่วง 3001-4500 บาท/เดือน รองลงมาร้อยละ 14 มีรายได้ช่วง 1501-3000 บาท/เดือน ขณะที่จังหวัดยะลามีรายได้หลักอยู่ในช่วงมากกว่า 6000 บาท/เดือน ร้อยละ 67 และกลุ่มที่ประกอบเป็นอาชีพเสริมของจังหวัดปัตตานีร้อยละ 79 มีรายได้ช่วง 1501-3000 บาท/เดือน ส่วนจังหวัดยะลามีรายได้เสริมกระจายอยู่ในหลายช่วง โดยในแต่ละช่วงมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

2.12 มาตรฐานผลิตภัณฑ์ของกลุ่มผลิตปิยะะห์ที่ได้รับ

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลมาตรฐานผลิตภัณฑ์ของกลุ่มผลิตปิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้รับ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 42 แสดงมาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือรางวัลของกลุ่มสมาชิกที่ผลิตปิยะะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี 2548

มาตรฐานหรือรางวัล	ร้อยละ
ได้รับ	2.50
ไม่ได้รับ	97.50

แผนภูมิที่ 72 แสดงร้อยละมาตรฐานหรือรางวัลที่สมาชิกกลุ่มผลิตปิยะะห์ได้รับ

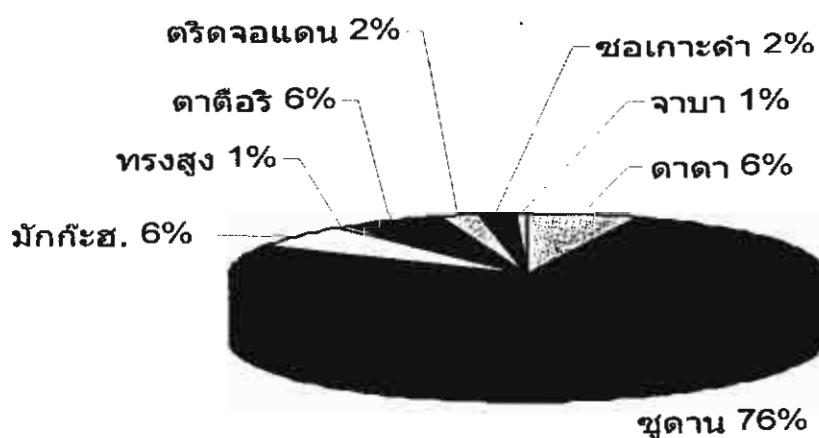
จากตารางที่ 42 พบว่า ผลิตภัณฑ์ปิยะะห์ที่ผลิตในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้รับรางวัลหรือมาตรฐานการผลิตต่างๆ น้อยมากเพียงร้อยละ 2.50 ขณะที่ไม่ได้รับรางวัลหรือมาตรฐานการผลิตถึงร้อยละ 97.5

2.13 ปริมาณของกบิเยะห์แต่ละรูปแบบที่ผลิตในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

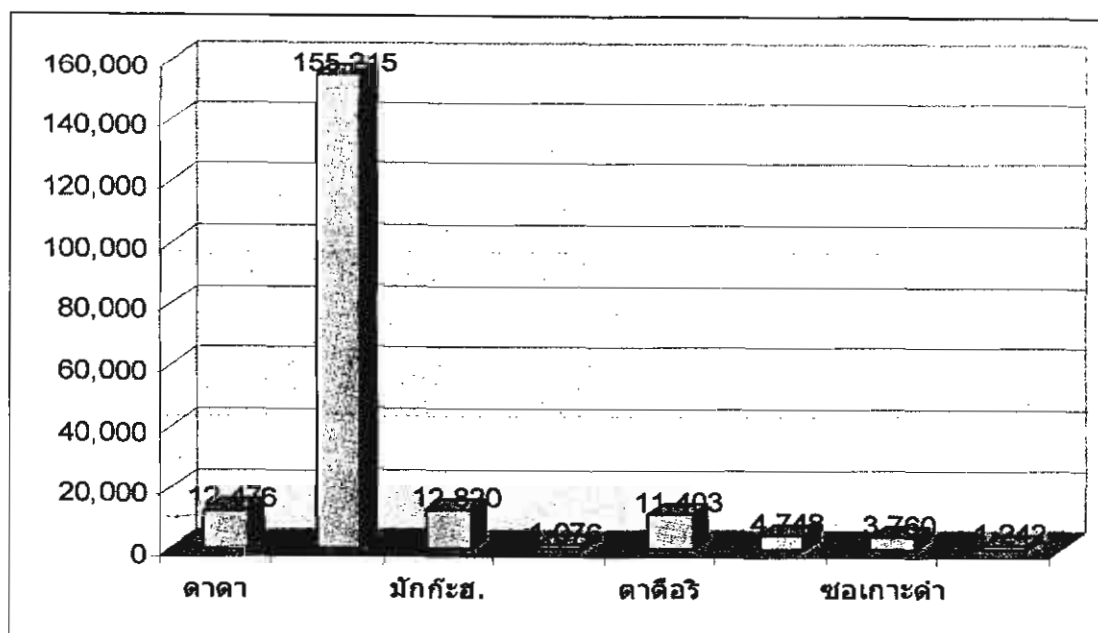
ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงปริมาณการผลิตกบิเยะห์แต่ละรูปแบบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 43 แสดงปริมาณของกบิเยะห์ใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี พ.ศ. 2548 ที่ผลิตต่อปีจำแนกตามรูปแบบ

รูปแบบ	ปริมาณ (กุต)	ร้อยละ
ดาดา	12,476	6.16
ชูดาน	155,215	76.57
มักกะ	12,820	6.33
ทรงสูง	1,076	0.53
ดาดือริ	11,403	5.63
ตริจจอแดน	4,748	2.35
ชอเกาะด้า	3,760	1.86
จาบา	1,242	0.62
รวม	206,240	100

แผนภูมิที่ 73 แสดงร้อยละของรูปแบบกบิเยะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

แผนภูมิที่ 74 แสดงจำนวนของรูปแบบการปลูกกล้วยในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ผลิตสู่ตลาด

จากตารางที่ 43 พบว่าการปลูกกล้วยที่มีปริมาณการผลิตมากเรียงลำดับจากมากไปน้อยใน 3 ลำดับแรกคือ รูปแบบชูดานร้อยละ 76.57 รูปแบบมั๊กกะฮ. ร้อยละ 6.33 และรูปแบบดาดาร้อยละ 6.16

2.14 แหล่งจัดซื้อวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตกล้วยในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในปี พ.ศ. 2548

ผลการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงแหล่งจัดซื้อวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตกล้วยในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในปี พ.ศ. 2548 ได้ผลการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางดังนี้

ตารางที่ 44 แหล่งที่ซื้อผ้าที่ใช้ในการผลิตกล้วยในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี พ.ศ. 2548

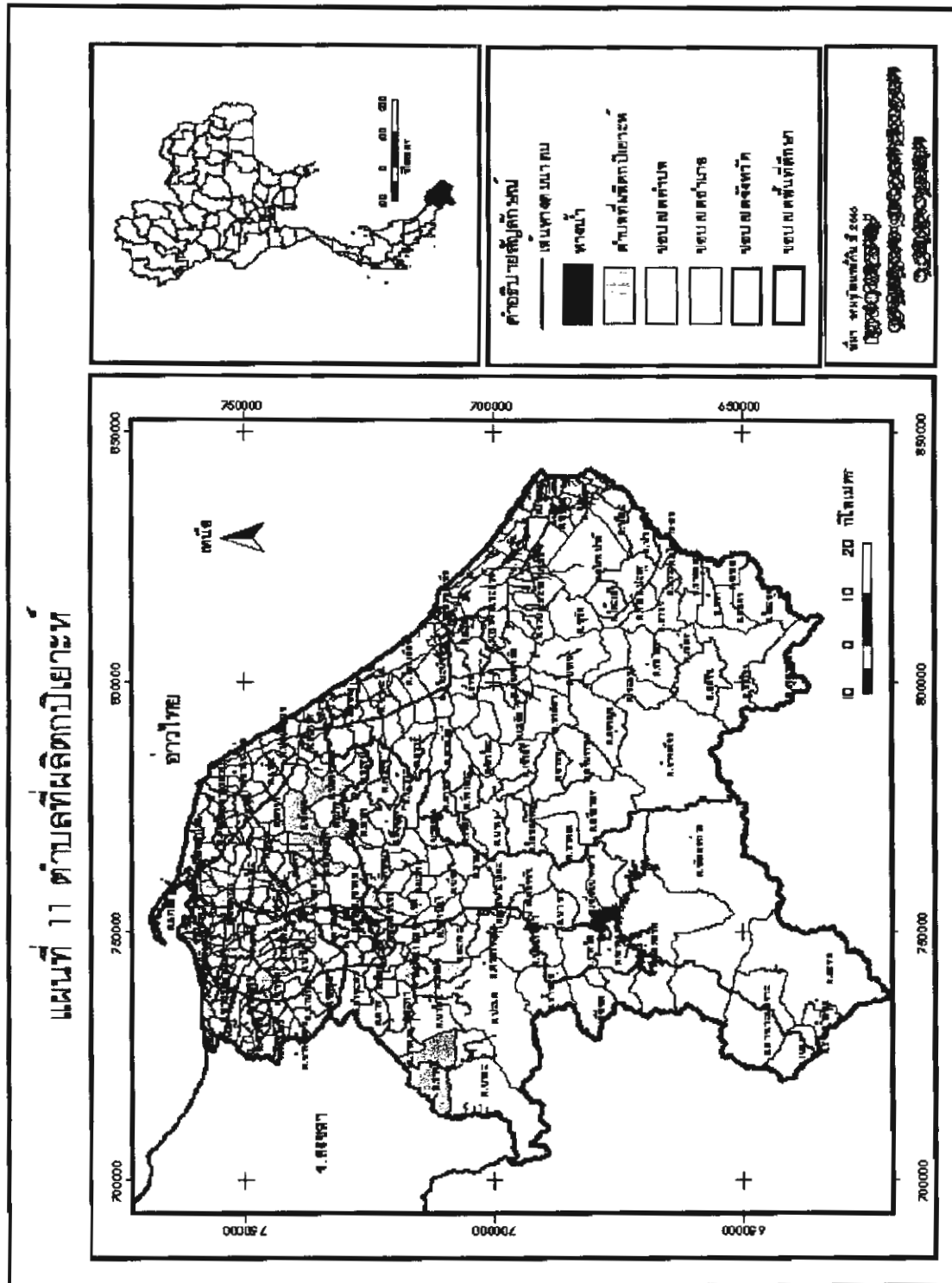
แหล่งที่ซื้อ	ปริมาณ
ในประเทศ แต่ไม่สามารถระบุแหล่งที่ชัดเจนได้	
ตามร้านและตลาดต่าง ๆ	41
ปัตตานี	
กลุ่มผู้ผลิตกล้วยและเครื่องแต่งกายมุสลิมปัตตานี	204
ร้านค้าและตลาดปัตตานี	75
ร้านโชคดี	22
ปยุต	27
ตลาดปาลัส	8
ร้านบังสิสโตร	2
ยะลา	
ตลาดยะลา	19
ตลาดยะหา	4

แหล่งที่ซื้อ	ปริมาณ
นราธิวาส	
ร้านค้าและตลาดนราธิวาส	4
กรุงเทพฯ	1
มาเลเซีย	2

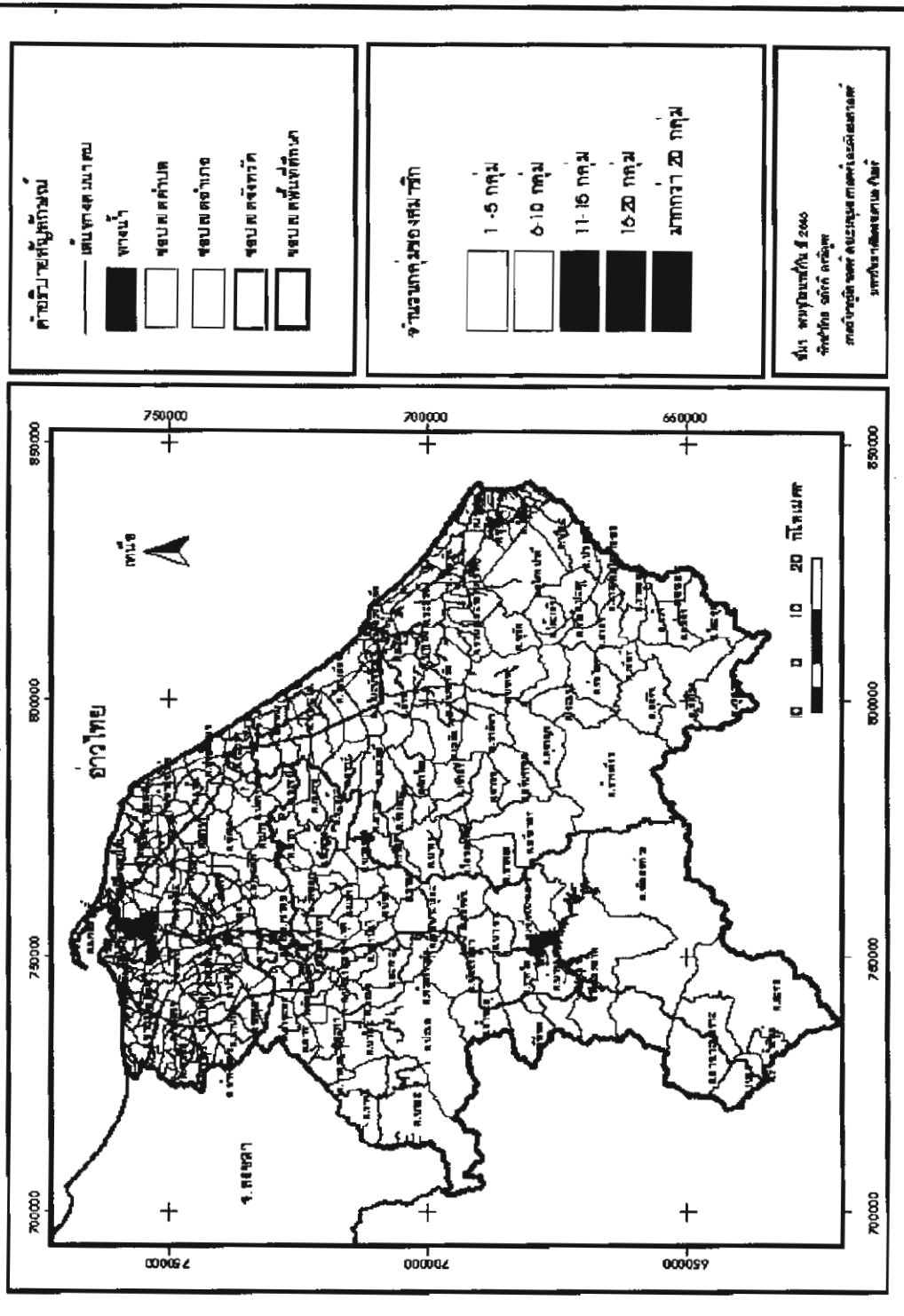
ตารางที่ 45 แหล่งที่ซื้อด้ายที่ใช้ในการผลิตกิ๊ยะหีใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ปี พ.ศ. 2548

แหล่งที่ซื้อ	ปริมาณ
ในประเทศ แต่ไม่สามารถระบุแหล่งที่ชัดเจนได้	
ร้านค้าและตลาดนัด	23
ปัตตานี	
กลุ่มผู้ผลิตกะปิเยาะห์และเครื่องแต่งกายมุสลิมปัตตานี	166
ร้านค้าและตลาดในเมืองปัตตานี	36
ปูยู	19
ร้านโชคดี	11
ร้านเลิศสิน	1
นราธิวาส	
ร้านค้าและตลาดในเมืองนราธิวาส	4
ยะลา	
ร้านค้าและตลาดในเมืองนราธิวาส	1
มาเลเซีย	1

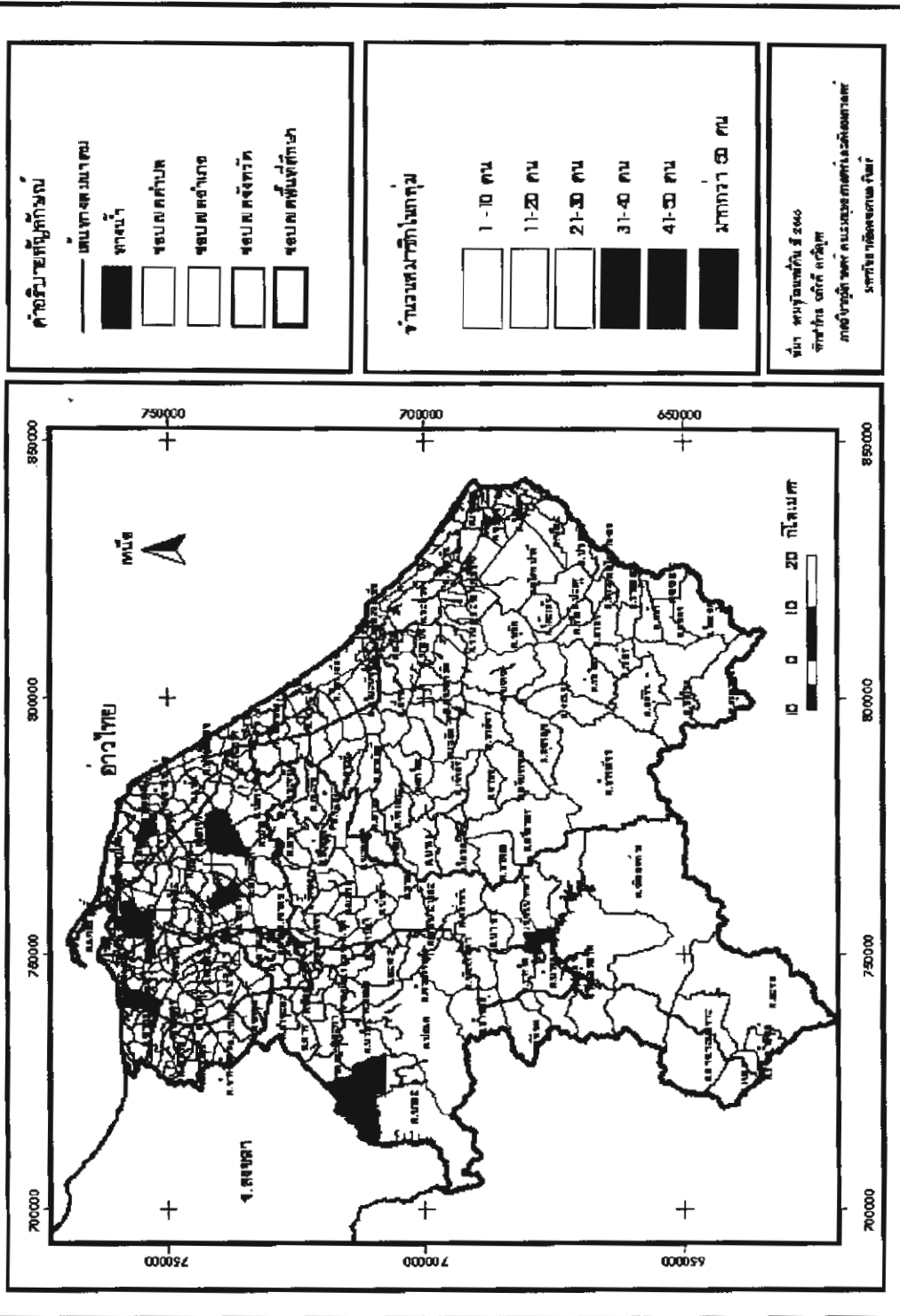
2.15 แผนที่ระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์เกี่ยวกับกลุ่มผลิตภัณฑ์

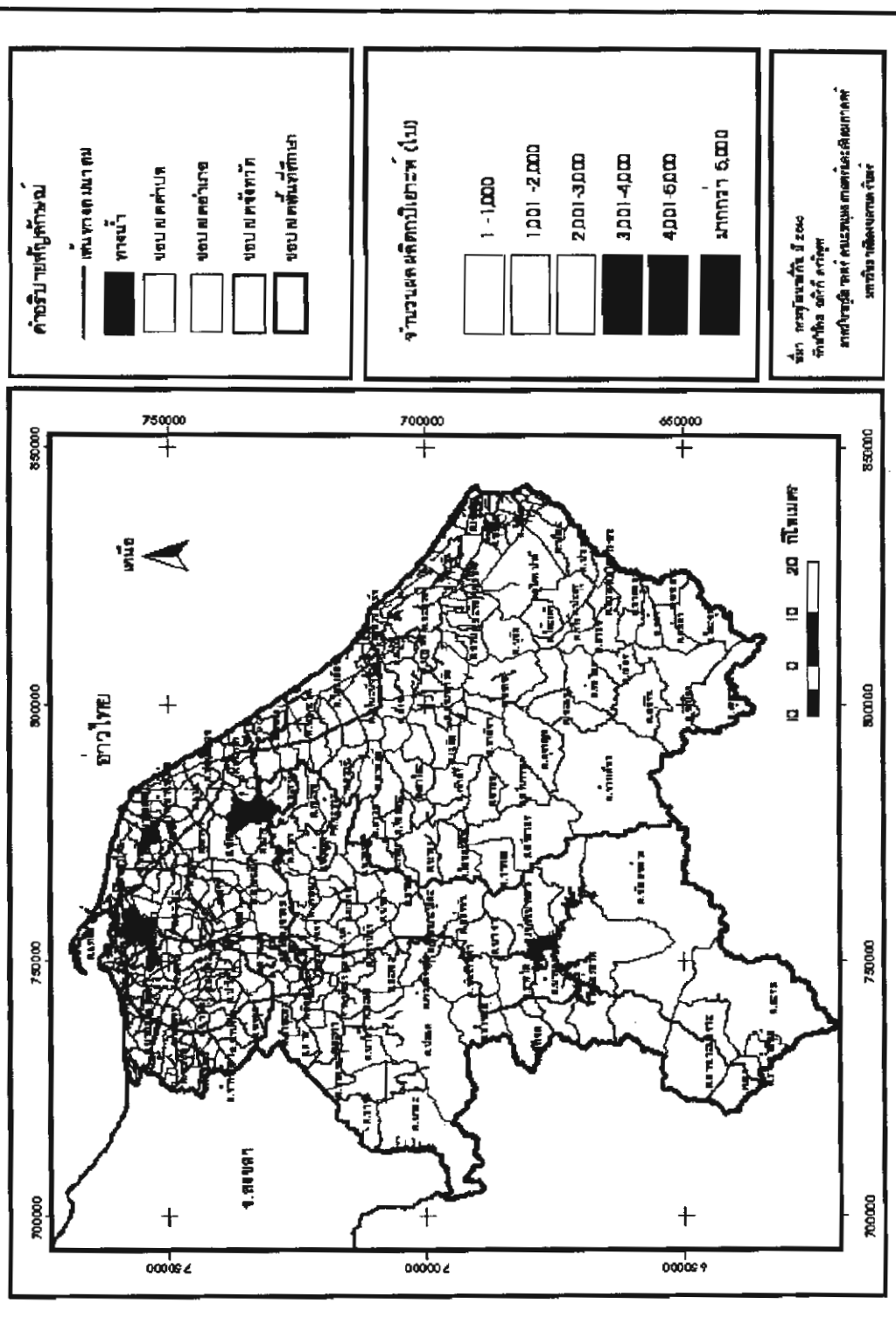
แผนที่ 12 จำนวนกลุ่มของสมาชิกที่ผลิตกบิยะห

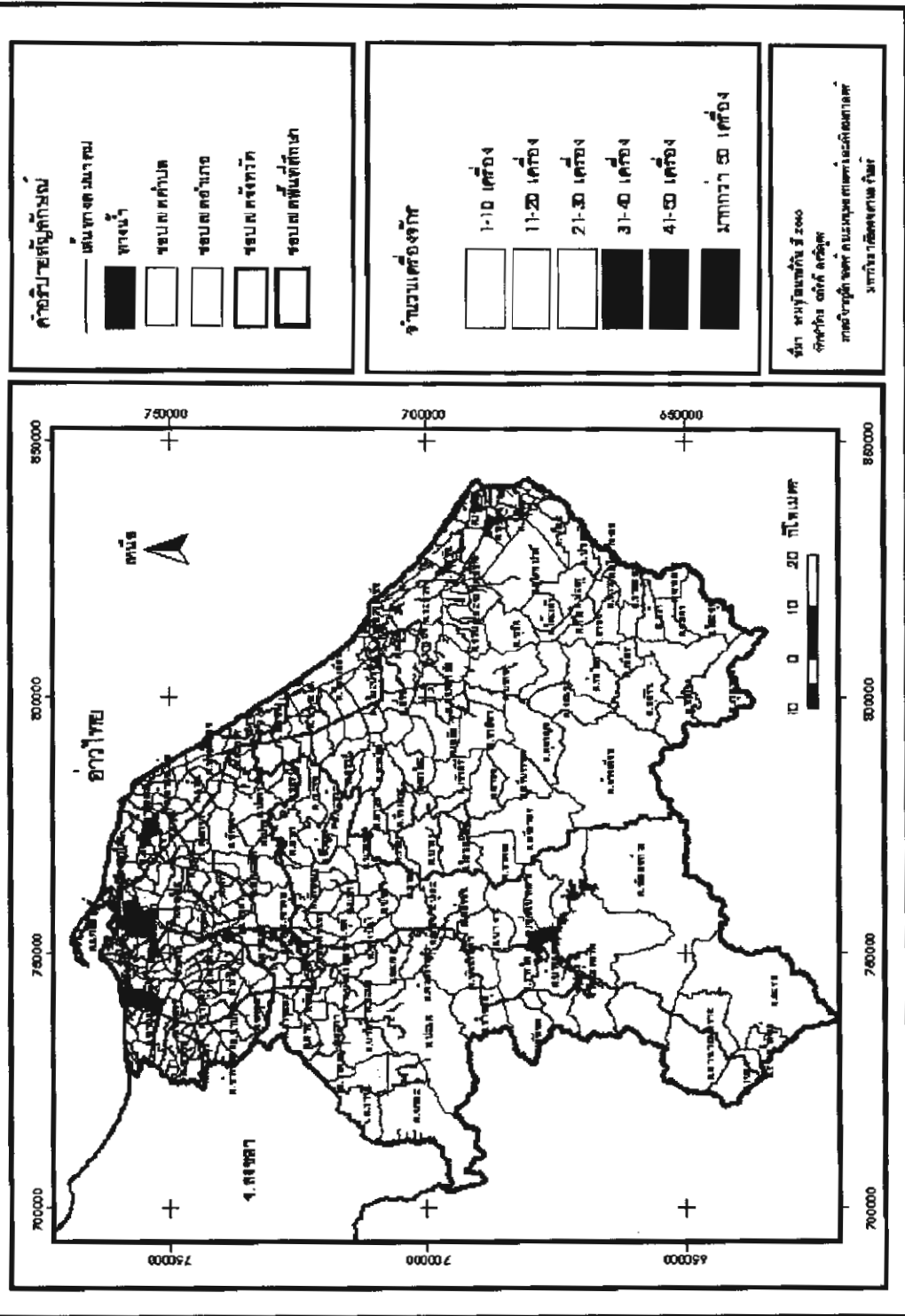
แผนที่ 13 จำนวนสมาชิกของกลุ่มผลิตกบปิยะะห์

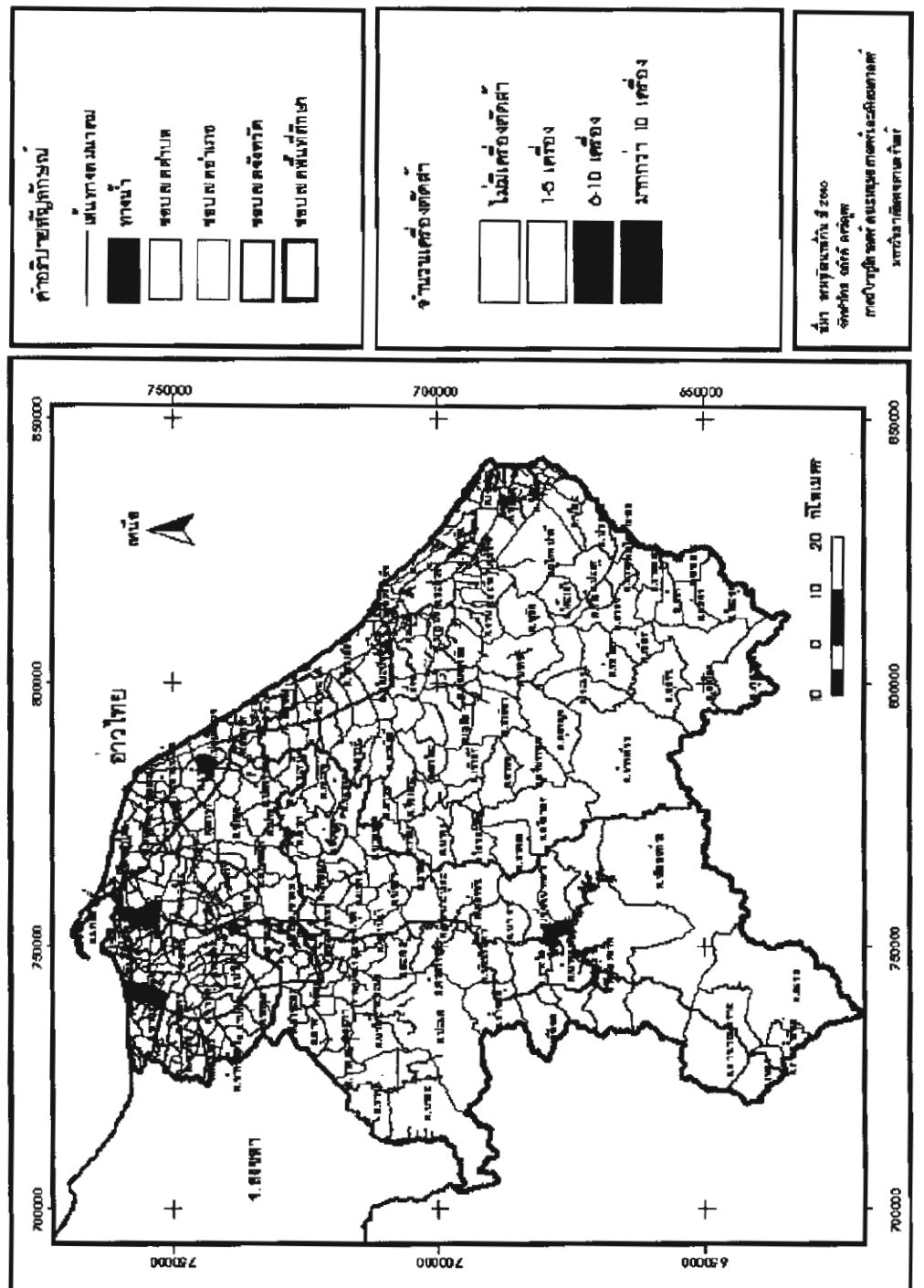
แผนที่ 14 จำนวนผลิตภัณฑ์เกษตร

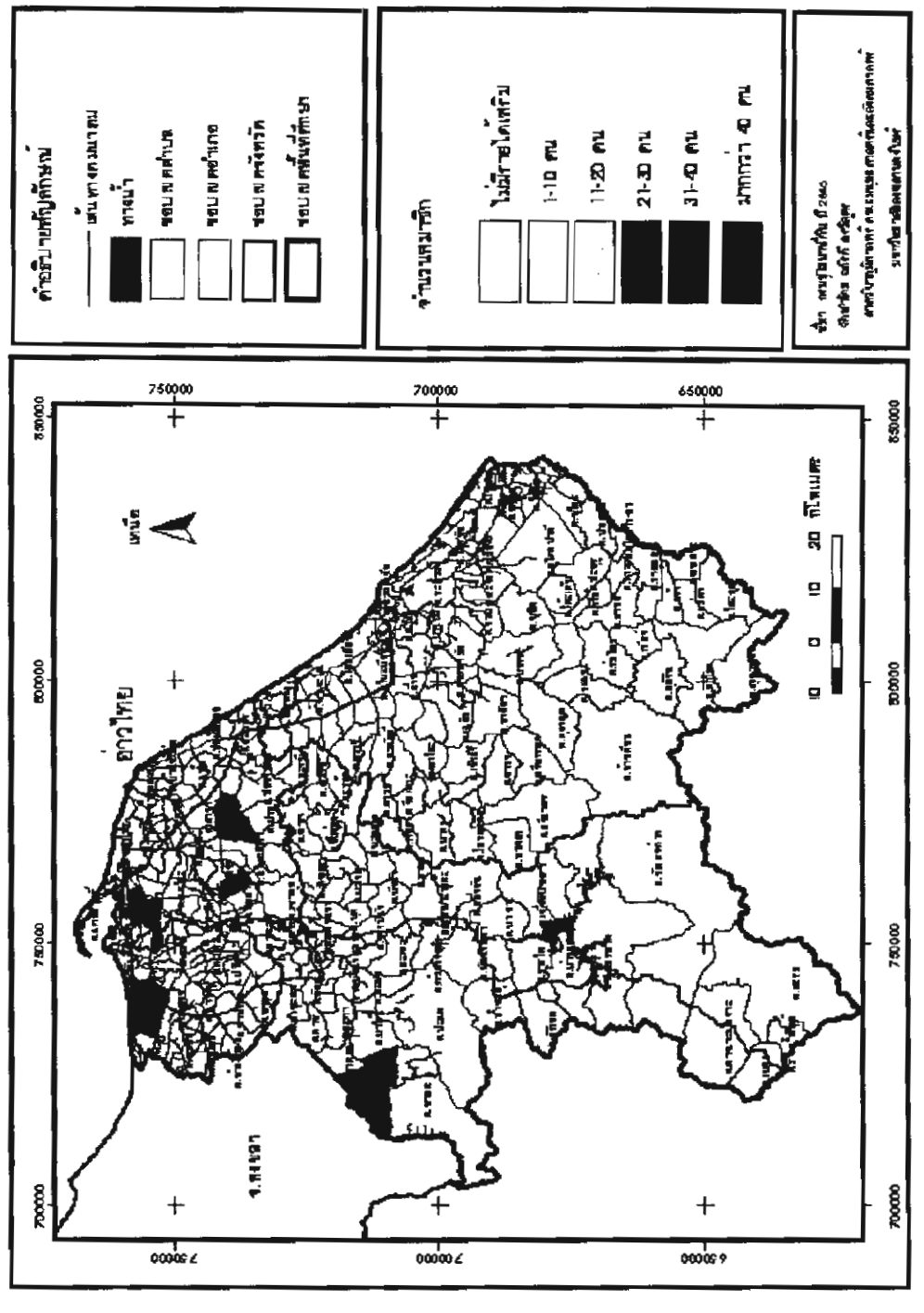
แผนที่ 16 จำนวนเครื่องจักรที่ใช้ผลิตกบปิยะะห์

แผนที่ 16 จำนวนเครื่องตัดผ้าที่ผลิตกบิเยะกะท

แผนที่ 18 จำนวนสมาชิกที่มลายได้เสริมจากการผลิตกบปิยะะห์

บทที่ 6

การอภิปรายผล และข้อเสนอยุทธศาสตร์เบื้องต้น

การอภิปรายผลกลุ่มผลิตผ้าคลุมหม

1. จำนวนกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

1.1 จำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมหมสตรีในจังหวัดปัตตานี

เมื่อมองภาพรวมของจำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกในระดับอำเภอของจังหวัดปัตตานีพบว่า อำเภอยะหริ่ง มีจำนวนกลุ่มมากที่สุด 18 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 26.09 แต่มีจำนวนสมาชิก 238 คน คิดเป็นร้อยละ 15.90 รองลงมาคือ อำเภอทุ่งยางแดง มีจำนวนกลุ่ม 11 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 15.94 แต่มีจำนวนสมาชิก 239 คน คิดเป็นร้อยละ 15.97

อย่างไรก็ตาม อำเภอเมืองซึ่งมีจำนวนกลุ่มเพียง 7 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 10.14 แต่มีจำนวนสมาชิกมากที่สุด 284 คน คิดเป็นร้อยละ 18.97 (แผนภูมิที่ 2 และแผนภูมิที่ 3)

1.2 จำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมหมสตรีในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดยะลามีจำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกน้อยที่สุดในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ กล่าวคือ จำนวนกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมในแต่ละตำบลมีเพียง 1 กลุ่ม และมีจำนวนสมาชิกระหว่าง 15-50 คน ได้แก่ ตำบลบุโอง ตำบลห้วยกระทิง อำเภอกรงปินัง ตำบลกาบัง อำเภอกาบัง ตำบลบันนังสาเรง ตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง ตำบลบาโงยซิแน ตำบลปะแต ตำบลละแอ อำเภอเยหา ตำบลจะก๊ะ ตำบลท่าธง ตำบลบาลอ ยกเว้น ตำบลบือมัง อำเภอรามัน ที่มีจำนวนกลุ่ม 2 กลุ่ม แต่มีจำนวนสมาชิก 40 คน (ตารางที่ 4)

1.3 จำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมหมสตรีในจังหวัดนราธิวาส

ผลการวิจัยพบว่าจำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมหมสตรีในจังหวัดนราธิวาสพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน เช่น ตำบลไพรวัน อำเภอตากใบ มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม มีจำนวนสมาชิก 187 คนแต่ตำบลศรีสาคร อำเภอศรีสาคร มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม มีจำนวนสมาชิกเพียง 20 คน ส่วนตำบลขอเลาะ ตำบลเอราวัณ อำเภอแว้งและตำบลมาโมง อำเภอศรีสาคร มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม มีจำนวนสมาชิก 15 คน (ตารางที่ 5)

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมหมสตรีในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ภาพรวมของแต่ละจังหวัดพบว่า มีจำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมหมสตรีในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความสัมพันธ์กัน และมีทิศทางความสัมพันธ์ในเชิงบวก กล่าวคือ จังหวัดปัตตานี มีจำนวนกลุ่มมากที่สุด 69 กลุ่มคิดเป็นร้อยละ 63.30 มีจำนวนสมาชิกมากที่สุด 1471 คน คิดเป็นร้อยละ 52.05 รองลงมาได้แก่ จังหวัดนราธิวาส มีจำนวนกลุ่ม 27 กลุ่มคิดเป็นร้อยละ 24.77 มีจำนวนสมาชิก 1,013 คน คิดเป็นร้อยละ 35.85 ส่วนจังหวัดยะลาเป็นจังหวัดที่มีจำนวนกลุ่มน้อยที่สุดคือ 13 กลุ่มคิดเป็นร้อยละ 11.93 มีจำนวนสมาชิก 342 คน คิดเป็นร้อยละ 12.10 (ตารางที่ 6) ผลการวิจัยข้อนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาฐานข้อมูลเดิมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะข้อมูลจากสำนักงานพัฒนาชุมชน จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งพบข้อมูลเบื้องต้นว่า ในจังหวัดปัตตานีมีจำนวนกลุ่ม 85 กลุ่มคิดเป็นร้อยละ 26.90 จังหวัดยะลามีจำนวนกลุ่ม 13 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 4.11 จังหวัดนราธิวาสมีจำนวนกลุ่ม 28 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 8.86 (ฐานข้อมูลทุติยภูมิของสำนักงานพัฒนาชุมชน จังหวัด ปัตตานี ยะลา นราธิวาสปี พ.ศ.2548)

อย่างไรก็ตามความแตกต่างในเรื่องจำนวนกลุ่มของจังหวัดปัตตานีและจังหวัดนราธิวาสอาจเกิดจากการยุบกลุ่มเพื่อไปประกอบอาชีพอื่น จึงทำให้ข้อมูลจำนวนกลุ่มคลาดเคลื่อน ยกเว้นจำนวนกลุ่มของจังหวัดยะลา ซึ่งยังคงมีจำนวนกลุ่มเท่ากัน นอกจากนี้งานวิจัยเรื่องนี้ใช้วิธีการสำมะโนจำนวนกลุ่มจึงทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนน้อยที่สุด

2. ฐานข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรี่ ที่มีความจำเป็นต่อการกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.1 ผลการดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรี่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ แบ่งออกเป็นดังนี้

1) การดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรี่ในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดปัตตานีมีลักษณะการดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรี่ คือ นิยมรับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมาคือรับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนและผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 20.00 ส่วนผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 18.00 ซึ่งมีสัดส่วนเท่ากับ ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน อีกทั้งยังมีการผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่มและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 9.00 ส่วนการรับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 5.00 เท่านั้น (ตารางที่ 7)

2) การดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรี่ในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดยะลามีกลุ่มผ้าคลุมหมสตรี่ที่นิยมรับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.00 รองลงมาคือ ผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่มคิดเป็นร้อยละ 24.00 ในขณะที่เดียวกันลักษณะการดำเนินงานที่มีสัดส่วนเท่าๆ กัน มี 3 ประเด็นคือ ประเด็นที่ 1 ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน ประเด็นที่ 2 รับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนและผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม ประเด็นที่ 3 รับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 18.00 อย่างไรก็ตามไม่พบข้อมูลว่ามีการผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่มและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน (ตารางที่ 7)

2.2 การดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรี่ในจังหวัดนราธิวาส

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดนราธิวาสมีการรับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมาคือ รับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุนคิดเป็น ร้อยละ 24.00 ส่วนรับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนและผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่มคิดเป็น ร้อยละ 8.00 ในขณะเดียวกันมีลักษณะการดำเนินงานที่มีสัดส่วนเท่าๆ กัน 3 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1 ผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม ประเด็นที่ 2 ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน ประเด็นที่ 3 ผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม และประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 4.00 (ตารางที่ 7)

อาจกล่าวได้ว่าทั้งสามจังหวัดมีลักษณะการดำเนินงานที่เหมือนกัน คือ มีการรับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 50.00 ซึ่งตรงกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจาะลึก รองลงมา มีลักษณะการดำเนินงานที่มีสัดส่วนเท่าๆ กัน 2 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1 ผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม ประเด็นที่ 2 รับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนและผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 13.00 นอกจากนี้ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 11.00 อีกทั้งยังมีการรับจ้างผลิตโดยวัดอุทิศเป็นของนายทุนและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 8.00 ส่วนกลุ่มที่ผลิตเองโดยวัดอุทิศเป็นของกลุ่มและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุนมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.00 (แผนภูมิที่ 13)

ข้อที่น่าสังเกต จากการเก็บข้อมูลจากภาคสนามคือ ไม่พบว่าสมาชิกผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีจะลงทุนในการผลิตทุกขั้นตอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมาชิกผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีส่วนใหญ่ไม่มีเงินทุนสำรองในการผลิตเพื่อรอขาย อีกทั้งยังกังวลว่า เมื่อผลิตแล้วไม่สามารถหาตลาดได้ ประกอบกับผ้าคลุมผมสตรีมักมีการเปลี่ยนแปลงลวดลาย รูปแบบ และสีสันทันที โดยเฉพาะลวดลายจะมีการเปลี่ยนแปลงทุกสัปดาห์ ถ้าสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมผมสตรีเป็นผู้ลงทุนผลิตเอง ต้องออกแบบลวดลาย หรือต้องคิดลวดลายใหม่ๆ เสมอ ซึ่งสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมผมอาจไม่มีศักยภาพเพียงพอในการออกแบบลวดลายใหม่ๆ แต่การรับจ้างโดยวัตถุดิบเป็นของนายทุน นายทุนจะเป็นผู้นำวัตถุดิบ ได้แก่ ผ้า ด้าย วัสดุตกแต่ง และออกแบบลวดลายให้ ถ้าสมาชิกออกแบบให้ นายทุนมักกดราคาโดยอ้างว่า "กลัวขายไม่ได้" เชาฟารีเยาะห์ อีซา (2548)

3. ข้อมูลปริมาณการผลิตและการส่งออกผ้าคลุมผมและกะปิเยาะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

3.1 ปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรี แบ่งออกเป็นดังนี้

1) ปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรีในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า ในจังหวัดปัตตานีมีการผลิตผ้าคลุมผมสตรีกระจายอยู่ใน 3 อำเภอ สำหรับอำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรีมากที่สุด คือ อำเภอสายบุรี มียอดรวมปริมาณการผลิต จำนวน 217,800 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 57.19 ตำบลที่ผลิตมากที่สุด คือ ตำบลมะนังดาลำ จำนวน 147,540 ผืน รองลงมาคือ ตำบลบือระ จำนวน 63,000 ผืน สำหรับอำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรีรองลงมา คือ อำเภอหนองจิก มีปริมาณการผลิตจำนวน 27,360 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 7.18 ตำบลที่มีการผลิตมากที่สุด คือ ตำบลปอทอง จำนวน 12,720 ผืน รองลงมาคือ ตำบลลิปะสะโง จำนวน 6,240 ผืน ส่วนอำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรีเป็นอันดับที่ 3 ได้แก่ อำเภอยะหริ่ง มียอดรวมปริมาณการผลิต 25,612 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 6.73 ตำบลที่มีปริมาณการผลิตมากที่สุด คือ ตำบลตันหยงดาส จำนวน 9,600 ผืน รองลงมาคือ ตำบลปายามูมิง จำนวน 7,640 ผืน (ตารางที่ 14 และแผนภูมิที่ 14)

ข้อที่น่าสังเกตคือ อำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรีที่มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ อำเภอปะนาเระ มีจำนวน 21,180 ผืน คิดเป็นร้อยละ 5.56 และอำเภอเมืองมีจำนวนประมาณ 20,700 ผืน คิดเป็นร้อยละ 5.44 ส่วนอำเภอที่มีสัดส่วนปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรีที่มีจำนวนน้อยใกล้เคียงกัน คือ อำเภอยะรังจำนวน 2,580 ผืน คิดเป็นร้อยละ 0.68 อำเภอกะพ้อจำนวน 1,920 ผืน คิดเป็นร้อยละ 0.50 อำเภอไม้แก่น จำนวน 840 ผืน คิดเป็นร้อยละ 0.22 (ตารางที่ 14 และแผนภูมิที่ 14) อาจกล่าวได้ว่าอำเภอที่มีการผลิตน้อย อาจเป็นเพราะ สมาชิกผลิตผ้าคลุมผมสตรีเป็นอาชีพเสริม

อาจกล่าวได้ว่าในระดับอำเภอของจังหวัดปัตตานีไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการผลิตกับจำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมผมสตรี

2) ปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรีในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่าในจังหวัดยะลา อำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมมากที่สุด คือ อำเภอยะหา ซึ่งสามารถผลิตได้ถึง 76,200 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 60.17 ตำบลที่ผลิตมากที่สุดคือ ตำบลปะแต สามารถผลิตได้ถึง 69,000 ผืนต่อปี สำหรับอำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรีรองลงมาคือ อำเภอกาบังผลิตได้ 21,792 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 17.21 ซึ่งกำลังการผลิตมาจากตำบลเดียวคือ ตำบลกาบัง ส่วนอำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมผมสตรี ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับอำเภอกาบังคือ อำเภอรามัน ซึ่งผลิตได้ 20,780 ผืน คิดเป็นร้อยละ 16.41 (ตารางที่ 9 และแผนภูมิที่ 15)

อาจกล่าวได้ว่าในระดับอำเภอของจังหวัดยะลาไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการผลิตกับจำนวนกลุ่ม และจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมผมสตรี

3) ปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์ในจังหวัดนราธิวาส

ผลการวิจัยพบว่า ในจังหวัดนราธิวาส อำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์มากที่สุด คือ อำเภอจะแนะ สามารถผลิตได้ถึง 85,000 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 22.00 ตำบลที่ผลิตมากที่สุดคือ ตำบลช้างเผือก ผลิตได้ 62,400 ผืนต่อปี สำหรับอำเภอที่มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์รองลงมาคือ อำเภอเยาะ ผลิตได้ 74,460 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตำบลที่ผลิตมากที่สุดคือ ตำบลจะแนะ มีผลิตได้ 69,600 ผืนต่อปี (ตารางที่ 10 และ แผนภูมิที่ 16) จะเห็นได้ว่าปริมาณการผลิตของอำเภอจะแนะและอำเภอเยาะใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตามมีความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการผลิตกับจำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกผู้ผลิตผ้าคลุมหมสตร์ โดยเฉพาะในอำเภอจะแนะเท่านั้นและไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการผลิตกับจำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกที่ผลิตผ้าคลุมหมสตร์ในอำเภอเยาะ ทั้งๆที่จำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกใกล้เคียงกัน

4) ภาพรวมปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการผลิตกับจำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกในทุกจังหวัด กล่าวคือ จังหวัดปัตตานีมีปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์มากที่สุด จำนวน 380,832 ผืน มีจำนวนกลุ่มมากที่สุด คือ 69 กลุ่ม และมีจำนวนสมาชิกมากที่สุด คือ 1,471 คน รองลงมาคือ จังหวัดนราธิวาส มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์ จำนวน 369,088 ผืน จำนวนกลุ่มรองลงมา คือ 27 กลุ่ม มีจำนวนสมาชิกรองลงมา คือ 1,013 คน ส่วนจังหวัดยะลามีปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์น้อยที่สุด คือ 126,632 ผืน มีจำนวนกลุ่ม 13 กลุ่ม มีจำนวนสมาชิกเพียง 342 คน (ตารางที่ 11)

3.2 จำนวนจักรของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตร์

1) จำนวนจักรของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตร์ในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า ปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์ของจังหวัดปัตตานีมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับจำนวนจักร โดยเฉพาะในอำเภอสายบุรีมีจำนวนจักรมากที่สุด 234 ตัว คิดเป็นร้อยละ 24.89 สอดคล้องกับจำนวนการผลิตที่อำเภอสายบุรีซึ่งมีปริมาณมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ในเชิงลบที่อำเภอหนองจิกซึ่งมีปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์รองลงมา แต่มีจำนวนจักรเพียง 56 ตัว คิดเป็นร้อยละ 5.96 ในขณะที่ อำเภอยะหริ่งซึ่งมีปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์น้อยกว่าอำเภอหนองจิก แต่มีจำนวนจักรมากกว่าอำเภอเยาะหริ่ง คือ 152 ตัว คิดเป็นร้อยละ 16.17 (ตารางที่ 12 และแผนภูมิที่ 18) อาจกล่าวได้ว่าในอำเภอหนองจิก และอำเภอเยาะหริ่ง จำนวนจักรไม่มีความสัมพันธ์กับปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์ของจังหวัดปัตตานี

2) จำนวนจักรของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตร์ในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนจักรกับปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์เนื่องจากอำเภอที่มีจักรมากที่สุดคือ อำเภอรามันซึ่งมีจำนวน 78 ตัว คิดเป็นร้อยละ 44.57 มีปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตร์เพียง 20,780 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 16.41 ในขณะที่ อำเภอเยาะหา มีจำนวนจักรเพียง 40 ตัว คิดเป็นร้อยละ 22.86 แต่มีปริมาณการผลิตมากที่สุดในจังหวัดยะลา คือ 76,200 ผืนต่อปี คิดเป็น ร้อยละ 60.17 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมาชิกในอำเภอรามันบางส่วนเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่น หรือสมาชิกบางส่วนผลิตผ้าคลุมหมสตร์เป็นอาชีพเสริม จึงทำให้ปริมาณการผลิตไม่สัมพันธ์กับจำนวนจักร (ตารางที่ 13 และแผนภูมิที่ 19)

3) จำนวนจักรของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรในจังหวัดนราธิวาส

ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนจักรกับปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตรเนื่องจากอำเภอที่มีจักรมากที่สุดคือ อำเภอตากใบ มีจำนวนจักร 201 หลัง คิดเป็นร้อยละ 30.27 มากกว่าอำเภออื่นถึง 4 เท่า แต่มีปริมาณการผลิตเป็นอันดับที่ 4 คือ 34,920 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 9.00 ในขณะที่อำเภอที่ผลิตผ้าคลุมหม ได้มากที่สุดคือ อำเภอจะแนะ มีจำนวน 80,000 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 22.00 แต่มีจำนวนจักรเพียง 66 หลัง คิดเป็นร้อยละ 9.94 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมาชิกบางส่วนของอำเภอตากใบเลิกผลิตผ้าคลุมหมไปประกอบอาชีพอื่นแทน ในขณะที่สมาชิกอำเภอจะแนะผลิตผ้าคลุมหมสตรเป็นอาชีพหลัก

จะเห็นได้ว่าจำนวนจักรของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับปริมาณการผลิต กล่าวคือ จังหวัดปัตตานีมีจำนวนจักรมากที่สุด มีความสัมพันธ์กับปริมาณการผลิตที่มากที่สุด รองลงมาคือ จังหวัดนราธิวาส มีจำนวนจักรเป็นอันดับที่ 2 ส่วนจังหวัดยะลามีจำนวนจักรน้อยที่สุด ปริมาณการผลิตจึงมีจำนวนน้อยที่สุด

3.3 หน่วยงานที่ลงทุนเครื่องมือให้กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นิยมลงทุนเครื่องมือในการผลิตมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 49.62 รองลงมา คือ หน่วยงานราชการลงทุนเครื่องมือให้คิดเป็นร้อยละ 39.70 ส่วนนายทุนลงทุนเครื่องมือให้คิดเป็นร้อยละ 9.16 (ตารางที่ 15) การที่กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรเป็นผู้ลงทุนเครื่องมือมากที่สุด เนื่องจากผู้ประกอบการอาชีพผ้าคลุมหมสตรเป็นแม่บ้านที่มีภาระต้องดูแลครอบครัว หญิงมุสลิมไม่นิยมออกไปทำงานนอกบ้าน ดังนั้นการลงทุนเครื่องมือผลิตผ้าคลุมหม ช่วยให้หญิงมุสลิมทำหน้าที่ดูแลสามีและลูกได้เต็มที่ ในยามว่างจึงผลิตผ้าคลุมซึ่งเป็นอาชีพอิสระที่หญิงมุสลิมพอใจในวิถีชีวิต นอกจากนี้หน่วยงานของทางราชการช่วยลงทุนเครื่องมือเป็นอันดับที่ 2 ซึ่งมีสัดส่วนแตกต่างกันร้อยละ 9.92 เป็นปัจจัยเสริมที่ช่วยให้หญิงมุสลิมมีโอกาสประกอบอาชีพผลิตผ้าคลุมหมสตรโดยไม่ขัดต่อหลักศาสนาอิสลาม โดยเฉพาะกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตร กำปงบูดี หมู่ 1 ตำบลแหลมโพธิ์ อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี มีองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ตำบลแหลมโพธิ์ สนับสนุนงบประมาณ 250,000 บาท ชัชอานี ดือระ (2548) นอกจากนี้ยังมีกลุ่ม ที่นายทุนเป็นผู้สนับสนุนเงินทุนได้แก่ กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรบ้าน ปยุต หมู่ 7 ตำบลปยุต อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี นูริยะห์ ตาเละ (2548)

3.4 ลักษณะการผลิตสินค้าผ้าคลุมหมสตรในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่า การผลิตผ้าคลุมหมสตร ตามการสั่งซื้อของลูกค้ามีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 58.00 ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลเรื่องการรับจ้างผลิตผ้าคลุมหมสตรโดยวัตถุดิบเป็นของนายทุนมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 50.00 เช่นกัน รองลงมาคือกลุ่มที่ผลิตตามการสั่งซื้อของลูกค้าและผลิตเพื่อรอจำหน่ายคิดเป็นร้อยละ 35.00 ส่วนการผลิตเพื่อจำหน่ายเพียงอย่างเดียวมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 7.00 (ตารางที่ 16) ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากกลุ่มที่ผลิตผ้าคลุมหมสตรไม่มีเงินทุนสำรองเพียงพอในการผลิตผ้าคลุมหมสตรไว้เพื่อรอจำหน่าย

3.5 ต้นทุนการผลิตผ้าคลุมหมสตร

ผลการวิจัยพบว่า ช่วงต้นทุนการผลิตผ้าคลุมหมสตรที่นิยมมากที่สุดอยู่ระหว่าง 151-200 บาทต่อผืน คิดเป็นร้อยละ 33.00 รองลงมาคือ ระหว่าง 201-250 บาทต่อผืน คิดเป็นร้อยละ 19.00 ส่วนอันดับที่ 3 มี 3 กลุ่มคือ ระหว่าง 51-100 บาท , 101-150 บาท และ 251-300 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.00 (ตารางที่ 17) จะเห็นได้ว่าต้นทุนการผลิตผ้าคลุมหมสตรต่อผืนค่อนข้างสูง สอดคล้องกับข้อมูลในตารางที่ 5 ที่ทำให้กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรไม่มีเงินจำนวนมากในการลงทุน ทำให้กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรต้องรับจ้างผลิตโดยวัตถุดิบเป็นของนายทุน จากการสัมภาษณ์จะลึกพบว่า ยังมีกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรในจังหวัดปัตตานี 4 กลุ่มที่ลงทุนผลิตผ้าคลุมหมสตรเองโดยมี

เงินทุนหมุนเวียนของกลุ่มระหว่าง 6,000 - 13,000 บาท เช่น กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตริ์ทำปงบูดี หมู่ 1 ตำบลแหลมโพธิ์ อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี ภาวิติ สารอ (2548)

อย่างไรก็ตามต้นทุนผลิตผ้าคลุมหมสตริ์ได้กลายเป็นประเด็นปัญหาสำคัญของกลุ่มต่างๆ ประมาณร้อยละ 50.00 ที่ต้องให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือในด้านเงินทุน แวสแลหะ บาพะ (2548)

3.6 ลักษณะการบรรจุสินค้าผ้าคลุมหมสตริ์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่า ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีการบรรจุสินค้าผ้าคลุมหมสตริ์คิดเป็นร้อยละ 35.44 เท่านั้น สะท้อนให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการมีบรรจุภัณฑ์กับต้นทุนการผลิตและปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตริ์เนื่องจากการรับจ้างผลิตโดยนายทุนเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่าย

3.7 ตลาดจำหน่ายผ้าคลุมหมสตริ์

ผลการวิจัยพบว่า ตลาดจำหน่ายผ้าคลุมหมสตริ์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ตลาดในประเทศ และตลาดต่างประเทศคือประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย สำหรับตลาดภายในประเทศมีปริมาณการจำหน่าย 662,352 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 75.56 ซึ่งจังหวัดที่เป็นตลาดหลักในประเทศได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส สอดคล้องกับเหตุผลที่หญิงมุสลิมจำเป็นต้องแต่งกายให้ถูกต้องตามหลักศาสนาอิสลาม ส่วนประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียมีปริมาณการส่งออก 214,200 ผืนต่อปี คิดเป็นร้อยละ 24.44 (ตารางที่ 19) ผู้ที่ทำหน้าที่จัดจำหน่ายคือพ่อค้าคนกลางหรือนายทุนซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า พ่อค้าคนกลางมีความสัมพันธ์ระหว่างการผลิตตามคำสั่งซื้อกับปริมาณการจัดจำหน่ายตลาดภายในประเทศและตลาดในประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียซึ่งพ่อค้าคนกลางจะเป็นผู้จัดจำหน่าย ภาวิติ สารอ (2548) กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตริ์ส่วนใหญ่มักจำหน่ายสินค้าผ่านพ่อค้าคนกลางเป็นอันดับแรกและส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน บางกลุ่มก็เป็นเพื่อนกัน อย่างไรก็ตามบางกลุ่มประสบกับปัญหาที่พ่อค้าคนกลางจ่ายเงินค่าจ้างให้ไม่ตรงเวลา บางกลุ่มถูกโกง สำหรับกลุ่มที่ลงทุนผลิตเองมักนิยมขายเงินสดเนื่องจากพ่อค้าคนกลางกดราคารับซื้อโดยอ้างว่าสินค้าไม่ได้มาตรฐาน นูริยะห์ ตาละ (2548) มีเพียงบางกลุ่มเท่านั้นที่มีเครือข่ายสมาชิกเช่น กลุ่มบ้านปากบลิยะห์ กลุ่มบ้าน กอเปาะห์ อำเภอโคกโพธิ์ กลุ่มบ้านดอนรัก กลุ่มบ้านวังกว้าง กลุ่มบ้านซีเต๊ะ กลุ่มบ้านภูมิ กลุ่มบ้านดอนนา-ปาแด สะนะ บือราเอง (2548)

3.8 จำนวนผู้มิรายได้เสริมจากการผลิตผ้าคลุมหมสตริ์ แบ่งออกเป็นดังนี้

1) จำนวนผู้มิรายได้หลักและรายได้เสริมจากการผลิตผ้าคลุมหมสตริ์ในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้มิรายได้หลักกับปริมาณการผลิตผ้าคลุมหมสตริ์ในอำเภอของจังหวัดปัตตานีคือ อำเภอสายบุรี มีจำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 19.37 สอดคล้องกับปริมาณการผลิตของอำเภอนี้ที่ผลิตผ้าคลุมหมสตริ์ได้มากที่สุด สำหรับอำเภอที่มีสมาชิกที่มีรายได้หลักจำนวนเท่าๆกันมี 2 อำเภอ คือ อำเภอทุ่งยางแดง และอำเภอยะหริ่ง มีจำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 19.24 แต่มีปริมาณการผลิตเพียงร้อยละ 4.18 และ ร้อยละ 6.73 ตามลำดับ ส่วนอำเภอที่มีสมาชิกที่มีรายได้หลักน้อยที่สุดมีเพียง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.14 หม๊ะ หะยีตาเยะ (2548)

ผลการวิจัยพบว่า อำเภอยะหริ่งมีจำนวนผู้มิรายได้เสริมมากที่สุด จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 19.97 ซึ่งไม่สอดคล้องกับจำนวนกลุ่ม ที่มีจำนวนมากที่สุด และไม่สอดคล้องกับปริมาณการผลิต ซึ่งผลิตได้เป็นอันดับที่ 3 รองลงมาคือ อำเภอทุ่งยางแดง มีจำนวนผู้มิรายได้เสริม 98 คน คิดเป็นร้อยละ 16.31 ซึ่งไม่สอดคล้องกับจำนวนกลุ่มและปริมาณการผลิตที่มีเพียงร้อยละ 4.18 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนผู้มิรายได้ทั้ง 2 กลุ่มพบว่า จำนวนผู้มิรายได้หลักมากกว่าผู้มิรายได้เสริม (ตารางที่ 20 แผนภูมิที่ 27 และแผนภูมิที่ 28)

จะเห็นได้ว่าบางกลุ่มประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพผลิตผ้าคลุมหมสตรีนี้อาจเป็นเพราะบางกลุ่มมีจำนวนสมาชิกน้อย เช่น กลุ่มบ้านวังกว้าง มีจำนวนสมาชิกเพียง 1 คน เท่านั้น

2) ช่วงรายได้หลักและรายได้เสริมของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรีนในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า ช่วงมีรายได้หลักที่มีจำนวนมากที่สุดอยู่ในระดับ 4,501-6,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 50.00 ในขณะที่ช่วงรายได้เสริมอยู่ในระดับ 1,501-3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 70.00 (ตารางที่ 23 แผนภูมิที่ 29 และแผนภูมิที่ 30) ซึ่งสอดคล้องกับจำนวนสมาชิกที่มีรายได้หลักน้อยกว่ารายได้เสริม (แผนภูมิที่ 31)

3) ช่วงรายได้หลักและช่วงรายได้เสริมของกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรีนในจังหวัดนราธิวาส

ผลการวิจัยพบว่า ช่วงรายได้หลักที่มีจำนวนมากที่สุดเท่ากัน 2 ช่วง คือ อยู่ในระดับ 1,501-3,000 บาท และ 3,001-4,500 คิดเป็นร้อยละ 39.00 ในขณะที่ช่วงรายได้เสริมอยู่ในระดับ 1,501-3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 54.00

ข้อที่น่าสังเกต คือ จังหวัดปัตตานีและจังหวัดนราธิวาส มีช่วงรายได้หลักในระดับเดียวกัน คือ 3,001-4,500 บาท นอกจากนี้ยังพบว่าทั้งสามจังหวัดมีช่วงรายได้เสริมในระดับเดียวกัน คือ 1,501-3,000 บาท นอกจากนี้จังหวัดยะลาซึ่งมีปริมาณการผลิตและจำนวนกลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตรีน้อยที่สุดแต่มีช่วงรายได้หลักสูงกว่าจังหวัดปัตตานีและจังหวัดนราธิวาส คือ 4,501-6,000 บาท อาจเกิดจากการผลิตผ้าคลุมหมสตรีนี้อาจมีต้นทุนสูงกว่าสามารถเพิ่มมูลค่าของราคาผ้าคลุมหมสตรีนี้อาจมีราคาขายสูงกว่าทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

3.10 มาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือรางวัลของผ้าคลุมหมสตรีนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผลการวิจัยสรุปว่า ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมหมสตรีนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้รับรางวัลมาตรฐานผลิตภัณฑ์คิดเป็นร้อยละ 41.77 และไม่ได้รับรางวัล คิดเป็นร้อยละ 58.23 การได้รับมาตรฐานผลิตภัณฑ์ไม่ถึงร้อยละ 50 นั้น สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมหมสตรีนควรพัฒนาฝีมือให้มีคุณภาพมากขึ้น ด้วยการฝึกฝนทักษะในการออกแบบลวดลายให้มีความสวยงาม ฝึกทักษะในการปักจักรเพิ่มขึ้นซึ่งจะช่วยเพิ่มมูลค่าและสามารถเข้าสู่การค้าตลาดได้ในอนาคต

3.11 แหล่งซื้อผ้าที่ใช้ในการผลิตผ้าคลุมหมสตรีนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

พฤติกรรมในการเลือกซื้อผ้า ด้าย และวัสดุตกแต่งเพื่อนำมาใช้ผลิตผ้าคลุมหมโดยภาพรวมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้แล้วนิยมซื้อตามตลาดและร้านค้าในตัวจังหวัดเป็นสำคัญ แต่เป็นที่น่าสนใจที่ร้านบังลิสรี่ซึ่งอยู่ที่ตลาดปาปลัส อำเภอปะนาเระ จังหวัดปัตตานี เป็นแหล่งจำหน่ายที่กลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมหมนิยมเดินทางไปเลือกซื้อมากที่สุด

4. ลวดลาย สีส้น และชนิดของเนื้อผ้าที่ปรากฏบนผืนผ้าคลุมหมสตรีนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

4.1 ลวดลายบนผืนผ้าคลุมหมสตรีน

ลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้าคลุมหมสตรีนมุสลิมมีส่วนช่วยแต่งแต้มวัฒนธรรมการแต่งกายที่เรียกว่า "ฮิญาบ" ให้สวยงามยิ่งขึ้น แม้ลวดลายจะเป็นงานศิลป์ แต่ผู้รังสรรค์ลวดลายไม่มีอิสระในการออกแบบลวดลายตามใจชอบ เพราะหลักศาสนาอิสลามมีข้อห้ามบางประการเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายมุสลิม กล่าวคือ ห้ามปักรูปเหมือนของคน รูปเหมือนของสัตว์ และสัญลักษณ์ของศาสนาอื่นที่นอกเหนือจากศาสนาอิสลาม ด้วยข้อจำกัด

ดังกล่าว ลวดลายบนผืนผ้าคลุมผมสตรีจึงมักดัดแปลงจากสิ่งแวดลอมที่มีอยู่ตามธรรมชาติ และสิ่งของที่พบเห็นอยู่รอบตัว ซึ่งมีปริมาณเพียงพอต่อการสร้างสรรค์ลวดลายอันวิจิตรงดงามประดับบนผ้าคลุมผมสตรีนับร้อยนับพันชนิด

สำหรับความเป็นมาในการแต่งแต้มลวดลายบนผืนผ้าคลุมผมสตรีมีมาแต่ครั้งใดนั้นไม่ปรากฏหลักฐานที่ชัดเจน แต่สิ่งที่น่าสนใจในการนำมาตั้งคำถามมากกว่าได้แก่ ลวดลายบนผืนผ้าคลุมผมสตรีที่มองเห็นดาษดื่นอยู่ทั่วไปทุกวันนี้สามารถจำแนกได้กี่รูปแบบ รสนิยมของผู้ใช้ผ้าคลุมผมสตรีแต่ละกลุ่มเป็นอย่างไร และความนิยมของลวดลายบนผ้าคลุมผมสตรีจะมีแนวโน้มไปในทิศทางใด สาเหตุที่เรื่อดังกล่าวมีความสำคัญเนื่องจากลวดลายบนผืนผ้าคลุมผมสตรีส่งผลต่อยอดจำหน่ายและเชื่อมโยงไปถึงปากท้องของผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีโดยตรง

ลวดลายบนผืนผ้าคลุมผมสตรีสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ลวดลายพื้นฐาน และลวดลายประยุกต์

1. ลวดลายพื้นฐาน หมายถึง ลวดลายที่ปราศจากวัสดุตกแต่งอื่นใดนอกเหนือจากการเดินเส้นด้ายหรือด้น ด้วยจักรเพียงอย่างเดียว และบนผืนผ้าคลุมผมสตรีนั้นปรากฏเพียงลวดลายเดียว ปัจจุบันจะพบเห็นลวดลายพื้นฐานไม่มากนัก เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายที่นิยมใช้จำกัดอยู่เฉพาะในกลุ่มชนชั้นกลาง ข้าราชการ และเป็นลวดลายสำหรับฝึกฝนทักษะการปักลวดลายสำหรับผู้เพิ่งเริ่มผลิตผ้าคลุมผมสตรีเท่านั้น

2. ลวดลายประยุกต์ หมายถึง ลวดลายที่ผสมผสานระหว่างการเดินเส้นด้ายจักรผสมผสานกับการตกแต่งด้วยวัสดุหลากหลายชนิด เช่น เพชรเทียม ลูกบิด เลื่อม กระจุก เป็นต้น บ้างฉลุผ้าแทนการปักลวดลายหรือผสมผสานลวดลายตั้งแต่ 2 ลวดลายบนผ้าคลุมผมสตรีผืนเดียว ปัจจุบันจะพบเห็นลวดลายประยุกต์เป็นจำนวนมาก เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายที่นิยมใช้ลวดลายประยุกต์มีหลากหลาย ลวดลายที่ออกแบบขึ้นใหม่เป็นที่ต้องการของผู้ใช้ ราคาของผ้าคลุมผมสตรีจึงมีราคาสูงและ กลายเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้ผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีพยายามออกแบบลวดลายใหม่ๆ เสมอๆ

ลวดลายบนผืนผ้าคลุมผมสตรีนอกจากจำแนกเป็นกลุ่มลวดลายพื้นฐานและกลุ่มลวดลายประยุกต์แล้ว ยังสามารถจำแนกลวดลายเหล่านี้ออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มลวดลายไม้ดอก 2) กลุ่มลวดลายผักและผลไม้ 3) กลุ่มลวดลายพรรณไม้ที่ไม่ใช่ไม้ดอกและไม้ผล 4) กลุ่มลวดลายสัตว์ 5) กลุ่มลวดลายสิ่งของเบ็ดเตล็ด และ 6) กลุ่มลวดลายผสมผสาน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) กลุ่มลวดลายไม้ดอก

กลุ่มลวดลายไม้ดอก ผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้เรียกว่าลวดลาย “บุหงา” เป็นลวดลายดั้งเดิมที่ยังคงความนิยมทุกยุคทุกสมัย (Classic) มีลวดลายแกนหลัก (Core Textile) นิยมนำมาออกแบบผ้าคลุมผมสตรีได้แก่ ลวดลาย “ดอกพิกุล” และ ลวดลาย “ดอกกุหลาบ”

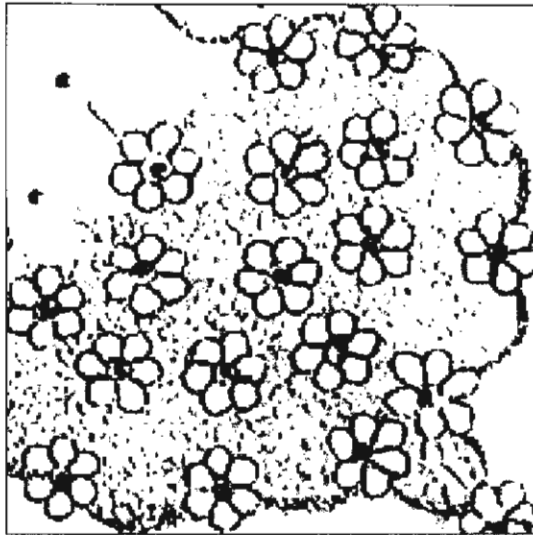
สำหรับลวดลายดอกพิกุลเป็นลวดลายที่ผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีทุกคนรู้จักเป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นลวดลายที่ใช้ฝึกฝนทักษะฝีมือเป็นลวดลายแรกๆ ของผู้ที่ต้องการยึดอาชีพการปักผ้าคลุมผมสตรี ถึงแม้จะเรียกลวดลายดอกพิกุล แต่มีความแตกต่างจากดอกพิกุล ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ นอกจากนี้ รูปทรงลวดลายดอกพิกุล ยังไม่มีมาตรฐานที่ชัดเจน เช่น จำนวนกลีบดอกพิกุลของผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน ยิ่งดอกพิกุลมีขนาดใหญ่ขึ้นเท่าใด จำนวนกลีบดอกพิกุลก็จะเพิ่มขึ้นตามความพอใจของผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรี โดยมากมักพบเห็นกลีบดอกเป็นจำนวนที่มากกว่าจำนวนคู่ เพราะรักษารูปทรงของดอกพิกุลให้กลมได้มากกว่า¹ (ดูภาพที่ 23)

ส่วนลวดลายดอกกุหลาบเป็นลวดลายที่นิยมมากอีกลวดลายหนึ่ง ซึ่งปรากฏให้เห็นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในปริมาณใกล้เคียง กับลวดลายดอกพิกุล ลักษณะของดอกกุหลาบสามารถแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

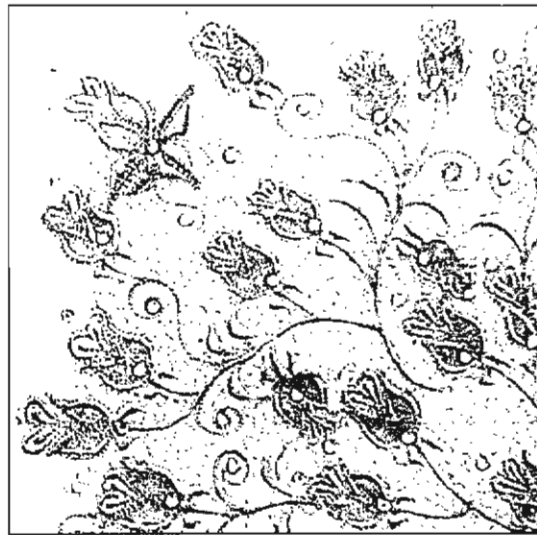
¹ เวทีชาวบ้าน กลุ่มปักผ้าคลุมผมบ้านบาราโหม ณ โรงเรียนตาดีกา ตำบลบาราโหม อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี วันศุกร์ที่ 27 มกราคม 2549

ลวดลายดอกกุหลาบในมิติที่มองภาพจากด้านบนซึ่งเน้นลายละเอียดของกลีบดอกที่เรียงซ้อนกัน และลวดลายดอกกุหลาบในมิติที่มองภาพจากด้านข้างซึ่งเน้นช่อดอก กิ่งก้าน และใบ

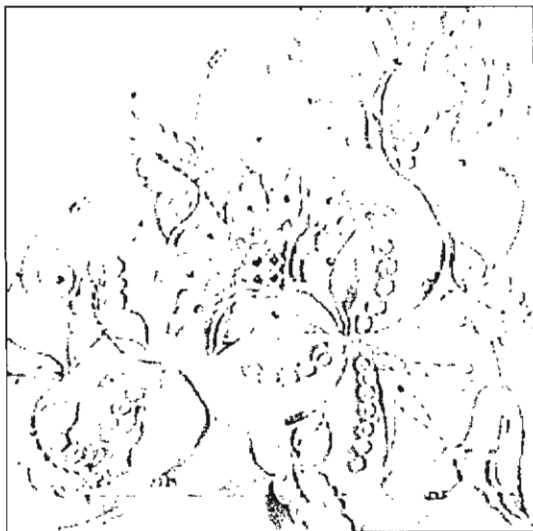
นอกจากลวดลายดอกพิกุลและลวดลายดอกกุหลาบแล้ว ผลจากการสำรวจภาคสนามยังพบลวดลายในกลุ่มไม้ดอกชนิดอื่นๆ อีก เช่น ดอกบัว ดอกจันทน์ ดอกมะลิ ดอกบานชื่น ซึ่งพบในกลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีในจังหวัดปัตตานี ดอกทิวลิป ดอกชบา ดอกกล้วยไม้ ดอกคุณนายตื่นสาย มีในกลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีในจังหวัดนราธิวาส

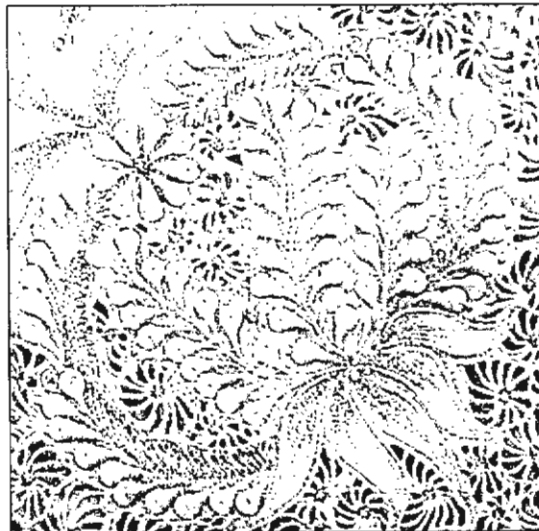
ภาพที่ 23 ลวดลายดอกพิกุล
ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์ขุนหาดันหยง
ต.คลองมานิง อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2547

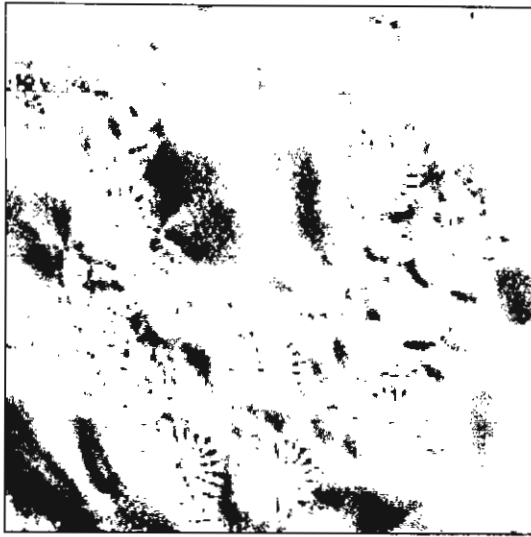
ภาพที่ 24 ลวดลายดอกกุหลาบ
ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์ขุนหาดันหยง
ต.คลองมานิง อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2548

ภาพที่ 25 ลวดลายดอกบัว
ผลิตโดยกลุ่มผ้าคลุมผมบ้านเชิงทะเล
ต.ตะโละไกรทอง อ.ไม้แก่น จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อ

ภาพที่ 26 ลวดลายดอกกล้วยไม้
ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์ขุนหาดันหยง
ต.คลองมานิง อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2548

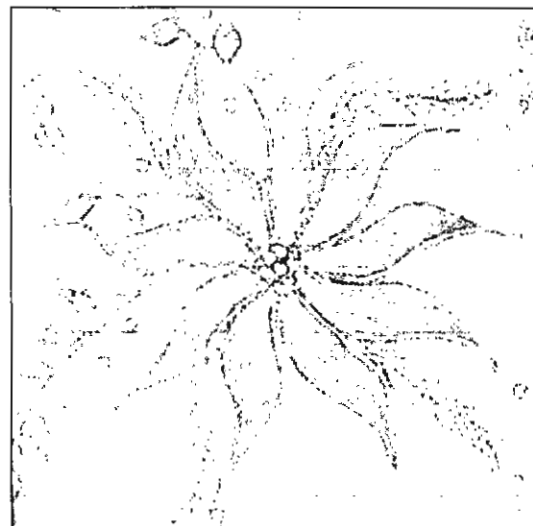
ภาพที่ 27 ลวดลายดอกจันทน์
ผลิตโดยกลุ่มผ้าคลุมผมบ้านกาวา
ต.ริโก่ อ.สุโขทัย จ.นครราชสีมา
ถ่ายเมื่อ

ภาพที่ 28 ลวดลายดอกคุณนายตื่นสาย
ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์ฮาดันหยง
ต.คลองมาโนง อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2547

ภาพที่ 29 ลวดลายดอกทิวลิป
ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์ฮาดันหยง
ต.คลองมาโนง อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อวันที่ 11 เมษายน 2548

ภาพที่ 30 ลวดลายดอกชบา
ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์ฮาดันหยง
ต.คลองมาโนง อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อวันที่ 11 เมษายน 2548

2) กลุ่มลวดลายผักและผลไม้

กลุ่มลวดลายผักและผลไม้เป็นกลุ่มลวดลายที่วัยรุ่นนิยมใช้ เนื่องจากเป็นลวดลายขนาดเล็ก มองดูทันสมัย ไม่เป็นทางการ สำหรับลวดลายที่มีพบเห็นในกลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมผมสตรีทั้งสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ลวดลายข่อยงุ่น ลวดลายพริก และลวดลายสับปะรด เป็นต้น

3) กลุ่มลวดลายพรรณพฤกษา

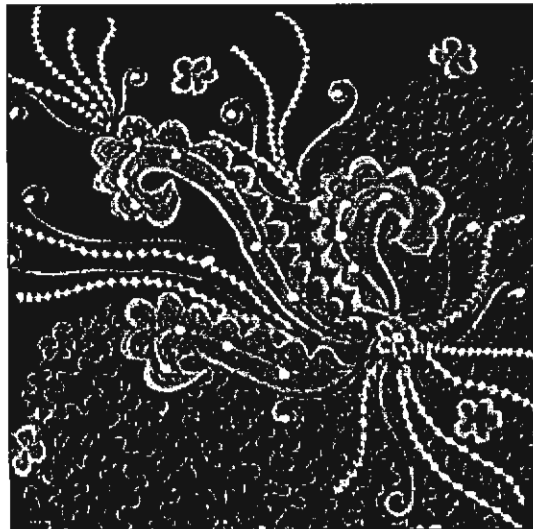
กลุ่มลวดลายพรรณพฤกษา หมายถึง กลุ่มลวดลายส่วนอื่นๆ ของต้นไม้ เช่น กิ่ง ก้านและใบ มักทำหน้าที่เป็นลวดลายองค์ประกอบให้กับกลุ่มลวดลายไม้ดอก แต่ในที่นี้จะหมายถึงผ้าคลุมผมสตรีที่นำเฉพาะรูปทรง

ของกิ่งก้านต้นไม้หรือใบไม้มาทำเป็นลวดลายทั้งผืน โดยลวดลายที่พบเห็นในกลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมหมมสตรีทั้งสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ลวดลายใบไม้และลวดลายเครือเขาหรือเถาวัลย์รูปทรงต่างๆ นอกจากนี้ ผลการสำรวจข้อมูลยังพบลวดลายไม้ไผ่ในกลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมหมมสตรีพื้นที่จังหวัดปัตตานีอีกด้วย

4) กลุ่มลวดลายสัตว์

กลุ่มลวดลายสัตว์ เป็นกลุ่มลวดลายที่ได้รับความนิยมน้อยที่สุด เนื่องจากมีความเสี่ยงต่อการผิดหลักศาสนาอิสลามดังได้อธิบายไว้ในเบื้องต้น อย่างไรก็ตาม การจำลองลักษณะของสิ่งมีชีวิตต้องหลีกเลี่ยงไม่ให้ขัดหลักศาสนาโดยจำลองเพียงบางส่วนของสิ่งมีชีวิตมาใช้ หรือดัดแปลงรูปทรงเสียใหม่ไม่ให้เหมือนสิ่งมีชีวิตชนิดนั้นอย่างชัดเจน ลวดลายที่นิยมผลิตมากที่สุดของกลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมหมมสตรีในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ลวดลายปะการัง โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดปัตตานี จะพบลวดลายปะการังมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบการผลิตลวดลายปลาหมึก และลวดลายมังกร

ลวดลายปะการังเป็นลวดลายที่สร้างความสับสนสำหรับการแบ่งชนิดของลวดลาย เนื่องจากมีการถกเถียงกันมากกว่าปะการังจะจัดอยู่ในจำพวกพืชหรือจำพวกสัตว์ ตามความเห็นของคณะผู้วิจัยกำหนดให้ยึดหลักสากลทางชีววิทยาจึงจัดให้ปะการังอยู่ในกลุ่มสัตว์

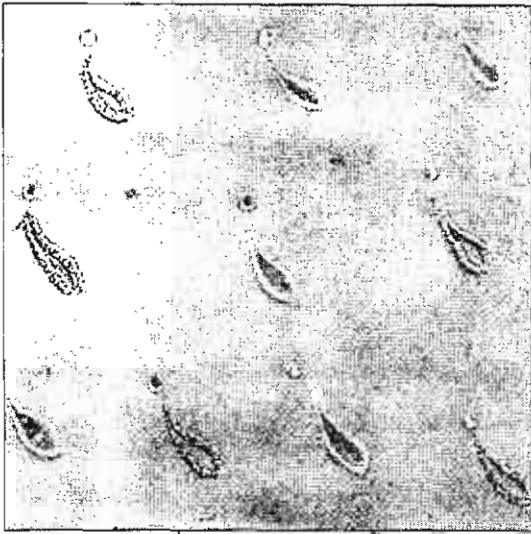
ภาพที่ 31 ลวดลายปะการัง

ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์บุนหงาตันหยง

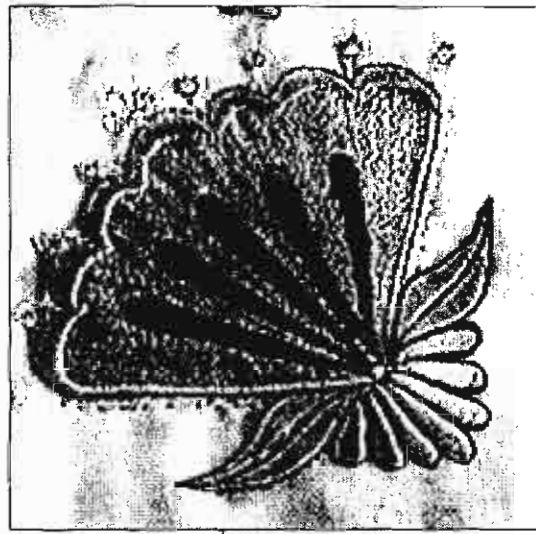
ต.คลองมานิง อ.เมือง จ.ปัตตานี ถ่ายเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2547

5) กลุ่มลวดลายสิ่งของเบ็ดเตล็ด

กลุ่มลวดลายสิ่งของเบ็ดเตล็ดเป็นการนำสิ่งของใกล้ตัวมาสร้างสรรค์เป็นลวดลายต่างๆ โดยกลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมหมมสตรีในพื้นที่จังหวัดนราธิวาสเป็นแหล่งสำคัญในการสร้างสรรค์ลวดลายประเภทมากที่สุดนี้ จากการสำรวจข้อมูลภาคสนามพบว่ามียลวดลายหลายรูปแบบ เช่น ลวดลายหยดน้ำตา ลวดลายตะกร้าดอกไม้ ลวดลายพัด ลวดลายหัวใจ ลวดลายเกลียว ลวดลายเจดีย์ เป็นต้น

ภาพที่ 32 ลวดลายหยดน้ำตา
ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์อุบะฮ์ตันหยง
ต.คลองมานิง อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2548

ภาพที่ 33 ลวดลายพัด
ผลิตโดยกลุ่มมุสลิมะฮ์อุบะฮ์ตันหยง
ต.คลองมานิง อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2547

6) กลุ่มลวดลายผสมผสาน

กลุ่มลวดลายผสมผสานเป็นลวดลายที่พบมากที่สุดในยุคปัจจุบัน (ปี พ.ศ.2548) เนื่องจากเป็นกลุ่มลวดลายที่เปิดโอกาสให้สามารถสร้างสรรค์ลวดลายใหม่ๆ ได้อย่างอิสระ ไม่ว่าจะเป็นการผสมผสานในกลุ่มลวดลายเดียวกัน เช่น การปักดอกไม้หลากหลายชนิดในผ้าคลุมหมสตรีพื้นเดียวกัน หรือการผสมผสานลวดลายข้ามกลุ่ม เช่น ลวดลายบัวอู่งนผสมผสานกับการปักพวงอู่งน (กลุ่มลวดลายผักและผลไม้) แซมด้วยดอกบัว (กลุ่มลวดลายไม้ดอก) ลวดลายตะกร้าดอกไม้ซึ่งปักลวดลายช่อดอกไม้ (กลุ่มลวดลายไม้ดอก) บนตะกร้า (กลุ่มลวดลายสิ่งของเบ็ดเตล็ด) เป็นต้น

ภาพที่ 34 ลวดลายตะกร้าดอกไม้
ผลิตโดยกลุ่มผ้าคลุมหมบ้านเกาะจัน
ต.เกาะจัน อ.มายอ จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2548

ภาพที่ 35 ลวดลายบัวอู่งน
ผลิตโดยกลุ่มผ้าคลุมหมบ้านบาราโหม
ต.บาราโหม อ.เมือง จ.ปัตตานี
ถ่ายเมื่อ 27 มกราคม 2549

4.2 สีสันบนผืนผ้าคลุมหมมสตรี

สีสันบนผืนผ้าคลุมหมมสตรีเป็นองค์ประกอบสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าลวดลายบนผ้าคลุมหมมสตรีเงื่อนไขสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกสีผ้าคลุมหมมมีหลายประการ ได้แก่ 1) เลือกซื้อเพื่อใช้งานตามกาลเทศะ 2) เลือกซื้อเพื่อให้เข้าชุดกับเสื้อผ้าที่มีอยู่ และ 3) เลือกซื้อตามใจชอบ

1) เลือกซื้อเพื่อใช้งานตามกาลเทศะ เป็นการเลือกสีที่เลือกใช้เหตุผลประกอบการตัดสินใจมากที่สุด เนื่องจากความมีความจำเป็นบางประการในการเข้าสังคม เช่น กลุ่มนักเรียน นักศึกษาจะเลือกใช้ผ้าคลุมหมมตามระเบียบที่ทางโรงเรียนกำหนด ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้สีขาวและสีน้ำเงิน กลุ่มข้าราชการ นักวิชาการ คนทำงานในสำนักงาน จะเลือกใช้สีที่ดูแล้วไม่ดูฉูดฉาดสายตา

2) เลือกซื้อเพื่อให้เข้าชุดกับเสื้อผ้าที่มีอยู่ เป็นการเลือกสีให้เหมาะสมกับสีของเสื้อผ้าที่มีอยู่หรือกำลังจะตัดชุดใหม่ มักพบเห็นกรณีนี้ในช่วงเทศกาลสำคัญๆ เช่น วันฮารีรายอ ซึ่งถือว่าเป็นงานขึ้นปีใหม่ของชาวไทยมุสลิม หรือในโอกาสไปร่วมงานแต่งงาน (งานกินเหนียว) และงานมงคลต่างๆ นอกจากนี้การจัดตั้งกลุ่มแม่บ้านที่สนับสนุนโดยหน่วยงานของทางราชการเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่กำหนดให้สมาชิกกลุ่มแม่บ้านทุกคนต้องมีชุดแบบเดียวกัน จึงต้องหาซื้อหรือสั่งทำผ้าคลุมหมมสตรีให้เข้ากับชุด อย่างไรก็ตาม ผู้ใช้ผ้าคลุมหมมสตรีไม่จำเป็นต้องซื้อผ้าคลุมหมมสตรีทุกสีเสมอไป เนื่องจากบางสี เช่น ผ้าคลุมหมมสตรีสีขาวและสีครีมเป็นสีที่เข้ากันได้กับเสื้อผ้าหลากหลายสี ดังนั้น ผ้าคลุมหมมสีขาวและสีครีมจึงเป็นสีที่นิยมสั่งซื้อและสั่งทำมากที่สุด

3) เลือกซื้อตามใจชอบ เป็นการเลือกซื้อโดยอิสระตามความชอบของแต่ละบุคคล ไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆ อย่างไรก็ตาม จากการบอกเล่าของผู้ผลิตผ้าคลุมหมมสตรีพบว่าชาวมาเลเซียนิยมใช้ผ้าคลุมหมมสตรีสีที่ฉูดฉาด ในขณะที่ชาวไทยมุสลิมในกรุงเทพฯ นิยมใช้ผ้าคลุมหมมสตรีสีที่ดูไม่ฉูดฉาดมากนัก² คำนิยามดังกล่าวยังคงต้องศึกษาข้อมูลต่อไป

นอกจากนี้นายอดุลย์ โซดินิสากร์ ผู้อำนวยการสำนักงานการค้าไทยในประเทศมาเลเซีย ได้กล่าวถึงภาพรวมสำคัญของผ้าคลุมหมมสตรีที่ชาวมาเลเซียนิยมใช้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

ผ้าคลุมหมมสตรีชนิดไม่มีลวดลาย สีสว่างโทนเดียว นิยมใช้ตั้งแต่เด็กนักเรียน หญิงสาววัยทำงาน

ผ้าคลุมหมมสตรีไม่มีลวดลายสีโทนเดียว ออกแนวขรึม นิยมใช้ในงานศพหรือในโอกาสที่ไม่เป็นมงคล

ผ้าคลุมหมมสตรีชนิดมีลวดลาย ชาวมาเลเซียมักเน้นลวดลายฉลุ หรือปักดิ้นให้ดูสะดุดตา แต่ต้องใช้เนื้อผ้าคุณภาพดี เพราะในการใช้ผ้าคลุมที่มีลวดลาย มักนิยมใช้ในโอกาสสำคัญ เช่น งานมงคล สมรส งานขึ้นบ้านใหม่ หรืองานฉลองเทศกาลปีใหม่ เป็นต้น

² นางนุริยะห์ ดาละ ประธานกลุ่มพัฒนาผ้าคลุมปูยุด (สัมภาษณ์) ณ ร้านค้าจำหน่ายผ้าคลุมหมมบ้านปูยุด หมู่ที่ 7 ตำบลปูยุด อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี วันศุกร์ที่ 6 มกราคม 2549

³ การประชุมชุดข้อมูลชายแดนไทย - มาเลเซีย หอสมุดปราง กณเมฆนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี วันเสาร์ที่ 31 พฤษภาคม 2546

4.3 ชนิดของเนื้อผ้าคลุมผมสตรี

เนื้อผ้าเป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับผู้ใช้อัฒมสตรีบางกลุ่มเท่านั้น เนื้อผ้าที่ใช้ผลิตผ้าคลุมผมมีหลากหลายชนิด โดยจัดลำดับตามความนิยมดังต่อไปนี้

1) ผ้าบาวา เป็นผ้าที่เบาบางมีหลายระดับคุณภาพ แบ่งตามคุณภาพได้ 2 เกรด เรียกว่าผ้าบาวาเนื้อ 1 ผลิตที่ญี่ปุ่น แล้วส่งมาพิมพ์ยี่ห้อใหม่ที่ประเทศมาเลเซียเป็น 3 ยี่ห้อ คือ H-ma Ak-bar และ A-ma ราคาหลาละ 100 บาท เนื้อผ้าชนิดนี้จะเป็นที่นิยมของคนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ทุกกลุ่มอาชีพ เนื่องจากผ้าบาวาเนื้อ 1 มีคุณภาพดีเยี่ยม เนื้อผ้าแน่นเป็นมันเงา ส่วนผ้าบาวาเนื้อ 2 ผลิตที่เกาหลีใต้ ไม่มียี่ห้อ และมีหลายคุณภาพและราคา แต่โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ที่ราคาหลาละ 60 บาท กลุ่มผู้ใช้ส่วนใหญ่คือคนมาเลเซีย เนื่องจากเป็นตลาดที่แข่งขันกันสูง เป็นการลดต้นทุนในเนื้อผ้า เมื่อปักกลดสวยเสร็จแล้วส่วนหนึ่งจะส่งกลับไปขายยังประเทศมาเลเซีย แม้ผ้าบาวาจะสวมใส่สบายแต่มีจุดด้อยคือ สามารถมองผ่านทะลุจนเห็นเส้นผมของผู้สวมใส่ได้ จึงเป็นการยากที่ผ้าบาวาจะช่วยปกปิดเส้นผมเพื่อให้ถูกต้องตามหลักศาสนาอิสลาม จากปัญหาดังกล่าว จึงมีการแก้ไขปัญหาด้วยการสวมหมวกถักคลุมผมไว้ข้างในก่อนจะคลุมผมด้วยผ้าบาวา

2) ผ้าปาน นิยมใช้ยี่ห้อวอย จึงเรียกกันติดปากว่าเป็นผ้าวอย ผลิตที่กรุงเทพฯ เนื้อนุ่ม ราคาถูกทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความละเอียดของเนื้อผ้า การตรวจคุณภาพจะมีอุปกรณ์เป็นกล่องที่วางบนผ้าแล้วคำนวณจำนวนเส้นด้ายต่อตารางนิ้ว เช่น ผ้าปาน 144 หมายถึงใน 1 ตารางนิ้วมีเส้นด้ายเรียงต่อกัน 144 เส้น ราคาจะอยู่ที่หลาละ 18 บาท หรือผ้า 155 Kin Voy ราคาอยู่ที่ผืนละ 25-26 บาท ผู้ที่เพิ่งเริ่มปักผ้าคลุมผมจะใช้ผ้าปานฝึกทักษะการปักกลดสวยเนื่องจากเวลาเดินเข็มจักรลงไปแล้ว เนื้อผ้าจะอยู่ตัว ไม่ยับย่นหรือยืดง่ายเหมือนผ้าบาวา อีกทั้งยังสามารถปกปิดเส้นผมของผู้สวมใส่ได้ดีกว่า ส่วนข้อเสียคือสวมใส่ไม่สบายนัก ระบายความร้อนได้น้อยกว่าผ้าบาวา

สำหรับกลุ่มเป้าหมายของผู้ใช้อัฒมสตรีไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเลือกใช้ผ้าบาวาหรือผ้าปาน ขึ้นอยู่กับความชอบของผู้ใช้อัฒมสตรียกเว้นผู้ที่เคร่งครัดในหลักศาสนา ผู้ใช้อัฒมสตรีในแถบตะวันออกกลางและประเทศในแถบแอฟริกาที่มีแนวโน้มใช้ผ้าปานมากกว่าผ้าบาวา

การอภิปรายผลกลุ่มผลิตกปิเยาะห์

1. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตกปิเยาะห์ แบ่งออกเป็นดังนี้

1.1 จำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างจำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกเนื่องจากจังหวัดปัตตานีเป็นจังหวัดที่มีจำนวนกลุ่มที่ผลิตกปิเยาะห์ 176 กลุ่มและมีจำนวนสมาชิก 2,095 คน กล่าวคือ อำเภอเมืองปัตตานีซึ่งมีจำนวนกลุ่มมากที่สุดคือ 138 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 78.84 มีจำนวนสมาชิกมากที่สุด 1,414 คน คิดเป็นร้อยละ 67.49 โดยเฉพาะตำบลกะมิยามีจำนวนกลุ่มมากที่สุด คือ 98 คน มีจำนวนสมาชิกมากที่สุด 1,141 คน รองลงมาคือ ตำบลคลองมานิง มีจำนวนกลุ่ม 23 กลุ่ม มีจำนวนสมาชิก 142 คน สำหรับอำเภอยะรังมีจำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกรองลงมาจากอำเภอเมือง กล่าวคือมีจำนวนกลุ่ม 16 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 9.09 มีจำนวนสมาชิก 194 คน คิดเป็นร้อยละ 9.26 (ตารางที่ 27 และแผนภูมิที่ 42-43) อันดับที่ 3 ได้แก่ อำเภอยะหริ่งมีจำนวนกลุ่ม 7 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 3.80 มีจำนวนสมาชิก 119 คน

นอกจากนี้ในแต่ละอำเภอมียังมีจำนวนกลุ่มตั้งแต่ 1-3 กลุ่ม กระจายอยู่ในทุกอำเภอ แต่มีจำนวนสมาชิกที่แตกต่างกันมาก ยกเว้นอำเภอเมือง เช่น ตำบลที่มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม แต่มีจำนวนสมาชิกน้อยคือตั้งแต่ 1-6 คน ได้แก่ ตำบลนาเกตุ ตำบลบางโกระ อำเภอโคกโพธิ์ ตำบลน้ำดำ อำเภอทุ่งยางแดง ตำบลวัด อำเภอยะรัง ตำบลแหลมโพธิ์ อำเภอยะหริ่ง เป็นต้น สำหรับตำบลที่มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม และมีจำนวนสมาชิกเท่ากัน คือ 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.87 ได้แก่ ตำบลปล่องหอย อำเภอกะพ้อ และตำบลบือระ อำเภอสาบบุรี นอกจากนี้ยังมีตำบลที่มีจำนวนสมาชิกใกล้เคียงกันคือ 22-24 คน ได้แก่ ตำบลบานา อำเภอเมือง ตำบลคลองใหม่ อำเภอยะรัง และตำบลบางปู อำเภอยะหริ่ง ส่วนตำบลที่มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม และมีจำนวนสมาชิกเท่ากัน คือ 30 คน ได้แก่ ตำบลราตาบันยัง อำเภอยะหริ่ง และตำบลบางเขา อำเภอหนองจิก อีกทั้งยังมี ตำบลที่มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม แต่มีจำนวนสมาชิก 60 คน ได้แก่ ตำบลบ้านนอก อำเภอปะนาเระ ตำบลตาเกาะ อำเภอยะหริ่ง ตำบลตุง อำเภอหนองจิก อย่างไรก็ตาม ยังมีตำบลที่มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม แต่มีจำนวนสมาชิกมากที่สุด 98 คน ได้แก่ ตำบลพิเทน อำเภอทุ่งยางแดง (ตารางที่ 27)

1.2. จำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดยะลา มีความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนกลุ่มกับจำนวนสมาชิกที่ผลิตกปิเยาะห์ เนื่องจากจำนวนกลุ่มที่ผลิตกปิเยาะห์ทั้งหมด มี 4 กลุ่ม และมีจำนวนสมาชิกทั้งหมด 95 คน อำเภอที่มีจำนวนกลุ่มมากที่สุด คือ อำเภอกาบัง มีจำนวนกลุ่ม 2 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีจำนวนสมาชิกมากที่สุด คือ 55 คน คิดเป็นร้อยละ 57.89 ส่วนอำเภอเมืองยะลา และอำเภอยะหา มีจำนวนกลุ่มเท่ากัน 1 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 25.00 และมีจำนวนสมาชิก 15 และ 25 คนตามลำดับ (ตารางที่ 28 แผนภูมิที่ 44 - 45)

2. ผลการดำเนินงานของกลุ่มที่ผลิตกปิเยาะห์

2.1. การดำเนินงานของกลุ่มที่ผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดปัตตานีมีลักษณะการดำเนินงานของกลุ่มที่ผลิตกปิเยาะห์ คือ ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุนมากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 47.00 รองลงมา คือ ผลิตเองโดยวัดดุติบเป็นของกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 24.00 ส่วนการรับจ้างทำโดยวัดดุติบเป็นของนายทุน คิดเป็นร้อยละ 11.00 การผลิตเองโดยวัดดุติบเป็นของกลุ่ม และประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 7.00 การรับจ้างทำโดยวัดดุติบเป็นของนายทุน และประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 6.00 นอกจากนี้ยังมีการรับจ้างทำโดยวัดดุติบเป็นของนายทุนและผลิตเองโดยวัดดุติบเป็นของกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 5.00 (ตารางที่ 29)

2.2. การดำเนินงานของกลุ่มที่ผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดยะลา มีลักษณะการดำเนินงานเพียง 2 ลักษณะ คือ ส่วนมากนิยมผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมา คือ ผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่มและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 25.00 (ตารางที่ 29)

2.3. ภาพรวมของจังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลาในการดำเนินงานของกลุ่มที่ผลิตกปิเยาะห์

การดำเนินงานของกลุ่มที่ผลิตกปิเยาะห์ อันดับแรก ได้แก่ ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.00 รองลงมาคือ กลุ่มผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 25.00 อันดับที่ 3 ได้แก่ กลุ่มที่ผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของนายทุน คิดเป็นร้อยละ 10.00 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมา ได้แก่ กลุ่มผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่มและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน คิดเป็นร้อยละ 7.00 และอันดับสุดท้ายมีค่าเฉลี่ยเท่า ๆ กัน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่รับจ้างผลิตโดยวัตถุดิบเป็นของนายทุนและผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่ม กับกลุ่มที่รับจ้างทำโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่มและประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน จะเห็นได้ว่า จังหวัดปัตตานีนิยมผลิตกปิเยาะห์โดยประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุนมากที่สุด ส่วนจังหวัดยะลา กลุ่มที่ผลิตเองโดยวัตถุดิบเป็นของกลุ่ม จะมีคะแนนสูงสุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพ วิถีชีวิตของกลุ่มที่ผลิต กปิเยาะห์ในสองจังหวัดที่สมาชิกยังมีความยากจน ขาดแคลนเงินทุนในการจัดซื้อวัสดุ

3. ปริมาณการผลิตกปิเยาะห์ แบ่งออกเป็นดังนี้

3.1. การผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดปัตตานีมีความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างปริมาณการผลิตกปิเยาะห์กับจำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิกใน 2 อำเภอ คือ อำเภอเมืองปัตตานีและอำเภอยะรัง สำหรับอำเภอเมืองปัตตานีมีปริมาณการผลิตกปิเยาะห์มากที่สุดคือ 155,350 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 76.63 ตำบลที่ผลิตมากที่สุด ได้แก่ ตำบลกะมียอ ผลิตได้ 109,800 กุติ ต่อปี ซึ่งสอดคล้องกับการมีจำนวนกลุ่ม 98 คน และมีจำนวนสมาชิกมากที่สุดคือ 1,141 คน รองลงมาคือ ตำบลคลองมาโนงผลิตได้ 22,150 กุติ ต่อปี ซึ่งสอดคล้องกับการมีจำนวนกลุ่ม 23 คน และมีจำนวนสมาชิก 142 คน อันดับที่ 3 ได้แก่ ตำบลปุดะ ผลิตได้ 21,900 กุติ ต่อปี ซึ่งสอดคล้องกับการมีจำนวนกลุ่ม 15 คน และมีจำนวนสมาชิก 109 คน สำหรับอำเภอยะรัง ซึ่งมีปริมาณการผลิตรองลงมาจากอำเภอเมืองปัตตานี คือ ผลิตได้ 18,950 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 9.35 ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ส่วนใหญ่มาจาก ตำบลสะดาว่า เป็นจำนวนถึง 15,950 กุติ ต่อปี ซึ่งสอดคล้องกับการมีจำนวนกลุ่ม 14 กลุ่มและมีจำนวนสมาชิก 166 คนซึ่งมากกว่าตำบลอื่นๆในอำเภอยะรัง (ตารางที่ 30 แผนภูมิที่ 42-43) ส่วนอำเภอที่มีการผลิตเป็นอันดับที่ 3 ได้แก่ อำเภอปะนาเระ ซึ่งมีตำบลเดียวที่ผลิตกปิเยาะห์ คือ ตำบลบ้านนอก ผลิตได้ 10,000 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 4.93 และมีจำนวนกลุ่มเพียง 1 กลุ่ม มีสมาชิกจำนวน 60 คน แตกต่างจากอำเภอยะหริ่ง ซึ่งมีปริมาณการผลิต 5,930 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 2.92 แต่มีจำนวนกลุ่ม 7 กลุ่ม มีจำนวนสมาชิก 119 คน ในขณะที่อำเภอกะพ้อ ซึ่งมีตำบลเดียวที่ผลิตกปิเยาะห์ คือ ตำบลปล่องหอย ผลิตได้ 4,500 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 2.22 แต่มีจำนวนกลุ่ม 1 กลุ่ม และมีจำนวนสมาชิก 20 คน นอกจากนี้ อำเภอทุ่งยางแดง ผลิตได้ 4,500 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 2.22 เท่ากับอำเภอกะพ้อ แต่มีจำนวนกลุ่ม 2 กลุ่ม และมีจำนวนสมาชิก 99 คน เป็นต้น (ตารางที่ 27 และตารางที่ 30)

เมื่อพิจารณาปริมาณการผลิตกปิเยาะห์ของอำเภอปะนาเระ อำเภอยะหริ่ง อำเภอกะพ้อ และอำเภอทุ่งยางแดงพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการผลิต จำนวนกลุ่มและจำนวนสมาชิก

3.2. การผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวก ระหว่างปริมาณการผลิตกปิเยาะห์กับจำนวนกลุ่ม และจำนวนสมาชิก ทั้ง 3 อำเภอ กล่าวคือ อำเภอกาบัง ผลิตกปิเยาะห์ได้มากที่สุด คือ 1,700 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 48.57 รองลงมาคือ อำเภอยะหา ผลิตได้ 1,500 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 42.86 และอำเภอเมืองยะลาผลิตได้ 300 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 8.57 (ตารางที่ 31 และแผนภูมิที่ 50) ทั้งสองอำเภอมียานวนกลุ่มเพียง 1 กลุ่มและมีจำนวนสมาชิกน้อยกว่าอำเภอกาบัง

4. ปริมาณเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ แบ่งออกเป็นดังนี้

4.1. เครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ ในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่าง เครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์กับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิกและปริมาณการผลิต กล่าวคือ อำเภอเมืองปัตตานีมีจำนวนจักรที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์มากที่สุด คือ 749 หลัง คิดเป็นร้อยละ 64.96 จำนวนเครื่องตัดผ้า 107 เครื่อง คิดเป็นร้อยละ 63.69 ซึ่งสอดคล้องกับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก และปริมาณการผลิต ที่มีจำนวนมากที่สุดในจังหวัดปัตตานี

สำหรับอำเภอยะรัง มีจำนวนจักร ที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ รองลงมา คือ 143 หลัง คิดเป็นร้อยละ 12.40 จำนวนเครื่องตัดผ้า 9 เครื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.36 ซึ่งสอดคล้องกับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก และปริมาณการผลิต ในอันดับรองลงมา ส่วนอำเภอยะหริ่ง มีจำนวนจักร 101 หลัง คิดเป็นร้อยละ 8.76 มีจำนวนเครื่องตัดผ้า 6 เครื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.57 ซึ่งไม่สอดคล้องกับปริมาณการผลิตที่อยู่ในอันดับที่ 4

อย่างไรก็ตาม ยังมีอำเภอกะพ้อ ที่มีจำนวนจักรน้อยที่สุด คือ 1 หลัง คิดเป็นร้อยละ 0.09 มีจำนวนเครื่องตัดผ้า 2 เครื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.19 ซึ่งไม่สอดคล้องกับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิกและปริมาณการผลิตที่อยู่ในอันดับที่ 5

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ กับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก และปริมาณการผลิต กล่าวคือ อำเภอกาบัง มีจำนวนจักรที่ใช้ในการผลิต กปิเยาะห์มากที่สุด คือ 23 หลัง คิดเป็นร้อยละ 71.88 จำนวนเครื่องตัดผ้า 2 เครื่อง คิดเป็นร้อยละ 100.00 ซึ่งสอดคล้องกับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก และปริมาณการผลิตที่มีจำนวนมากที่สุดในจังหวัดยะลา สำหรับอำเภอยะหา มีจำนวนจักรที่ใช้ในการผลิตกปิเยาะห์ รองลงมา คือ 5 หลัง คิดเป็นร้อยละ 15.63 และไม่มีเครื่องตัดผ้า ส่วนอำเภอเมืองยะลา มีจำนวนจักร 4 หลัง คิดเป็นร้อยละ 12.50 และไม่มีเครื่องตัดผ้า (ตารางที่ 32 และแผนภูมิที่ 51 - 52)

จะเห็นได้ว่า อำเภอยะหา และอำเภอเมืองยะลา มีจำนวนจักร แตกต่างกันเล็กน้อย และไม่มีเครื่องตัดผ้า ทั้ง 2 อำเภอ แต่ปริมาณการผลิตกปิเยาะห์ของทั้ง 2 อำเภอ แตกต่างกันมาก กล่าวคือ อำเภอยะหาสามารถผลิตกปิเยาะห์ได้มากกว่าอำเภอเมืองยะลา 5 เท่า

5. หน่วยงานที่ลงทุนเครื่องมือ ในการผลิตกปิเยาะห์

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเป็นผู้ลงทุนเครื่องมือมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมา คือ นายทุนเป็นผู้ลงทุนเครื่องมือ คิดเป็นร้อยละ 16.00 อย่างไรก็ตามมีหน่วยงานของทางราชการที่สนับสนุนเครื่องมือ เพียงร้อยละ 4.00 เท่านั้น และไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานเอกชน (ตารางที่ 34 และแผนภูมิที่ 55)

6. ลักษณะการผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า การผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา นิยมผลิตตามการสั่งซื้อและผลิตเพื่อรอจำหน่ายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.00 รองลงมา คือ ผลิตตามการสั่งซื้อเพียงอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 16.00 ส่วนการผลิตเพื่อรอจำหน่ายเพียงอย่างเดียวมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.00 เนื่องจากสมาชิกไม่มีเงินทุนสำรองในการผลิตกปิเยาะห์ไว้รอจำหน่ายในช่วงเทศกาลถือศีลอด ซึ่งมียอดจำหน่ายค่อนข้างสูง (ตารางที่ 35)

7. ต้นทุนการผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบของกปิเยาะห์ที่มีต้นทุนการผลิต ดังรายละเอียดต่อไปนี้

อันดับที่ 1 คือ มักกะฮู ราคา 656 บาทต่อกุติ

อันดับที่ 2 คือ ทรงสูง ราคา 525 บาทต่อกุติ

อันดับที่ 3 คือ ตาตือริ ราคา 356 บาทต่อกุติ

อันดับที่ 4 คือ ตาดา ราคา 335 บาทต่อกุติ

สำหรับกปิเยาะห์ที่มีต้นทุนต่ำที่สุดได้แก่ จาบา ราคา 175 บาทต่อกุติ (ตารางที่ 36 และแผนภูมิที่ 57)

เมื่อพิจารณาด้านทุนในการผลิตกปิเยาะห์พบว่า ราคาต้นทุนในการผลิตค่อนข้างสูง รูปแบบที่นิยมผลิตมากที่สุด คือ แบบตาดา ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะการผลิตที่นิยมผลิตตามการสั่งซื้อแต่เพียงขาดแคลนเงินทุนในการหมุนเวียน จึงต้องอาศัยกลุ่มเป็นผู้ลงทุน และสมาชิกเป็นผู้รับจ้างผลิตแทน เช่น กลุ่มผลิตกปิเยาะห์หมู่ 5 ตำบลกมียอ อำเภอเมืองปัตตานี มีทุนหมุนเวียนประมาณ 2 ล้านบาท มะยิ ยัมะเยิง (2549) สำหรับกลุ่มที่มีเงินทุนหมุนเวียนน้อยตั้งแต่ 2,000-40,000 บาท ได้แก่ กลุ่มผลิตกปิเยาะห์ หมู่ 3 ตำบลแหลมโพธิ์ อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี และกลุ่มกปิเยาะห์ หมู่ 2-4 ตำบลสะดาว อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี วิมล มার্และ (2549)

8. การบรรจุภัณฑ์กปิเยาะห์ในจังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า กปิเยาะห์ส่วนใหญ่มีการบรรจุภัณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 66.67 โดยหน่วยงานของรัฐเป็นผู้ออกแบบบรรจุภัณฑ์ สำหรับกปิเยาะห์ที่ยังไม่บรรจุภัณฑ์คิดเป็นร้อยละ 33.33 กปิเยาะห์ที่ผลิตออกจำหน่ายนั้น ส่วนใหญ่ผู้บริโภคเป็นชนชั้นล่าง พ่อค้าคนกลางจึงไม่ได้ให้ความสำคัญกับบรรจุภัณฑ์ โดยเฉพาะตลาดในต่างประเทศ เช่น ซาอุดีอาระเบียนั้น ไทยมีคู่แข่งทางการค้า คือ จีน ซึ่งจำหน่ายผลิตภัณฑ์กปิเยาะห์ในราคาถูกกว่าไทย แต่ในด้านคุณภาพสินค้าไทยคุณภาพดีกว่าทั้งในด้านวัตถุดิบและฝีมือการเย็บที่มีความประณีตกว่า ด้วยเหตุนี้ราคากปิเยาะห์จึงเป็นตัวแปรที่สำคัญในการส่งกปิเยาะห์ไปจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศ มะยิ ยัมะเยิง และอาแซ อูมา (2549) นอกจากนี้ผู้บริโภคมีความเชื่อว่าสินค้าที่มีบรรจุภัณฑ์ ราคาจะแพงกว่า ซึ่งผู้บริโภคมองไม่เห็นความจำเป็นในการมีบรรจุภัณฑ์ของกปิเยาะห์ อย่างไรก็ตามสมาชิกยังมีความต้องการให้หน่วยงานของรัฐช่วยขยายตลาดออกไปยังชนชั้นกลาง และชนชั้นสูง เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับกปิเยาะห์ที่มีบรรจุภัณฑ์ต่อไป

9. ปริมาณกปิเยาะห์ที่จำหน่ายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่า ตลาดที่สั่งซื้อผลิตภัณฑ์กปิเยาะห์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ ตลาดภายในประเทศ และตลาดต่างประเทศ สำหรับตลาดภายในประเทศที่มีการจำหน่ายมากที่สุด จำนวน 107,340 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 52.05 อยู่ในบริเวณสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เนื่องจากมีชาวไทยมุสลิมที่ต้องใช้กปิเยาะห์ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา นอกจากนี้ยังกระจายไปยังจังหวัดต่าง ๆ เช่น จังหวัดสงขลา สตูล ภูเก็ต กรุงเทพฯ และปทุมธานี มะยิ ยัมะเยิงและอาแซ อูมา (2549) ส่วนตลาดต่างประเทศที่มีการส่งออกไป

จำหน่ายมากที่สุด ได้แก่ ประเทศซาอุดีอาระเบีย 57,159 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 27.71 รองลงมา คือ ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย 33,785 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 16.38 นอกจากนี้ยังมีประเทศจอร์แดน อียิปต์ บรูไน เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 3.86 (ตารางที่ 38 และแผนภูมิที่ 59) อีกทั้งยังมีการส่งไปจำหน่ายที่ประเทศปากีสถาน และอินโดนีเซีย อาแซ อูมา (2549)

เมื่อพิจารณาปริมาณการส่งออกไปจำหน่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า สอดคล้องกับปริมาณการผลิตปิยะะห์ ของทั้งสองจังหวัด และเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก อย่างไรก็ตาม ตลาดในการส่งออกปิยะะห์ไปยังต่างประเทศ ยังมีอนาคตที่สดใส เนื่องจากการผลิตปิยะะห์ในขณะนี้ ผลิตได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาดต่างประเทศ เพราะพ่อค้าคนกลางไม่มีเงินทุนหมุนเวียนในการรับซื้อปิยะะห์ไว้รอจำหน่าย มะยิ ยี่มะเย็ง และอาแซ อูมา (2549)

10. จำนวนผู้มีรายได้หลักและรายได้เสริมจากการผลิตปิยะะห์ ในจังหวัดปัตตานี

ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนผู้มีรายได้หลักกับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก และปริมาณการผลิตปิยะะห์ กล่าวคือ อำเภอที่มีผู้ผลิตปิยะะห์เป็นรายได้หลักมากที่สุด คือ อำเภอเมืองปัตตานี 1,020 คน คิดเป็นร้อยละ 78.10 รองลงมา คือ อำเภอยะรัง 121 คน คิดเป็นร้อยละ 9.26 อันดับที่ 3 คือ อำเภอยะหริ่ง 52 คน คิดเป็นร้อยละ 3.98

สำหรับจำนวนผู้ผลิตปิยะะห์เป็นรายได้เสริมมากที่สุด คือ อำเภอเมืองปัตตานี คือ 394 คน คิดเป็นร้อยละ 50.90 รองลงมา คือ อำเภอยะรัง 73 คน คิดเป็นร้อยละ 9.43 อันดับที่ 3 อำเภอหนองจิก 71 คน คิดเป็นร้อยละ 9.17 (ตารางที่ 39 แผนภูมิที่ 60-61) เมื่อพิจารณาจำนวนผู้มีรายได้เสริมแล้วพบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก จำนวนเครื่องจักรและปริมาณการผลิต เช่น อำเภอเมืองปัตตานี เป็นอำเภอที่มีผู้ผลิตปิยะะห์เป็นรายได้เสริมมากที่สุด สอดคล้องกับการมีจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก จำนวนเครื่องจักรและปริมาณการผลิตมากที่สุด สำหรับอำเภอยะรัง มีความสัมพันธ์เชิงบวก เหมือนกับอำเภอเมืองปัตตานีทุกประการ ยกเว้นอำเภอหนองจิกที่ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก จำนวนเครื่องจักรและปริมาณการผลิตที่ไม่มาก อย่างไรก็ตาม เมื่อมองภาพรวมแล้วพบว่า จังหวัดปัตตานีมีจำนวนสมาชิกที่ประกอบอาชีพผลิตปิยะะห์เป็นรายได้หลักมากที่สุด 1,306 คน คิดเป็นร้อยละ 62.79 และมีจำนวนสมาชิกที่ประกอบอาชีพผลิตปิยะะห์เป็นรายได้เสริม 774 คน คิดเป็นร้อยละ 37.21 (แผนภูมิที่ 62-63)

11. จำนวนผู้มีรายได้หลักและรายได้เสริมจากการผลิตปิยะะห์ในจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนผู้มีรายได้หลักกับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิกและปริมาณการผลิตปิยะะห์ กล่าวคือ อำเภอที่มีผู้ผลิตปิยะะห์เป็นรายได้หลักมากที่สุด คือ อำเภอกาบัง 25 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาคือ อำเภอยะหามี่ผู้ผลิตปิยะะห์เป็นรายได้หลัก 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 สำหรับจำนวนผู้ผลิตปิยะะห์เป็นรายได้เสริมมากที่สุด คือ อำเภอกาบัง 30 คน คิดเป็นร้อยละ 54.55 รองลงมา คือ อำเภอเยหา 15 คน คิดเป็นร้อยละ 27.27 (ตารางที่ 40 แผนภูมิที่ 64 - 65) เมื่อพิจารณาจำนวนผู้ที่รายได้หลักและรายได้เสริมแล้วพบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิก และปริมาณการผลิต เช่น อำเภอกาบัง เป็นอำเภอที่มีผู้ผลิตปิยะะห์และรายได้เสริมมากที่สุด สอดคล้องกับการมีจำนวนกลุ่ม จำนวนสมาชิกมากที่สุด และมีปริมาณการผลิตมากที่สุด อย่างไรก็ตาม เมื่อมองภาพรวมแล้วพบว่า จังหวัดยะลามีจำนวนสมาชิกที่ประกอบอาชีพผลิตปิยะะห์เป็นรายได้เสริมมากที่สุด 55 คน คิดเป็นร้อยละ 57.89 และมีจำนวนสมาชิกที่ประกอบอาชีพผลิตปิยะะห์เป็นรายได้หลัก 40 คน คิดเป็นร้อยละ 42.11 (ตารางที่ 40 แผนภูมิที่ 66-67)

12. ช่วงรายได้หลักและรายได้เสริมของสมาชิกที่ผลิตกปิเยาะห์ในจังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลา

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดปัตตานีมีช่วงรายได้หลักระหว่าง 3,001-4,500 บาท ต่อเดือน ซึ่งเป็นช่วงที่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.00 รองลงมาคือช่วงรายได้หลักระหว่าง 1,501-3,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 14.00 และมีช่วงรายได้เสริมระหว่าง 1,501-3,000 บาทต่อเดือน ซึ่งเป็นช่วงที่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.00 รองลงมาคือช่วงรายได้เสริมต่ำกว่า 1,500 ต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 12.00 (ตารางที่ 41 แผนภูมิที่ 68-69) สำหรับจังหวัดยะลามีช่วงรายได้ หลักมากกว่า 6,000 บาทต่อเดือน ซึ่งเป็นช่วงที่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.00 รองลงมาคือ ช่วงรายได้หลักระหว่าง 1,501-3,000 บาท ต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 33.00 และมีช่วงรายได้เสริมเท่าๆกัน 3 ช่วง คือ ช่วงที่ 1 น้อยกว่า 1,500 บาทต่อเดือน ช่วงที่ 2 ระหว่าง 1,501-3,000 บาท ต่อเดือน ช่วงที่ 3 ระหว่าง 3,001-4,500 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 33.00 ของช่วงรายได้เสริมของสมาชิก (ตารางที่ 41 และ แผนภูมิที่ 70-71)

13. มาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือรางวัลของสมาชิกที่ผลิตกปิเยาะห์

ผลการวิจัยพบว่า ผลิตภัณฑ์กปิเยาะห์ที่ได้รับมาตรฐานหรือได้รับรางวัลมีน้อยมาก คือ ประมาณร้อยละ 2.50 เท่านั้น ส่วนที่ไม่ได้รับมาตรฐานหรือรางวัลคิดเป็นร้อยละ 97.50 จะเห็นได้ว่าผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับมาตรฐาน หากหน่วยงานของรัฐช่วยส่งเสริมให้ผลิตภัณฑ์เหล่านี้มีคุณภาพจะช่วยเพิ่มมูลค่าของสินค้าและสามารถก้าวไปสู่ OTOP ซึ่งจะช่วยให้สามารถขยายตลาดไปสู่ผู้บริโภคระดับกลางและระดับสูง ถึงแม้ว่าผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่จะยังไม่มีความมาตรฐานแต่ไม่ส่งผลกระทบต่อ การส่งสินค้าจำหน่ายทั้งในและต่างประเทศ เนื่องจากขณะนี้ตลาดยังมีความต้องการ กปิเยาะห์อีกเป็นจำนวนมากและไม่สามารถผลิตให้เพียงพอกับความต้องการของตลาด เพราะผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังเป็นชนชั้นระดับล่าง

14. ปริมาณการผลิตกปิเยาะห์จำแนกตามรูปทรง

ผลการวิจัยพบว่า ในปี พ.ศ. 2548 กปิเยาะห์ที่ผลิตในจังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลามีปริมาณการผลิตทั้งหมด 206,204 กุติ รูปทรงของกปิเยาะห์ที่มีการผลิตมากที่สุดคือ รูปทรงชูดาน สามารถผลิตได้ 155,215 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 75.26 รองลงมาคือ ทรงมังกะฮ จำนวน 12,820 กุติต่อปี คิดเป็นร้อยละ 6.22 อันดับที่ 3 คือทรงดาดา จำนวน 12,476 กุติ ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 6.05 ส่วนรูปทรงที่ผลิตน้อยที่สุด คือ ทรงจาบา จำนวน 1,242 กุติต่อปี คิดเป็นร้อยละ 0.60 (ตารางที่ 43 และ แผนภูมิที่ 73-74) จะเห็นได้ว่า ปริมาณการผลิตกปิเยาะห์สะท้อนให้เห็นว่า ผู้บริโภคนิยมใช้กปิเยาะห์ทรงชูดานมากที่สุด รองลงมาคือทรงมังกะฮ และรูปทรงที่นิยมใช้น้อยที่สุดคือ ทรงจาบา

ข้อเสนอยุทธศาสตร์เบื้องต้น

การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค

จากฐานข้อมูลกลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้สามารถวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT Analysis) ได้ดังนี้

จุดแข็ง การผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์เป็นอาชีพที่สอดคล้องกับศาสนาและวัฒนธรรม สามารถทำงานอยู่กับบ้าน ประกอบศาสนกิจได้ครบทุกเวลา ดูแลครอบครัวได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ระดับฝีมือของผู้ผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์มีความประณีต มีความคิดสร้างสรรค์ ลวดลายใหม่ๆ ประกอบกับความสามารถพัฒนาทักษะฝีมือได้รวดเร็ว

จุดอ่อน ขาดทักษะการบริหารจัดการ เนื่องจากความรู้เรื่องการหาตลาด การแสวงหาเงินทุน อยู่ในมือของผู้ค้าคนกลางที่ลงทุนเป็นเงิน วัสดุการผลิต การขนส่ง และตลาดปลายทาง ผู้ผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ส่วนใหญ่จึงอยู่ในฐานะผู้รับจ้าง ประกอบกับความพอใจที่จะอยู่ในฐานะผู้รับจ้าง โดยคิดว่าไม่ต้องการมีภาระในเรื่องการจัดการ มีเพียงส่วนน้อยที่จะสามารถยกระดับขึ้นมาเป็นผู้ประกอบการรายย่อยได้

ขาดการรวบรวมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ตลาดและกลุ่มผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ ทำให้รูปแบบในการผลิตไม่มีทิศทาง ราคาจำหน่ายจึงมักไม่คุ้มทุน

ผู้ผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ยังไม่มี การรวมเป็นเครือข่ายที่ชัดเจน ทำให้ขาดระบบ การดูแลสิทธิประโยชน์ เช่น การพัฒนาทักษะฝีมือด้วยตนเองยังพบน้อย การแบ่งตลาดที่หามาได้ยังไม่จุนเจือกัน การกำหนดราคาจำหน่ายที่ต่างคนต่างแข่งขันขายจนกลายเป็นการขายตัดราคาตนเอง รวมไปถึงหลักประกันในการ ดูแลสวัสดิการแรงงานนอกระบบที่ยังไม่ชัดเจน

โอกาส ปริมาณความต้องการผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ยังสามารถรองรับได้อีกมาก ทั้งตลาดภายในประเทศไทย โดยเฉพาะภาคใต้ตอนบนซึ่งยังไม่มีภาวะการแข่งขันที่สูงมากนัก เช่น จังหวัดพัทลุง นครศรีธรรมราช (อำเภอท่าศาลา) สตูล ภูเก็ต กระบี่ เป็นต้น และตลาดต่างประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น บรูไน อินโดนีเซีย (ตลาดใหม่และมีขนาดใหญ่มาก) มาเลเซีย (ตลาดเดิมแต่มีการแข่งขันสูง) ในแถบตะวันออก กลาง (ประเทศรอบอ่าวเปอร์เซีย) โดยเฉพาะประเทศซาอุดีอาระเบีย ประเทศสหรัฐอาหรับเอมิเรต ซึ่งเป็นศูนย์กลาง การกระจายสินค้าให้กับมุสลิมทั่วโลกที่เดินทางเข้ามาประกอบพิธีฮัจญ์ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มประเทศในแถบแอฟริกา บางประเทศที่ประชากรนับถือศาสนาอิสลามจำนวนมาก เช่น ประเทศอียิปต์ ประเทศไนจีเรีย (ตลาดใหม่ใช้ผ้าคลุม รูปแบบเดียวกับตะวันออกกลาง)

อุปสรรค การสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ที่มีต่อผู้ผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ยังไม่เป็นระบบ และไม่กระจายโอกาสไปยังกลุ่มที่ตกสำรวจ เป็นผลให้บางกลุ่มมีวัสดุอุปกรณ์เกินกว่าจำนวนสมาชิก ขณะที่บางกลุ่ม ขาดแคลนอุปกรณ์ที่จำเป็นในการผลิต โดยเฉพาะจักรเย็บผ้า (ส่วนใหญ่มีคุณภาพไม่ดีพอในการทำผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์)

การติดตามผลจากหน่วยงานที่มอบความช่วยเหลือให้ผู้ผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ยังไม่ดีพอ จนเกิดสภาพความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างกลุ่มที่ได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือ ทำให้กลุ่มที่ได้รับการหนุนช่วยจากหน่วยงานสามารถจำหน่ายผลิตภัณฑ์ในราคาถูก เพราะ คิดว่าได้อุปกรณ์ ได้วัสดุมาฟรี บางครั้งขายในราคาต่ำกว่าทุนจนทำลายกลไกราคาตลาดโดยไม่รู้ตัว ขณะที่ผู้ขาย นอกจากไม่มีกำไรแล้ว ทุนที่ได้จากหน่วยงานก็ค่อยๆ ร่อยหรอลงโดยไม่รู้ตัว

วัตถุดิบที่จำเป็นต้องนำเข้าจากต่างประเทศอยู่ โดยเฉพาะผ้าขาวที่มีฐานการผลิตใน ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเกาหลี ขนส่งมาลงที่สิงคโปร์ แล้วผ่านการกำหนดยี่ห้อที่มาเลเซีย ก่อนส่งออกมาขายในฝั่ง ไทย ขณะเดียวกันยังต้องบวกอัตราภาษีทั้งขาเข้า (ผ้าขาวที่เป็นวัตถุดิบ) และขาออก (ผ้าขาวที่ปักลวดลายเป็น

ผ้าคลุมผมแล้ว) เป็นต้นทุนที่เพิ่มขึ้น ขณะกำไร ค่าจ้างต้องลดลง การลักลอบนำเข้าและส่งออกจึงปรากฏอยู่ทั่วไปตามแนวชายแดนไทย – มาเลเซีย โดยเฉพาะชายแดนตากใบและสุไหงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส

ระบบการเงินยังไม่เอื้อต่อการออม การกู้ยืม และการทำธุรกรรมระหว่างประเทศ เนื่องจากติดขัดเรื่องดอกเบี้ย (ริบา) อันเป็นข้อห้าม (หะรอม) ในหลักศาสนาอิสลาม เป็นผลส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้มีอาชีพผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ไม่มีโอกาสก้าวขึ้นมาจากผู้รับจ้างมาเป็นผู้ประกอบการ

มีประเทศคู่แข่งสำคัญในผลิตภัณฑ์แต่ละประเภท โดยผ้าคลุมผม เริ่มมีแรงงานอพยพจากประเทศอินโดนีเซียที่เข้ามาอยู่ในประเทศมาเลเซียรับจ้างผลิตผ้าคลุมผมในราคาถูก เนื่องจากต้นทุนค่าแรงต่ำ กลุ่มประเทศตะวันออกกลางที่ใช้ผ้าคลุมผมผืนใหญ่ สีเข้ม โดยมีผู้ผลิตในท้องถิ่นเอง ไม่พึ่งพิงผู้ผลิตผ้าคลุมผมจากแหล่งอื่น แม้ฝีมือจะไม่ประณีตเท่ากับผู้ผลิตในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย และความต้องการผู้ใช้อย่างมีมากกว่าปริมาณที่ผลิตได้ ส่วนกบิเยาะห์มีคู่แข่งสำคัญคือบังคลาเทศและจีน โดยเฉพาะจีนที่หันมาใช้เครื่องจักรในการผลิต ทำให้ต้นทุนต่ำลงมาก เข้ามาแย่งตลาดระดับล่างได้ถึง 1 ใน 3 ขณะที่บังคลาเทศมีวิธีการผลิตแบบทำมือ (Hand Made) คล้ายกับไทย แข่งขันกันที่ความประณีต เจาะตลาดห้างร้านโดยลูกค้าที่จะวางสินค้าไว้ก่อนและเก็บเงินเมื่อขายได้ (ตลาดเงินเชื่อ)

ภาพลักษณ์ของจังหวัดชายแดนใต้ในทัศนคติของคนทั่วไปติดลบจากสถานการณ์ความไม่สงบ จนบดบังศักยภาพของชุมชนในพื้นที่จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ที่สามารถเป็นศูนย์กลางเครื่องแต่งกายมุสลิมของภูมิภาคเอเชียใต้ ในขณะที่เดียวกัน ภาครัฐและเอกชนควรหันมาเอาใจใส่อาชีพการผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์มากกว่าเกณฑ์คนเข้าระบบโรงงานอุตสาหกรรม จนทำลายสังคมและครอบครัวอันเป็นรากฐานสำคัญของความสันติสุข

ยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนากลุ่มผู้ผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

1. สร้างเครือข่ายผู้มีอาชีพผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ในรูปของชมรม สมาคม หรือรูปแบบอื่นใด เพื่อกำหนดทิศทางการผลิต ถ่ายทอดทักษะฝีมือ การตลาด การบริหารจัดการกลุ่ม การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ที่พึงมีพึงได้ บนการตัดสินใจโดยมีฐานข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน มีกลไกการส่งต่อจากแหล่งข้อมูลต้นทาง มายังผู้รับผิดชอบในการป้อนข้อมูล ปรับเปลี่ยนข้อมูลอยู่ตลอดเวลา
2. จัดระบบหน่วยงานที่ต้องการช่วยเหลือกลุ่มผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ใหม่ไม่ให้ซ้ำซ้อน และกระจายโอกาสไปสู่กลุ่มที่ไม่มีโอกาสเข้าถึงแหล่งทุน แก่ไขระเบียบบางประการที่เป็นอุปสรรค เช่น การเคลื่อนย้ายจักรเย็บผ้าจากกลุ่มที่มีมากเกินไปเพื่อนำไปให้กลุ่มที่ยังขาดแคลน หรือการขยับอัตราราคาของครุภัณฑ์ต่อหน่วยให้สูงขึ้นเพื่อให้ได้ครุภัณฑ์ที่มีประสิทธิภาพ ทนทาน และคุ้มค่าในระยะยาว เป็นต้น
3. ศึกษาวิจัยเส้นใยสังเคราะห์เพื่อทดลองผลิตผ้าที่มีคุณภาพไม่ด้อยไปกว่าผ้าที่ใช้อยู่ เพื่อลดการนำเข้า แก้ปัญหาอัตราภาษี การลักลอบนำเข้าผ้า และลดต้นทุนการผลิต พร้อมๆ กับการปรับเปลี่ยนทัศนคติของผู้ผลิตที่ยังยึดติดกับยี่ห้อ
4. ดึงการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ผู้ค้าคนกลาง เข้ามาเป็นคู่ค้ากับผู้ผลิต เพื่อทำหน้าที่ศึกษาวิเคราะห์ตลาด แนวโน้มความต้องการของผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ โดยปรับแนวคิดให้มองอย่างเป็นระบบ มองผลกระทบที่เกิดขึ้น หากฐานการผลิตมีปัญหา ผู้ทำการค้าก็อยู่ลำบาก
5. ปรับสภาพแวดล้อมทางการเงินให้เหมาะสมกับสังคมมุสลิม ธนาคาร และสถาบันการเงินต้องกำหนดให้มีโครงการที่เอื้อต่อการลงทุนในลักษณะการออม การกู้ยืม การเป็นหุ้นส่วนทางการค้าและการส่งออก ตลอดจนมีบันทึกความร่วมมือกับสถาบันการเงิน และธนาคาร ที่เป็นเป้าหมายในการส่งออกผ้าคลุมผมและกบิเยาะห์ เพื่อช่วยให้การทำธุรกรรมมีหลักประกันและคล่องตัวมากขึ้น กระตุ้นให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่

6. ให้สำนักงานงานการค้าไทยในประเทศเป้าหมายที่จะส่งออกผ้าคลุมผมและกิโยะห์ มีบทบาทสำคัญในการเป็นพี่เลี้ยงแนะนำโอกาสและสู่ทางการค้าให้ผู้ประกอบการมีความรู้เพื่อวิเคราะห์ตลาดและกลุ่มเป้าหมายผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมผมและกิโยะห์ได้เอง นอกจากนี้ให้ทำหน้าที่แก้ไขปัญหการทำธุรกรรมระหว่างประเทศเบื้องต้น

7. รัฐบาลควรเอาใจใส่ในการใช้ทุนทางสังคมที่มีอยู่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้กำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งเน้นนวัตกรรม หรือแสวงหาสังคมทุนนิยม สังคมอุตสาหกรรม ที่บันทึกและสร้างความเห็นต่างระหว่างชุมชน ระหว่างสมาชิกในครอบครัว จนเป็นสาเหตุหนึ่งของความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

บรรณานุกรม

- กรวิภา ขวัญเพชร และคณะ. 2548. ศึกษากระบวนการรวมกลุ่มผู้ผลิตกะปิเยาะห์รายย่อยเพื่อสร้างความเข้มแข็ง โดยการมีส่วนร่วมของผู้ผลิตกะปิเยาะห์รายย่อยในตำบลกะมิยอ อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี (งานวิจัย) ปัตตานี : หน่วยประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นภาคใต้ ตอนล่าง.
- คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุ, 2542. วัฒนธรรมพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญาจังหวัดปัตตานี. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- จิตติมา ระเด่นอาหมัด. 2529. วารสารรูสมิแล, ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 พฤษภาคม-สิงหาคม. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- จूरिटน์ บัวแก้ว. 2538. วัง 7 หัวเมือง. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- _____. 2540. "กาแลบือซาร์: ศูนย์กลางการค้าก่อนการสร้างเมืองกรือเซะ" , วารสารสงขลานครินทร์. ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 ม.ค.-เม.ย. สงขลา: เอส.พรินท์จำกัด.
- จूरिटน์ บัวแก้วและคณะ. 2539-2543. ผ่ากับวิถีชีวิตชาวไทยมุสลิมในห้าจังหวัดชายแดนภาคใต้ ของประเทศไทย. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- "จดหมายเหตุรัชกาลที่ 3", จ.ศ. 1194 หมายเลข 10 อ้างถึงใน จूरिटน์ บัวแก้ว , วัง 7 หัวเมือง. คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ทิวา ศุภจรรยาและกฤษณพล วิษณุพันธุ์. 2540 : "สภาพแวดล้อมการตั้งถิ่นฐานชุมชนโบราณยะรัง จังหวัดปัตตานี" ประวัติศาสตร์ปัตตานี อาณาจักร 2,000 ปี ลังกาสู่กะ ย. ปัตตานี: สำนักส่งเสริมและ การศึกษาต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อ้างถึงใน จूरिटน์ บัวแก้ว, 2540 . " กาแลบือซาร์: ศูนย์กลางการค้าก่อนการสร้างเมืองกรือเซะ" วารสารสงขลานครินทร์. ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2540.
- นันทิรา ขำภิบาล, "นโยบายผู้หญิงสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม พ.ศ. 2481-2487. อ้างถึงใน สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา, 2542. การแต่งกายสตรีกับทัศนคติกรรมทอผ้าในสังคมไทย สมัยรัตนโกสินทร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประมุข อุทัยพันธุ์, 2529. สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้. เล่ม 7 สงขลา: สถาบันทักษิณคดีศึกษา.
- เมืองโบราณ. 2536. ภาพนักเรียนหญิงสวมผ้าคลุมผมสีขาว. ปีที่ 19 ฉบับที่ 1 มกราคม-มีนาคม.

- รัตติยา สาและ, 2544. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างศาสนิกที่ปรากฏในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส. อ้างถึงใน สุจิตต์ วงศ์เทศ(บรรณาธิการ) 2547. "ปัตตานี ดารุสลาม"รัฐปัตตานีในศรีวิชัย. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- ศรีศักดิ์ วัลลิโภดม. 2546. อ้างถึงใน สุจิตต์ วงศ์เทศ (บรรณาธิการ).2547."รัฐปัตตานี "รัฐปัตตานีในศรีวิชัย.พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 2548. ฐานข้อมูลจดหมายเหตุมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์. (ออนไลน์) . สืบค้นได้จาก [22 สิงหาคม 2548].
- สุกัญญา แสงสุวรรณโน. 2546. ผ้าคลุมผม...จากคุณค่า สู่มูลค่า สร้างงาน สร้างรายได้ และ สร้างปัญหา. ปัตตานี : หน่วยประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นภาคใต้ตอนล่าง.
- สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา.2542 . การแต่งกายสตรีกับหัตถกรรมทอผ้าในสังคมไทยสมัยรัตนโกสินทร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หอจดหมายเหตุแห่งชาติ. ม.ป.ป. ภาพการแต่งกายของคหบดีเมืองปัตตานีในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว กรุงเทพฯ : ทำวาสุกรี.
- _____. ภาพราษฎรมารับเสด็จพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ณ พลับพลา เมืองปัตตานี. กรุงเทพฯ : ทำวาสุกรี. อ้างถึงใน สุจิตต์ วงษ์เทศ, 2547 .รัฐปัตตานีในศรีวิชัย.พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- _____. ภาพชาวเมืองปัตตานีจัดขบวนบุหงาสีระถวายพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อ พ.ศ. 2472. อ้างถึงใน สุจิตต์ วงษ์เทศ, 2547 .รัฐปัตตานีในศรีวิชัย.พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- _____.ภาพพลทหารเมืองปัตตานีนุ่งผ้าถุงแล้วนุ่งผ้าตาหมากรุกแบบปูมปอดตอง โปกผ้าที่ศีรษะ. อมรา ศรีสุชาติ, 2540 : " บทวิเคราะห์ทางโบราณคดีต่อการเสวนาเรื่องค้นหาแหล่งอารยธรรมปัตตานี อาณาจักร 2,000 ปี ลังกาสะ ๙." กรุงเทพฯ: สำนักงานโบราณคดีและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติที่ 10.(สำเนา) อ้างถึงในจูรีรัตน์ บัวแก้ว, 2540 : " กาแลบือซาร์:ศูนย์กลางการค้า ก่อนการสร้างเมืองกรือเซะ" วารสารสงขลานครินทร์. ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2540.

"Hijab". <http://www.Islamiclifestyle.com/Hijab.htm>. [18 สิงหาคม 2548]

บุคลากรกรม

ชัชชานี ดือระ สมาชิกกลุ่มผ้าคลุมผมสตรี หมู่ 7 ตำบลนาเกตุ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี. 2548.
ให้สัมภาษณ์. 15 กันยายน.

เซาฟารีเยาะห์ อีซา ประธานกลุ่มปักผ้าคลุมผมเยาวชน บ้านชูแดทวอ ตำบลโคกเคียน อำเภอเมือง
จังหวัดนราธิวาส. 2548. ให้สัมภาษณ์. 15 ธันวาคม.

นือรเมาะห์ ระเด่นอาหมัด (ผู้ให้สัมภาษณ์) วันที่ 14 สิงหาคม 2548

นุริยะห์ ตาละ สมาชิกกลุ่มผลิตผ้าคลุมผมสตรีบ้าน ปุยุด หมู่ 7 ตำบลปุยุด อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี. 2548.
ให้สัมภาษณ์. 15 กันยายน.

ภาริตะห์ สารอ สมาชิกกลุ่มผลิตผ้าคลุมผมสตรีกำแพงบูดี หมู่ 1 ตำบลแหลมโพธิ์ อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี.
2548. ให้สัมภาษณ์. 15 กันยายน.

มะยิ ยิมะเย็ง : นักธุรกิจ. 2549. ให้สัมภาษณ์. 14 กุมภาพันธ์.

มะยิ ยิมะเย็งและอาแซ อูมา : นักธุรกิจ. 2549. ให้สัมภาษณ์. 14 กุมภาพันธ์.

วิมล มาร์ทะ สมาชิกกลุ่มเย็บหมวกกปิเยาะห์ หมู่ 4 ตำบลสะดาวา อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี. 2549.
ให้สัมภาษณ์. 14 กุมภาพันธ์.

แวสแลหะ บาเหะ สมาชิกกลุ่มผ้าคลุมผมทากูโป หมู่ 4 ตำบลลิปะสะโง อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี. 2548.
ให้สัมภาษณ์. 15 กันยายน.

สะนะ บือราเฮง สมาชิกกลุ่มสตรีปักจักร หมู่ 9 ตำบลบ่อทอง อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี. 2548. ให้สัมภาษณ์.
15 กันยายน.

สาเหะ อับดุลเลาะ, ข้าราชการบำนาญ (ผู้ให้สัมภาษณ์) วันที่ 30 สิงหาคม 2548

หมีะ ทะยิตาเยะ สมาชิกกลุ่มบ้านวังกว้าง หมู่ 48/3 ตำบลป่าไร่ อำเภอแม่ลาน จังหวัดปัตตานี. 2548.
ให้สัมภาษณ์. 15 กันยายน.

อับดุลเราะมัน เจ๊ะอารง, อาจารย์แผนกวิชาภาษามลายู (ผู้ให้สัมภาษณ์) วันที่ 5 สิงหาคม 2548

อาแซ อูมา : นักธุรกิจ. 2549. ให้สัมภาษณ์. 14 กุมภาพันธ์.

ภาคผนวก

ภาพกิจกรรม

ลงพื้นที่ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเพื่อพัฒนาโครงการ
วันที่ 24 ธันวาคม 2546 ณ กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสามแยกบ้านภูวา
ตำบลรีโก้ อำเภอสว่างโฮงปาดิ จังหวัดนราธิวาส

เดินชมตลาดผ้าคลุมเพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้น
วันที่ 24 ธันวาคม 2546 ณ ศูนย์การค้า MPKB เมืองโกตาบารู รัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย

ลงพื้นที่เก็บข้อมูลเบื้องต้นเพื่อพัฒนาโครงการวิจัย

วันที่ 24 พฤษภาคม 2547 ณ กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมบ้านกูปู ตำบลไพรวัน อำเภอดงไกรลาส จังหวัดนราธิวาส

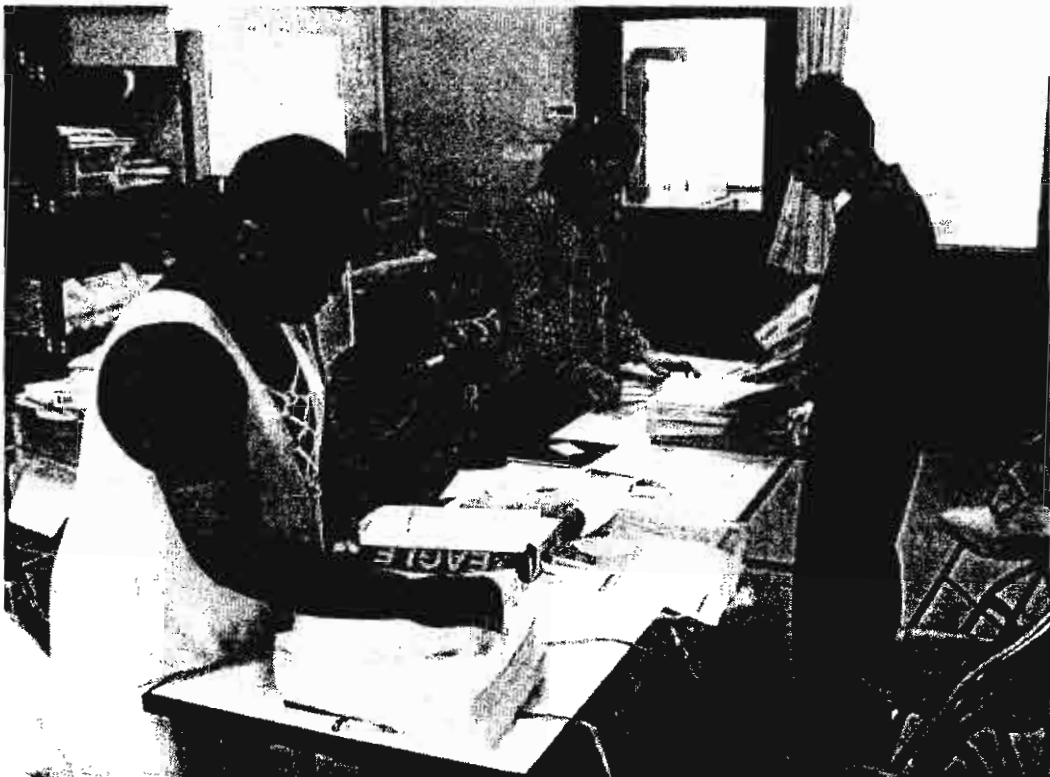
เดินชมตลาดนัดชายแดนตากใบ สังเกตลวดลายสีพื้นผ้าคลุมหม
วันที่ 24 พฤษภาคม 2547 ณ ตลาดตาบา ตำบลตากใบ อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

เยี่ยมชมการอบรมทักษะฝีมือปักผ้าคลุมหมของกลุ่มปักจักรตำบลตะมิง
วันที่ 24 พฤษภาคม 2547 ณ องค์การบริหารส่วนตำบลตะมิง อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี

ประชุมชี้แจงโครงการและแสวงความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่จังหวัดปัตตานี
วันที่ 25 พฤศจิกายน 2547 ณ ห้องประชุมมะปราง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

จัดเตรียมแบบสำรวจกลุ่มผลิตผ้าคลุมผมและกลุ่มผลิตกบิเยาะห์
วันที่ 23 ธันวาคม 2547 ณ สำนักงานหน่วยประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นภาคใต้ตอนล่าง
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

เก็บข้อมูลเชิงลึกกลุ่มสตรีปักจักรบ้านจะบังโตะกู
วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2548 ณ บ้านจางังโตะกู หมู่ที่ 5 ตำบลตันหยงดालอ อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี

ลงพื้นที่เก็บข้อมูลเชิงลึกกลุ่มสตรีปักจักรบ้านเกาะจันทร์
วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2548 ณ บ้านเกาะจันทร์ ตำบลเกาะจันทร์ อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี

ลงพื้นที่เก็บข้อมูลเชิงลึกกลุ่มสตรีปักจักรบ้านเกาะจันทร์
วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2548 ณ บ้านเชิงทะเล ตำบลตะโละไกรทอง อำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี

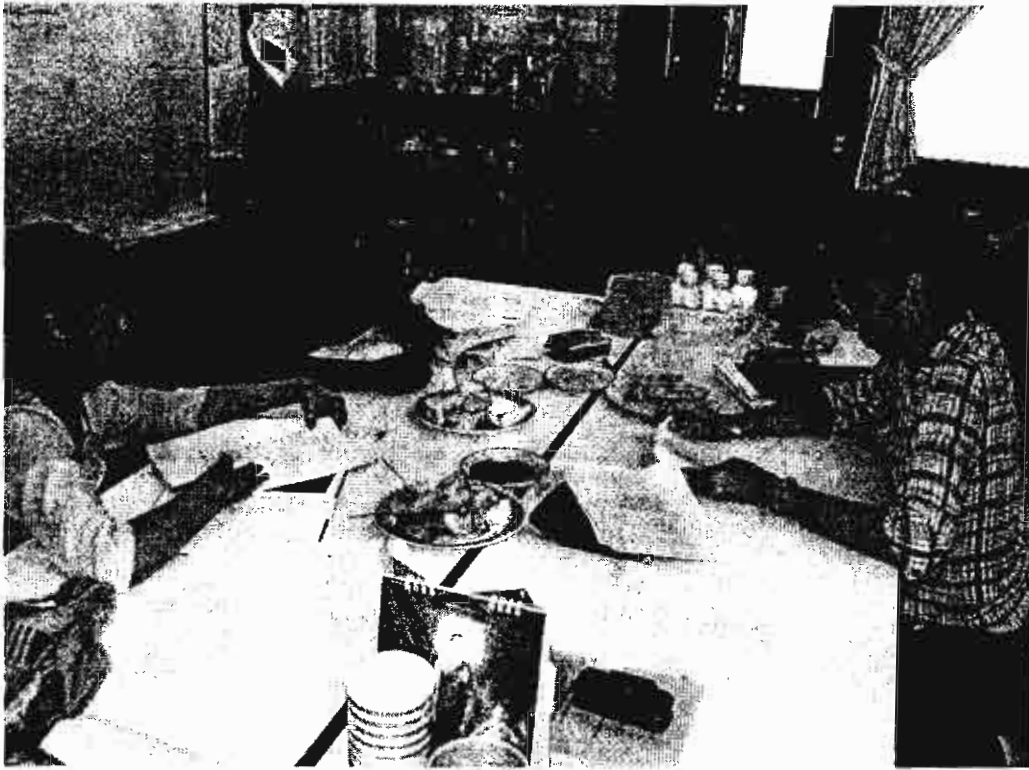
ประชุมเก็บข้อมูลผู้ผลิตผ้าคลุมหมและกปิเยะหิในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส
วันที่ 24 กันยายน 2548 ณ ห้องประชุมวิทยาลัยชุมชนจังหวัดนราธิวาส อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส

ประชุมเก็บข้อมูลผู้ผลิตผ้าคลุมผมและกบิเยะห์ในพื้นที่จังหวัดยะลา
วันที่ 25 กันยายน 2548 ณ ห้องประชุมอาคารยะลาพาเลซ
มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

ประชุมเก็บข้อมูลผู้ผลิตผ้าคลุมหมและกปิเยะห์ในพื้นที่จังหวัดยะลา
วันที่ 25 กันยายน 2548 ณ ห้องประชุมโรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

ประชุมที่มวิจัยพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูล
วันที่ 21 มกราคม 2549 ณ สำนักงานหน่วยประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นภาคใต้ตอนล่าง
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

นิทรรศการ การประกวด และนำเสนอผลงานวิจัย
วันที่ 4 พฤษภาคม 2549 ณ โรงแรมซีเอสปัตตานี อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

ประวัติทีมวิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) นางจूरรัตน์ บัวแก้ว
 (ภาษาอังกฤษ) Mrs.Jureerat Buakaew
 เพศ หญิง วันเดือนปีเกิด 12 กรกฎาคม 2496
 ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์
 สถานที่ติดต่อ ภาควิชาประวัติศาสตร์และศิลปะ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

โทรศัพท์

E-mail – address bjuree@bunga.pn.psu.ac.th

ที่อยู่ 181/62 ถนนเจริญประดิษฐ์ ตำบลรูสะมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี 94000

โทรศัพท์ 0-7333-8059 หรือ 0-9654-6869

1. เงินเดือนปัจจุบัน 32,010 บาท
- 2.

ประวัติการศึกษา

ปีที่จบการศึกษา	ระดับปริญญา	อักษรย่อปริญญา และชื่อเต็ม	สาขาวิชาเอก	ชื่อสถาบันการศึกษา	ประเทศ
2522	ปริญญาโท	(อ.บ.) อักษรศาสตรมหาบัณฑิต	ประวัติศาสตร์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	ไทย
2519	ปริญญาตรี	(อ.ม.) อักษรศาสตรบัณฑิต	ประวัติศาสตร์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	ไทย

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

จूरรัตน์ บัวแก้ว. 2533. การสำรวจโบราณสถานเบื้องต้นจังหวัดปัตตานี : ศึกษาเฉพาะกรณีวังจะบังติกอ ตีพิมพ์ในวารสารรูสะมิแล 2534. (หัวหน้าโครงการ)

จूरรัตน์ บัวแก้ว. 2537. หัตถกรรมพื้นบ้าน : ศึกษาเฉพาะกรณีผลิตภัณฑ์กระจูด. (หัวหน้าโครงการ)

จूरรัตน์ บัวแก้ว. 2531. การศึกษาเบื้องต้นเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส. (ผู้ร่วมโครงการ)

จूरรัตน์ บัวแก้ว. 2536. การศึกษาศักยภาพสตรีในการมีส่วนร่วมพัฒนาหมู่บ้าน อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี และอำเภอยะรัง จังหวัดนครศรีธรรมราช. (ผู้ร่วมโครงการ)

จूरรัตน์ บัวแก้ว. 2538. จิตรกรรมไทยมุสลิม (ผู้ร่วมโครงการ)

จूरรัตน์ บัวแก้ว. 2546. การศึกษาแหล่งเตาเผาเครื่องถ้วยโบราณจังหวัดปัตตานี. (ผู้ร่วมโครงการ)

ค. ผลงานอื่นๆ เช่น ตำรา บทความ สิทธิบัตร ฯลฯ

บทความทางวิชาการ

1 คำสำคัญ "จุ่มจี" เล่ม 2 หน้า 837 "เชื้อช้าง - เชื้อลิง" เล่ม 3 หน้า 1056 "ดี" เล่ม 4 หน้า 1311 "เป่ากบ" เล่ม 5 หน้า 2122 "ยิงราว" เล่ม 7 หน้า 2988 "ลิงชิงไซ" เล่ม 8 หน้า 3200 "หลักจน" เล่ม 10 หน้า 4005: การเล่นของเด็ก" ใน **สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้** สถาบันทักษิณคดีศึกษา 2529.

2 การค้าของเมืองปัตตานีในอดีต เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่องเศรษฐกิจเมืองปัตตานีในอดีต ภาควิชาประวัติศาสตร์และศิลปะ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2539.

3 กาแลบือซาร์ : ศูนย์กลางการค้าก่อนการสร้างเมืองกรือเซะ วารสารสงขลานครินทร์ ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2540.

4 เมืองปัตตานีในอดีต วารสารรัฐสมิแล ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2541.

5 การละเล่นของเด็กภาคใต้ วารสารการละเล่นของเด็กไทย .

6 ผ้าลัมวา: ศาสตร์และลึกลับแห่งศิลป์ เปิดโลกวิจัยครั้งที่ 2 สิงหาคม 2546 .

7 ผ้าโบราณของเมืองปัตตานี วารสารวัฒนธรรมจังหวัดปัตตานี 2547.

หนังสือ

1 วัง 7 หัวเมือง ภาควิชาประวัติศาสตร์และศิลปะ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2542.

2 เอกสารประกอบการสอนวิชาอารยธรรม 2547.

สื่อการสอน

1 Virtual Classroom วิชาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นภาคใต้ 2546.

2 CAI วิชาอารยธรรม หน่วยที่ 1-11 2547.

สิทธิบัตร

กำลังดำเนินการจดสิทธิบัตรลายผ้าจวนตานีและผ้าชนิดอื่นๆ ซึ่งได้จากงานวิจัยเรื่องผ้ากับวิถีชีวิตชาวไทยมุสลิม โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญา ยินดีออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดเพื่อทูลเกล้าถวายสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เนื่องในวโรกาสพระชนมพรรษาครบรอบ 72 พรรษา

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

จूरรัตน์ บัวแก้ว. 2539-2544. ผ้ากับวิถีชีวิตชาวไทยมุสลิมในห้าจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ได้รับรางวัลงานวิจัยดีเด่นสาขาที่ทำประโยชน์ให้กับชุมชน จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ปี 2545) นำเสนอผลงานในการประชุมนานาชาติ The First Inter - Dialogue Conference On Southern Thailand Experiencing southern Thailand : Current Social Transformations From Peoples Perspectives 13-15 june 2002. (หัวหน้าโครงการ)

จूरรัตน์ บัวแก้ว. 2545. การทดลองทอผ้าจวนตานีด้วยเส้นใยฝ้ายและใยสังเคราะห์. (ได้รับรางวัลผลงานประดิษฐ์คิดค้นจากทบวงมหาวิทยาลัย ปี 2545) นำเสนอผลงานทางวิชาการในสัปดาห์เปิดโลกวิจัยครั้งที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2545. (หัวหน้าโครงการ)

จूरรัตน์ บัวแก้ว. การอบรมเทคนิคการทอผ้าลิตมา. 2545 (ได้รับคัดเลือกให้เป็นข้าราชการดีเด่นสาขาวิจัย จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปี 2546) นำเสนอผลงานทางวิชาการในสัปดาห์เปิดโลกวิจัยครั้งที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2546. (หัวหน้าโครงการ)

3. จ. สาขาวิชาที่เชี่ยวชาญ

ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ผ้าโบราณของเมืองปัตตานี

ฉ. การงานในปัจจุบัน

1. งานประจำ

สอนระดับปริญญาตรี สัปดาห์ละ 12 ชั่วโมง

2. งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

การถ่ายทอดเทคนิคการทอผ้าจวนตานี

นักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) นายดลมนรรัตน์ บากา

(ภาษาอังกฤษ) Mr.Dolmanach Baka

เพศ ชาย วันเดือนปีเกิด 17 กรกฎาคม 2487

ตำแหน่งปัจจุบัน รองศาสตราจารย์

สถานที่ติดต่อ วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

โทรศัพท์ 0-7333-1305 , 0-7333-5121 ต่อ 1580-2 โทรสาร 0-7334-8726

E-mail – address bdolma@bunga.pn.psu.ac.th

ที่อยู่ 181/ ถนนเจริญประดิษฐ์ ตำบลรูสะมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี 94000

โทรศัพท์ 0-9734-4049

4. เงินเดือนปัจจุบัน 29,600 บาท

ประวัติการศึกษา

ปีที่จบการศึกษา	ระดับปริญญา	อักษรย่อปริญญา และชื่อเต็ม	สาขาวิชาเอก	ชื่อสถาบันการศึกษา	ประเทศ
2542	ประกาศนียบัตร	การบริหารงานวิจัย ระดับหัวหน้าโครงการ	สังคมศาสตร์	สภาวิจัยแห่งชาติ	ไทย
2526	ประกาศนียบัตร	นักวิจัย	สังคมศาสตร์	สภาวิจัยแห่งชาติ	ไทย
2523	ปริญญาโท	(อ.ม.)	ศาสนา	มหาวิทยาลัยมหิดล	ไทย
		อักษรศาสตรมหาบัณฑิต	เปรียบเทียบ		
2516	ปริญญาตรี	(กศ.บ.)	มัธยมศึกษา ภาษาไทย	วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร	ไทย

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

ดลมนรจน บากา. 2526. บทบาทผู้นำในโครงการสร้างงานในชนบท. กรุงเทพฯ : สภาวิจัยแห่งชาติ.
(ประธานฝ่ายวิชาการ) (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2529. สถานภาพสตรีไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้. ปัตตานี :
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2535. การประเมินโครงการสัมมนาผู้นำศาสนาและผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนา
คุณภาพชีวิตจังหวัดสตูล. ปัตตานี : วิทยาลัยอิสลามศึกษา. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2527. การศึกษาความเป็นไปได้เพื่อพัฒนาลุ่มน้ำโก-ลก. ปัตตานี :
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2526. การสำรวจจิตกรรรมไทยมุสลิมในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส.
ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2536. การประเมินโครงการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสามจังหวัด
ชายแดนภาคใต้. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2541. สังคมมุสลิมในสมัยอาณาจักรออตโตมาน. ปัตตานี : วิทยาลัยอิสลามศึกษา.
(หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2540. บทบาทด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของสตรีไทยมุสลิมในจังหวัด
ชายแดนภาคใต้. ปัตตานี : วิทยาลัยอิสลามศึกษา. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2541 – 2542. ผลกระทบบางประการที่อาจเกิดขึ้นได้จากการพัฒนาตามโครงการ
สามเหลี่ยมเศรษฐกิจในจังหวัดชายแดนภาคใต้. ปัตตานี : โครงการจัดตั้งสถาบันสมุทรรัฐเอเชียตะวันออกเฉียง
ใต้ศึกษา. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2543. บทบาทผู้นำอาสาพัฒนาชุมชนในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนในจังหวัด
ชายแดนภาคใต้. ปัตตานี : วิทยาลัยอิสลามศึกษา. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2546. การพัฒนาเศรษฐกิจแบบพอเพียงในจังหวัดชายแดนภาคใต้. ปัตตานี :
วิทยาลัยอิสลามศึกษา. (หัวหน้าโครงการ)

ดลมนรจน บากา. 2523. การศึกษาองค์ประกอบของปัญหาที่มีผลกระทบต่อ สวัสดิภาพครูในสาม
จังหวัดชายแดนภาคใต้. ยะลา : วิทยาลัยครูยะลา. (ผู้ร่วมวิจัย)

ดลมนรจน บากา. 2528. การย้ายแรงงานไทยไปต่างประเทศของคนไทยในจังหวัดชายแดนภาคใต้
ศึกษาแรงงานจากปัตตานี นราธิวาส ในประเทศมาเลเซีย. ยะลา : ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดน
ภาคใต้. (ผู้ร่วมวิจัย)

ดลมนรจน บากา. 2536. ปัจจัยที่ทำให้เยาวชนติดสารเสพติดในห้าจังหวัดชายแดนภาคใต้. สงขลา :
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (ผู้ร่วมวิจัย)

ดลมนรจน บากา. สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถกับการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
ภาคใต้. (ผู้ร่วมวิจัย)

ดลมนรจน บากา. ความคิดเห็นของประชาชนและข้าราชการในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่มีต่อข้อ
ปฏิบัติที่สอดคล้องกับหลักศาสนาอิสลามตามคำวินิจฉัยของจุฬาราชมนตรี : กรณีศึกษาเขตอำเภอเมือง
จังหวัดปัตตานี. (ผู้ร่วมวิจัย)

ดลมนรรัตน์ บากา. 2538. ชาวไทยมุสลิมและการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม : การศึกษาภาคใต้ตอนล่าง. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (ผู้ร่วมวิจัย)

ดลมนรรัตน์ บากา. 2540. บทบาทมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (ผู้ร่วมวิจัย)

ดลมนรรัตน์ บากา. 2540. การรับข่าวสารจากสื่อมวลชนของผู้นำมุสลิมที่มีผลต่อการชี้นำประชาชนเพื่อพัฒนาท้องถิ่นในจังหวัดชายแดนภาคใต้. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (ผู้ร่วมวิจัย)

Dolmanach Baka. 1985. **Muslim Society, Higher Education and Development in Southeast Asia.** Singapore : Institute of Southeast Asia Studies. (ผู้ร่วมวิจัย)

Dolmanach Baka. 1985. **Seerat of the Holy Prophet and His Service Mankind.** Pakistan : Ministry of Religious Affaires. (ผู้ร่วมวิจัย)

ค. ผลงานอื่นๆ เช่น ตำรา บทความ สิทธิบัตร ฯลฯ

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

5. จ. สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

สังคมวิทยา สังคมมุสลิม ประวัติศาสตร์อิสลาม และสตรีศึกษา

จ. การงานในปัจจุบัน

1. งานประจำ

หัวหน้าแผนกตะวันออกเฉียงใต้

2. งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

นักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) นายพันธ์ ทองชุมนุญ
(ภาษาอังกฤษ) Mr.Pun Tongchumnum

เพศ ชาย วันเดือนปีเกิด 31 กรกฎาคม 2505

ตำแหน่งปัจจุบัน รองศาสตราจารย์

สถานที่ติดต่อ โรงเรียนสาธิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
โทรศัพท์

E-mail – address tpun@bunga.pn.psu.ac.th

ที่อยู่ 181/61 ถนนเจริญประดิษฐ์ หมู่ที่ 6 อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี 94000

โทรศัพท์ 0-7333-5007 หรือ 0-9598-4647

6. เงินเดือนปัจจุบัน 21,800 บาท

7.

ประวัติการศึกษา

ปีที่จบ การศึกษา	ระดับ ปริญญา	อักษรย่อปริญญา และชื่อเต็ม	สาขา วิชาเอก	ชื่อสถาบัน การศึกษา	ประเทศ
2541	ปริญญาโท	(วท.ม.) วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต	วิธีวิทยาการวิจัย	มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์	ไทย
2528	ปริญญาตรี	(วท.บ.) ศึกษาศาสตร์ ศึกษาศาสตรบัณฑิต	ฟิสิกส์	มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์	ไทย

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

พันธ์ ทองชุมนุญ. 2543. มโนคติที่คลาดเคลื่อนเรื่องสมดุลกลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประจำจังหวัด เขตการศึกษา 2. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (หัวหน้าโครงการ)

Pun Thongchumnum. 1997. **The Relationship Between Teaching Competency and the Academic Achievement of Science Program Students of Faculty of Education, Prince of Songkla University Pattani.** Pattani : Prince of Songkla University. (หัวหน้าโครงการ)

ธีระพงศ์ แก่นอินทร์ , พันธ์ ทองชุมนุญ , บัญญัติ ยงยวน และ บัณฑิต ดุลยรักษ์. 2544. รายงานการวิจัย การประเมินโครงการทักษะพัฒนา ประจำปีงบประมาณ 2544. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (ผู้ร่วมโครงการ)

ธีระพงศ์ แก่นอินทร์ , พันธ์ ทองชุมนุญ , บัญญัติ ยงยวน และ บัณฑิต ดุลยรักษ์. 2545. รายงานการวิจัย การประเมินโครงการทักษะพัฒนา ประจำปีงบประมาณ 2545. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (ผู้ร่วมโครงการ)

ธีระพงศ์ แก่นอินทร์ , พันธุ์ ทองชุมนุ้ม , บัญญัติ ยงย่วน และ บัณฑิต คลยรักษ์. 2546. รายงานการวิจัย การประเมินโครงการทักษิณพัฒนา ประจำปีงบประมาณ 2546. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (ผู้ร่วมโครงการ)

ค. ผลงานอื่นๆ เช่น ตำรา บทความ สิทธิบัตร ฯลฯ

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

8. จ. สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

ฉ. ภาระงานในปัจจุบัน

1. งานประจำ

2. งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

นักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) นางกรวิภา ขวัญเพชร
(ภาษาอังกฤษ) Mrs.Kornwipa Kwunpetch

เพศ หญิง วันเดือนปีเกิด 14 มกราคม 2504

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 7

สถานที่ติดต่อ ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอเมืองปัตตานี ตำบลรูสะมิแล
อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี 94000

โทรศัพท์ 0-7333-1835 , 0-7334-9195

E-mail – address

ที่อยู่ 297/23 ถนนหนองจิก หมู่ 4 ตำบลรูสะมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี 94000

โทรศัพท์ 0-7333-6235

9. เงินเดือนปัจจุบัน 21,130 บาท

10.

ประวัติการศึกษา

ปีที่จบ การศึกษา	ระดับปริญญา	อักษรย่อปริญญา และชื่อเต็ม	สาขา วิชาเอก	ชื่อสถาบัน การศึกษา	ประเทศ
2526	ปริญญาตรี	(ค.บ.) ครุศาสตรบัณฑิต	คหกรรมศาสตร์	วิทยาลัยครูสงขลา	ไทย

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

-

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

-

ค. ผลงานอื่น ๆ เช่น ตำรา บทความ สิทธิบัตร ฯลฯ

- หลักสูตรเครื่องแต่งกายสตรีพื้นเมืองภาคใต้
- หลักสูตรเครื่องแต่งกายชายพื้นเมืองภาคใต้
- หลักสูตรการทำหมวกกะปิเยาะ
- หลักสูตรการทำเครื่องเรือนจากไม้ไผ่

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

-

11. จ. สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

-

ฉ. การงานในปัจจุบัน

1. งานประจำ

หัวหน้ากลุ่มจัดการศึกษานอกโรงเรียน

2. งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

ศึกษากระบวนการรวมกลุ่มผู้ผลิตกะปิเยาะรายย่อย เพื่อสร้างความเข้มแข็ง โดยการมีส่วนร่วมของผู้ผลิตกะปิเยาะรายย่อยในตำบลกะมิยอ อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี (หัวหน้าโครงการ)

นักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวเบญจวรรณ บัวขวัญ

(ภาษาอังกฤษ) Miss Benjawan Buakwan

เพศ หญิง วันเดือนปีเกิด 9 มกราคม 2509

ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิจัย

สถานที่ติดต่อ สถาบันวัฒนธรรมศึกษากัลยาณิวัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
ตำบลรูสะมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี 94000

โทรศัพท์ 0-7331-3930 – 50 ต่อ 1476,1710 โทรสาร 0-7333-1250

E-mail – address bbenjawa@bunga.pn.psu.ac.th

ที่อยู่ 12/2 ซอย 13 ถนนกาญจนาภิเษก หมู่ที่ 2 ตำบลคอหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110

โทรศัพท์ 0-7444-5591 , 0-7421-2036 , 0-1479-8202 โทรสาร 0-7444-5591

เงินเดือนปัจจุบัน 11,670 บาท

ประวัติการศึกษา

ปีจบการศึกษา	ระดับปริญญา	อักษรย่อปริญญา และชื่อเต็ม	สาขาวิชาเอก	ชื่อสถาบันการศึกษา	ประเทศ
2542	ปริญญาโท	(ศศ.ม.) ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต	ไทยคดีศึกษา	มหาวิทยาลัยทักษิณ	ไทย
2532	ปริญญาตรี	(ศศ.บ.) ศิลปศาสตรบัณฑิต	การจัดการทั่วไป	วิทยาลัยครูสงขลา	ไทย

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

1. การเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดินตำบลบ้านพรุ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลาเป็นผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาทุนสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ (วช.)
2. ประวัติศาสตร์การเมืองท้องถิ่นบริเวณลุ่มทะเลสาบสงขลา พ.ศ. 2439 – 2534 (เป็นผู้ช่วยนักวิจัย)

ค. ผลงานอื่นๆ เช่น ตำรา บทความ สิทธิบัตร ฯลฯ

1. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "ชน ยอดแก้ว," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 4. หน้า 1897-1900. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
2. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "บุญรอบ ศรีวิชัย," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 9. หน้า 4077-4078. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
3. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "นาฬิกาเครื่องเก่า," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 8. หน้า 3760-3762. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
4. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "ปู่จ๊กจั่น," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 10. หน้า 4633-4635. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
5. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติชุมพร," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 11. หน้า 5437-5443. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
6. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "ราษฎรอุปลัมภักดิ์," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 13. หน้า 6549-6555. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
7. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "ลัทธิ หนูประดิษฐ์," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 14. หน้า 6790-6792. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
8. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "ศุ บุญเลี้ยง," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 15. หน้า 7521-7522. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
9. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "หอสมุดแห่งชาติกาญจนาภิเษกสงขลา," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 16. หน้า 8545-8546. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.
10. เบญจวรรณ บัวขวัญ. "อัมพร ด้วยปาน," ในสารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 18. หน้า 8874-8876. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542.

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

12. จ. สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

สาขาสังคมวิทยา มานุษยวิทยา และคติชนวิทยา

ฉ. การทำงานในปัจจุบัน

1. งานประจำ

- ให้ผลิตบทความวิทยุ บทความวิชาการ เผยแพร่อย่างน้อยปีละ 4 เรื่อง
- ดำเนินการวิจัย ตามพันธกิจของหน่วยงาน
- สร้างเครือข่ายวิจัย
- ติดต่อประสานงานวิจัย และอื่นๆ

2. งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

- คุณภาพชีวิตชุมชนประมงแหลมนก ตำบลบานา อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี เป็นนักวิจัย ระยะเวลาดำเนินการ 1 ปี ตั้งแต่ 1 มิถุนายน 2546 ถึง 31 พฤษภาคม 2547 ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากเงินรายได้ส่วนกลางมหาวิทยาลัย หมวดอุดหนุนการวิจัยทางด้านวัฒนธรรม ของสถาบันวัฒนธรรมศึกษากัลยาณิวัฒนา

- วิถีชีวิตชุมชนประมงแหลมนก ตำบลบานา อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี เป็นนักวิจัย ระยะเวลาดำเนินการ 1 ปี 6 เดือน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ถึง 31 ธันวาคม 2547 ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย ทุนส่งเสริมนักวิจัยรุ่นใหม่ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ข. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยและงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ

การบริหารงานวิจัย : ชื่อแผนงานวิจัยหรือชุดโครงการวิจัย

1 ผู้ช่วยหัวหน้าโครงการภูมิปัญญาท้องถิ่นจากวรรณกรรมและพฤติกรรม เป็นโครงการที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากฝ่ายนโยบายชาติและความสัมพันธ์ข้ามชาติ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) โดยมีศาสตราจารย์สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ เป็นหัวหน้าโครงการ มีนักวิชาการท้องถิ่น นักวิจัย และชาวบ้านและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเข้าร่วมโครงการไม่น้อยกว่า 200 คน มีหน้าที่โดยสังเขป คือ (1) เป็นผู้ประสานงานโครงการย่อย ทั้ง 7 โครงการ (2) จัดทำรายงานสรุปความก้าวหน้าในการดำเนินงานวิจัยโครงการใหญ่ในทุกรอบ 6 เดือน (3) ศึกษาและประเมินผลงานวิจัยโครงการย่อยทั้ง 7 โครงการ (4) ตรวจสอบและสรุปรายงานผลการวิจัยของโครงการย่อยเพื่อเสนอให้หัวหน้าโครงการรับทราบและดำเนินการประเมินผลงานต่อไป (5) ดำเนินการจัดทำรายงานผลการวิจัยฉบับสมบูรณ์ของโครงการย่อยทั้ง 7 โครงการ เพื่อนำเสนอต่อสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (เจ้าของทุน) (6) วิเคราะห์และวางแผนการใช้จ่ายเงินในโครงการสำหรับทุกโครงการย่อย (7) ควบคุมและดูแลงบประมาณค่าใช้จ่ายให้สอดคล้องกับงบประมาณและแผนการดำเนินงานโครงการตามที่ได้รับอนุมัติจากเจ้าของทุน

2 เลขานุการโครงการแผนที่ภูมิทัศน์ภาคใต้ : ฐานเศรษฐกิจและทุนวัฒนธรรม เป็นโครงการที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากฝ่ายนโยบายชาติและความสัมพันธ์ข้ามชาติ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) โดยมีศาสตราจารย์สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ เป็นหัวหน้าโครงการ ดำเนินการศึกษาเพื่อประมวลองค์ความรู้ด้านทรัพยากรธรรมชาติ สภาพแวดล้อม คติ ระบบความเชื่อ ระบบการจัดการศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ที่มีในพื้นที่

ภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งเป็นฐานเศรษฐกิจ และทุนทางสังคมและวัฒนธรรม และเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาแต่ละด้าน องค์ความรู้ที่ได้ไม่น้อยกว่า 100 เรื่อง นำองค์ความรู้ดังกล่าวมาศึกษาเจาะลึกตามวิธีวิทยาและทฤษฎีที่เหมาะสม และสังเคราะห์ เพื่อสร้างสารัตถะและโครงสร้างเชิงเนื้อหาสาระทั้งในมิติวิทยาศาสตร์และมิติวัฒนธรรม ประกอบและแปลงเป็นสัญลักษณ์ แสดงข้อมูลในแผนที่ภูมิทัศน์ภาคใต้ เรื่องละ 1 แผ่น ซึ่งจะมีนักวิชาการ นักวิจัย และชาวบ้าน ร่วมทำงานประมาณไม่น้อยกว่า 100 คน มีหน้าที่โดยสังเขป ดังนี้ (1) เป็นผู้ประสานงานโครงการ ซึ่งมีจำนวน 113 เรื่อง/สัญญาดำเนินการ (2) จัดทำรายงานสรุปความก้าวหน้าในการดำเนินงานวิจัยโครงการในในรอบ 6 เดือน (3) ศึกษาตรวจสอบและสรุปรายงานผลการวิจัยของเรื่องเพื่อเสนอให้หัวหน้าโครงการรับทราบและดำเนินการประเมินผลงาน (4) วิเคราะห์และวางแผนการใช้จ่ายเงินในโครงการ (5) ควบคุมและดูแลงบประมาณค่าใช้จ่ายให้สอดคล้องกับงบประมาณและแผนการดำเนินงานโครงการ

3 ผู้ช่วยหัวหน้าโครงการโครงสร้างและพลวัตวัฒนธรรมภาคใต้กับการพัฒนา โดยมีเมธีวิจัยอาวุโส สกว. ศาสตราจารย์สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ เป็นหัวหน้าโครงการ ภายใต้การสนับสนุนทุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย หน้าที่โดยสังเขป ได้แก่ (1) เป็นผู้ประสานงานโครงการย่อย ทั้ง 21 โครงการ (2) จัดทำรายงานสรุปความก้าวหน้าในการดำเนินงานวิจัยโครงการใหญ่ในรอบ 6 เดือน (3) ศึกษาและประเมินผลงานวิจัยโครงการย่อยทั้งหมด 21 โครงการ (4) ตรวจสอบและสรุปรายงานผลการวิจัยของโครงการย่อยเพื่อเสนอให้หัวหน้าโครงการรับทราบ และดำเนินการประเมินผลงานต่อไป (5) ดำเนินการจัดทำรายงานผลการวิจัยฉบับสมบูรณ์ของโครงการย่อย 21 โครงการ เพื่อนำเสนอต่อสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (เจ้าของทุน) (6) วิเคราะห์และวางแผนการใช้จ่ายเงินในโครงการสำหรับทุกโครงการย่อยทั้ง 21 โครงการ (7) ควบคุมและดูแลงบประมาณค่าใช้จ่ายให้สอดคล้องกับงบประมาณและแผนการดำเนินงานโครงการตามที่ได้รับอนุมัติจากเจ้าของทุน (7) เป็นบรรณาธิการในการจัดทำต้นฉบับรายงานผลการวิจัย เพื่อรายงานให้ สกว. ทั้ง 21 โครงการย่อย ได้แก่

สายรากภาคใต้ : ภูมิทัศน์ ภูมิทัศน์ จิตทัศน์ (อมรา ศรีสุชาติ ผู้วิจัย) , ตามรอยช้างแลใต้ (สารูป ฤทธิ์ชู ผู้วิจัย) , เกาะสนิมกริช : แลวิถีชีวิตชาวใต้ตอนล่าง (ศ.สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, อ.สมบูรณ์ ธนะสุข และพิชัยแก้วขาว ผู้วิจัย) , จันทกษิณ : วิถีและพลัง (ศ.สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, ดิลก วุฒิพาณิชย์ และประสิทธิ์ ชินการณ ผู้วิจัย) , เกาะปันหยี : เวทีธรรมกลางน้ำ (พิทยา บุขรรค์และสมปอง ยอดมณี ผู้วิจัย) , ภูมิปัญญาการปราบปรามของ พล.ต.ต.ขุนพันรักษ์ราชเดช (วีระ แสงเพชร ผู้วิจัย) , หัวเขือกัวชน (อาคม เดชทองคำ ผู้วิจัย) , การปฏิสัมพันธ์ระหว่างศาสนิกที่ปรากฏในในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส (รศ.ดร.รัตติยา สาและ ผู้วิจัย) , การแลกเปลี่ยนและการค้าข้าวชุมชนรอบทะเลสาบสงขลา (ชวลิต อังวิทยาธร ผู้วิจัย) , วัฒนธรรมข้าวและพลังอำนาจรอบทะเลสาบสงขลา (รศ.วิมล คำศรี ผู้วิจัย) , วัฒนธรรมการบริโภคของแรงงานรับจ้าง ในชุมชนอำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส (ผศ.ดร.วัฒนา สุกันสีล ผู้วิจัย) , สาวโยตระกูล "งานทวิ" แลวิถีและพลังมังกรใต้ (อ.ศุภมาน นฤมล วงศ์สุภาพ ผู้วิจัย) , ผูกโยด : วิถีและพลัง (อาคม เดชทองคำ ผู้วิจัย) , โครงสร้างและพลวัตตลาดพืชผลที่ตลาดหัวอิฐ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช (ผศ.ปัญญา เลิศไกร ผู้วิจัย) , วิถีชีวิตของประชาชนพื้นที่ลุ่มน้ำปากพนังอันเนื่องมาจากการพัฒนาของรัฐ ระยะแผนพัฒนาฉบับที่ 1 -8 (อ.ณรงค์ บุญสวชัย ผู้วิจัย) , การแพทย์พื้นบ้านภาคใต้กับบริบททางสังคมและกระบวนการรักษาผู้ป่วย (ดร.เลิศชาย ศิริชัย ผู้วิจัย) , ฐานอำนาจและการใช้อำนาจชุมชน : ชุมชนหมู่บ้านแพรกหา อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง (สมคิด ทองสง ผู้วิจัย) , พฤติกรรมการเลือกตั้ง ส.ว. พ.ศ.2543 ของคนจีน ไทยพุทธ และไทยมุสลิม ในอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา (นิธินันตพงศ์ ผู้วิจัย) , การสร้างประชาคมตำบลทุ่งหวาง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา (บรรจง นะแส ผู้วิจัย) (8) เป็นบรรณาธิการ สำหรับการจัดพิมพ์รายงานผลการวิจัยที่ได้รับการพิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่ ทั้ง 14 เรื่อง

ดังต่อไปนี้ หัวเขือกัวชน , เกาะสนิมกริช : แลวิถีชีวิตชาวใต้ตอนล่าง, ทฤษฎีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ตามแนวพุทธศาสตร์, ตามรอยช้างแลใต้, จันทกษิณ : วิถีและพลัง, เกาะปันหยี : เวทีธรรมกลางน้ำ, ภูมิปัญญาการปราบปรามของ พล.ต.ต.ขุนพันรักษ์ราชเดช, สายรากภาคใต้ : ภูมิทัศน์ ภูมิทัศน์ จิตทัศน์, การปฏิสัมพันธ์ระหว่างศาสนิกที่ปรากฏในในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส, โครงสร้างและพลวัตวัฒนธรรม

ภาคได้กับการพัฒนา, การแลกเปลี่ยนและการค้าข้าวชุมชนรอบทะเลสาบสงขลา, วัฒนธรรมข้าวและพลังอำนาจ
รอบทะเลสาบสงขลา, วัฒนธรรมการบริโภคของแรงงานรับจ้าง ในชุมชนอำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส, สาวโย
ตระกูล "งานทรี" แลวิถีและพลังมังกรใต้ (9) ดำเนินการปรับแผนการดำเนินงานของงบประมาณโครงการวิจัยย่อยให้
สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักของโครงการและเหมาะสมกับเงินงบประมาณและเพื่อนำเสนอ สกว. พิจารณา (10)
ปฏิบัติงานต่าง ๆ ที่หัวหน้าโครงการมอบหมาย ทั้งนี้เพื่อให้งานเป็นไปตามเป้าหมายหลักของโครงการ (11) ร่วม
จัดทำโครงการวิจัยเรื่อง ภูมิปัญญาท้องถิ่นจากวรรณกรรม และพฤติกรรมเพื่อขอรับทุนสนับสนุนจาก (สกว.) พ.ศ.
2544 (12) ปฏิบัติหน้าที่เป็นเลขานุการส่วนตัวในการประสานงานกับบุคคลภายนอก กิจธุระที่นอกเหนือจากงานใน
โครงการ เช่น เรียนเชิญเป็นวิทยากร เรียนเชิญเป็นที่ปรึกษา เป็นผู้ประเมินผลงาน เป็นต้น

นักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวสุธี เทพสุริวงศ์
(ภาษาอังกฤษ) Mrs.Sutee Tepsuriwong
เพศ หญิง วันเดือนปีเกิด 30 มิถุนายน 2512
ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิจัย
สถานที่ติดต่อ สถาบันวัฒนธรรมศึกษากัลยาณิวัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
ตำบลสุระมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี 94000
โทรศัพท์ 0-7331-3930 – 50 ต่อ 1476 , 1710 หรือ 0-7333-1250 โทรสาร 0-7333-1250
E-mail – address tsutee@bunga.pn.psu.ac.th
ที่อยู่ 18 หมู่ที่ 1 ตำบลจะทิ้งพระ อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา
โทรศัพท์ 01-0993535
13. เงินเดือนปัจจุบัน 11,670 บาท
14.

ประวัติการศึกษา

ปีที่จบ การศึกษา	ระดับปริญญา	อักษรย่อปริญญา และชื่อเต็ม	สาขา วิชาเอก	ชื่อสถาบัน การศึกษา	ประเทศ
2542	ปริญญาโท	(ศศ.ม.) ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต	ไทยคดีศึกษา	มหาวิทยาลัยทักษิณ	ไทย
2538	ประกาศนียบัตร บัณฑิต	(ป.บอ.) ประกาศนียบัตรบัณฑิต บัณฑิตอาสาสมัคร	บัณฑิต อาสาสมัคร	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	ไทย
2536	ปริญญาตรี	(ศศ.บ.) ศิลปศาสตรบัณฑิต	พัฒนาชุมชน	วิทยาลัยครูยะลา	ไทย

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

สุธี สังข์หิรัญ. 2538. การอนุรักษ์ดินและน้ำ : กรณีศึกษาบ้านหนองแซง หมู่ที่ 6 ตำบลนาตาล อำเภอดงโขง จังหวัดกาฬสินธุ์. สารนิพนธ์ประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ. (หัวหน้าโครงการ)

สุธี สังข์หิรัญ. 2542. การเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจของชาวบ้านในชุมชนคูขุด ตำบลคูขุด อำเภอสะทิงพระ จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ. (หัวหน้าโครงการ)

อมรา ศรีสุชาติ. 2544. โครงสร้างและพลวัตวัฒนธรรมพื้นบ้านภาคใต้ จากหลักฐานโบราณคดีและประวัติศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (ผู้ช่วยนักวิจัย)

ค. ผลงานอื่นๆ เช่น ตำรา บทความ สิทธิบัตร ฯลฯ

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

15. จ. สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

สังคมวิทยา มานุษยวิทยา และวัฒนธรรมศึกษา

ฉ. การงานในปัจจุบัน

1. งานประจำ

- กำลังดำเนินการวิจัยในโครงการ เรื่อง วิถีและพลังของลิเกฮูลูในจังหวัดปัตตานี ได้รับงบประมาณสนับสนุนการวิจัยจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย ซึ่งจะสิ้นสุดโครงการในเดือนพฤษภาคม 2547นี้ และปัจจุบันกำลังได้รับการอนุมัติให้ทำโครงการวิจัยเรื่อง โครงการรวบรวมข้อมูลภูมิปัญญาพื้นบ้านภาคใต้ตอนล่าง (จังหวัดปัตตานี)

- ให้ผลผลิตบทความวิทยุ บทความวิชาการ เผยแพร่อย่างน้อยปีละ 4 เรื่อง

- จัดทำฐานข้อมูลภูมิปัญญาพื้นบ้านภาคใต้ตอนล่าง

- เข้าร่วมเป็นเครือข่ายการวิจัยกับหน่วยงานอื่น ๆ

- สรุปผลการปฏิบัติงานประจำเดือนและนำเสนอต่อผู้บังคับบัญชา

- งานอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมาย

2. งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

- โครงการแผนที่ภูมิทัศน์ภาคใต้ของศาสตราจารย์สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (ผู้อำนวยการโครงการ) ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) โดยได้รับผิดชอบร่วมเป็นนักวิจัยโครงการย่อย จำนวน 2 โครงการ ได้แก่ โครงการ "ตลาดนัด" ซึ่งได้ดำเนินการไปแล้วประมาณร้อยละ 80 และโครงการ "ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน" ซึ่งได้ดำเนินการไปแล้วประมาณร้อยละ 50 ของโครงการ (นักวิจัย)

- วิถีและพลังของลิเกฮูลูในจังหวัดปัตตานี โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (นักวิจัย)

ตัวอย่างแบบสำรวจข้อมูล

แบบสำรวจเพื่อทำฐานข้อมูล

การพัฒนา กลุ่มผลิตผ้าคลุมหมสตริและกะปิเยาะหิในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ชุดที่ 1

กลุ่มผ้าคลุมหมสตริ

1. ชื่อกลุ่ม

2. ชื่อ - สกุล ประธานกลุ่ม อายุ ปี
ที่อยู่ บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน
ตำบล อำเภอ จังหวัด
โทรศัพท์

3. วัน เดือน ปี ที่จัดตั้งกลุ่ม ☐ เป็นกลุ่มที่มีการจดทะเบียน
☐ เป็นกลุ่มที่ไม่มีการจดทะเบียน

4. จำนวนสมาชิก คน

4.1 สมาชิกชาย คน

4.2 สมาชิกหญิง คน

5. ลักษณะการประกอบอาชีพของสมาชิก

5.1 เป็นรายได้หลักของสมาชิกจำนวน คน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ☐ ต่ำกว่า 1,500 บาท
☐ 1,501 – 3,000 บาท
☐ 3,001 – 4,500 บาท
☐ 4,501 – 6,000 บาท
☐ มากกว่า 6,000 บาท

5.2 เป็นรายได้เสริมของสมาชิกจำนวน คน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ☐ ต่ำกว่า 1,500 บาท
☐ 1,501 – 3,000 บาท
☐ 3,001 – 4,500 บาท
☐ 4,501 – 6,000 บาท
☐ มากกว่า 6,000 บาท

6. ลักษณะการดำเนินงานของกลุ่ม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ รับจ้างทำโดยวัตถุดิบในการผลิตเป็นของนายทุน
☐ ผลิตเองโดยวัตถุดิบในการผลิตเป็นของกลุ่ม
☐ ประธานกลุ่มเป็นผู้ลงทุน
☐ อื่นๆ (ระบุ)

7. ลักษณะการผลิต (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ ผลิตตามสั่ง
☐ ผลิตเพื่อรอจำหน่าย
☐ อื่นๆ (ระบุ)

8. ปริมาณการผลิต จำนวนผืนต่อเดือน ต้นทุนการผลิต และราคาจำหน่าย

8.1 ชื่อลายที่ 1 จำนวน ผืน/เดือน ต้นทุนการผลิต บาท/ผืน
ราคาขายปลีก บาท/ผืน ราคาขายส่ง บาท/ผืน

- 8.2 ชื่อสายที่ 2 จำนวน ผืน/เดือน ต้นทุนการผลิต บาท/ผืน
 ราคาขายปลีก บาท/ผืน ราคาขายส่ง บาท/ผืน
- 8.3 ชื่อสายที่ 3 จำนวน ผืน/เดือน ต้นทุนการผลิต บาท/ผืน
 ราคาขายปลีก บาท/ผืน ราคาขายส่ง บาท/ผืน
- 8.4 ชื่อสายที่ 4 จำนวน ผืน/เดือน ต้นทุนการผลิต บาท/ผืน
 ราคาขายปลีก บาท/ผืน ราคาขายส่ง บาท/ผืน

9. ตลาดรับซื้อผลิตภัณฑ์ (เรียงลำดับจากมากไปน้อย)

9.1 ภายในจังหวัด

- 9.1.1 จุดรับซื้อ อำเภอ จังหวัด ปริมาณ ผืน/เดือน
- 9.1.2 จุดรับซื้อ อำเภอ จังหวัด ปริมาณ ผืน/เดือน
- 9.1.3 จุดรับซื้อ อำเภอ จังหวัด ปริมาณ ผืน/เดือน
- 9.1.4 จุดรับซื้อ อำเภอ จังหวัด ปริมาณ ผืน/เดือน

9.2 ภายในประเทศ (ไม่รวมภายในจังหวัด)

- 9.2.1 จุดรับซื้อ อำเภอ จังหวัด ปริมาณ ผืน/เดือน
- 9.2.2 จุดรับซื้อ อำเภอ จังหวัด ปริมาณ ผืน/เดือน
- 9.2.3 จุดรับซื้อ อำเภอ จังหวัด ปริมาณ ผืน/เดือน

9.3 ต่างประเทศ

- 9.3.1 ประเทศ ปริมาณ ผืน/เดือน
- 9.3.2 ประเทศ ปริมาณ ผืน/เดือน
- 9.3.3 ประเทศ ปริมาณ ผืน/เดือน
- 9.3.4 ประเทศ ปริมาณ ผืน/เดือน

10. ชื่อสายที่ได้รับความนิยม (เรียงจากมากที่สุดไปหาน้อยสุด)

10.1 ในประเทศ

ชื่อสายที่ได้รับความนิยม	ลำดับที่ 1 ชื่อสาย
	ลำดับที่ 2 ชื่อสาย
	ลำดับที่ 3 ชื่อสาย
	ลำดับที่ 4 ชื่อสาย
สีสันทันที่ได้รับความนิยม	ลำดับที่ 1 สี
	ลำดับที่ 2 สี
	ลำดับที่ 3 สี

10.2 ในต่างประเทศ

ประเทศมาเลเซีย

ชื่อสายที่ได้รับความนิยม	ลำดับที่ 1 ชื่อสาย
	ลำดับที่ 2 ชื่อสาย
	ลำดับที่ 3 ชื่อสาย
	ลำดับที่ 4 ชื่อสาย
สีสันทันที่ได้รับความนิยม	ลำดับที่ 1 สี
	ลำดับที่ 2 สี
	ลำดับที่ 3 สี

ประเทศอินโดนีเซีย

ชื่อสายที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 ชื่อสาย

ลำดับที่ 2 ชื่อสาย

ลำดับที่ 3 ชื่อสาย

ลำดับที่ 4 ชื่อสาย

สีสันทันที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 สี

ลำดับที่ 2 สี

ลำดับที่ 3 สี

ประเทศบรูไน

ชื่อสายที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 ชื่อสาย

ลำดับที่ 2 ชื่อสาย

ลำดับที่ 3 ชื่อสาย

ลำดับที่ 4 ชื่อสาย

สีสันทันที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 สี

ลำดับที่ 2 สี

ลำดับที่ 3 สี

ประเทศซาอุดีอาระเบีย

ชื่อสายที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 ชื่อสาย

ลำดับที่ 2 ชื่อสาย

ลำดับที่ 3 ชื่อสาย

ลำดับที่ 4 ชื่อสาย

สีสันทันที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 สี

ลำดับที่ 2 สี

ลำดับที่ 3 สี

ประเทศสหรัฐอาหรับเอมิเรต

ชื่อสายที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 ชื่อสาย

ลำดับที่ 2 ชื่อสาย

ลำดับที่ 3 ชื่อสาย

ลำดับที่ 4 ชื่อสาย

สีสันทันที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 สี

ลำดับที่ 2 สี

ลำดับที่ 3 สี

ประเทศอื่น ๆ (ระบุ)

ชื่อสายที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 1 ชื่อสาย

ลำดับที่ 2 ชื่อสาย

ลำดับที่ 3 ชื่อสาย

สถานที่ได้รับความนิยม

ลำดับที่ 4 ชื่อลาย

ลำดับที่ 1 สี

ลำดับที่ 2 สี

ลำดับที่ 3 สี

11. วัตถุดิบในการผลิต

11.1 ผ้า

ชนิดผ้า	แหล่งที่ซื้อ

11.2 ด้าย

ชนิดด้าย	แหล่งที่ซื้อ

11.3 วัสดุตกแต่ง

วัสดุตกแต่ง	แหล่งที่ซื้อ

12. การบรรจุภัณฑ์ของกลุ่ม

☐ มี

รูปแบบคือ

1.

2.

☐ ไม่มี

13. ความรู้ที่ใช้ในการผลิต (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ได้รับการถ่ายทอดจากครอบครัว

☐ ได้รับการถ่ายทอดจากครอบครัว

☐ เรียนรู้ระหว่างกันจากภายในกลุ่ม

☐ จากวิทยากรที่สนับสนุนโดยหน่วยงานของราชการ

☐ อื่นๆ (ระบุ)

14. จำนวนเครื่องมือที่ใช้ในการผลิต

14.1 จักร

14.1.1 จักรอุตสาหกรรม

..... หลัง

- 14.1.2 จักรตราตริก หลัง
- 14.1.3 จักรแซกริม หลัง
- 14.1.4 อื่นๆ (ระบุ)
- 14.2 เครื่องตัดผ้า จำนวน อัน
- 14.3 หัวแรง จำนวน อัน
- 14.4 สตึง จำนวน อัน

15. ผู้ลงทุนในการให้เครื่องมือผลิต (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ หน่วยงานราชการ ระบุชื่อ 1.
2.
- ☐ หน่วยงานเอกชน ระบุชื่อ
- ☐ ของกลุ่ม ระบุชื่อ
- ☐ ของนายทุน ระบุชื่อ
- ☐ อื่นๆ ระบุชื่อ

16. มาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือรางวัลที่เคยได้รับ

- 16.1
- 16.2

17. ปัญหาของกลุ่ม

17.1 ด้านการผลิต

.....

.....

17.2 ด้านการตลาด

.....

.....

17.3 ด้านการบริหารจัดการ

.....

.....

17.4 ด้านอื่นๆ

.....

.....

18. ข้อเสนอแนะ / ความต้องการการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ให้ข้อมูลวิจัย